George Pãdure

O viațã cât zece

GEORGE PĂDURE

O viaţă cât zece

2012

CUPRINS

Copiilor mei

Cuvânt înainte

Ceea ce am încercat scriind această carte a fost să mă las cunoscut de toţi cei ce doresc să mă cunoască. Copiii, colegii, femeile, prietenii sau politicienii, citind de la început şi, cu răbdare, până la sfârşit, vor reuşi să afle necunoscuta „Pădure”.

Mulţi îmi sugerau să relatez întâmplări din viaţă dar fără să vorbesc despre femei. Alţii îmi recomandau să nu mă refer deloc la viaţa politică. Iar alţii spuneau că nu e cazul să scriu nimic. Aş mai fi fost eu, cel adevărat, dacă le-aş fi dat ascultare?

Sincer, nu ştiu dacă această lucrare are vreo valoare literară, dar tot sincer vă declar că nu am urmărit acest lucru şi nici măcar să obţin din vânzarea ei un profit material.

Am urmărit doar să evoc fidel cât mai multe din întâmplările copilăriei, adolescenţei şi perioadelor care au urmat, aşa cum au fost ele şi cu cine au fost, că a fost zi sau că a fost noapte. Desigur, au rămas încă nespuse multe, cu sau fără importanţă, şi multe pe care le-am considerat tabu. Dar esenţialul a fost rostit.

Am scris despre copilărie şi adolescenţă din pură nostalgie, iar despre anii ascensiunii mele, pentru copiii mei. Cu mâna mea am scris adevărul despre rămânerea în străinătate şi despre „trenurile” vieţii. Şi despre revenirea cu atâta dor în România cea dinainte şi - mai ales - cea de după Revoluţie. Am amintit şi de cele întâmpinate la revenire şi chiar despre femeile ce căutau să urce pe „podium”, dar care, datorită tocurilor, nu reuşeau să rămână acolo prea mult.

Superficiale sau din bun-simţ, fiecare căuta să ia puţin din tort, fără să-şi dea seama că, fiind mai sincere, ar fi putut lua totul.

Am scris şi de urmaşii mei, toţi trei, Claudiu, Carla şi George, pentru a se regăsi şi ei în paginile mele.

Şi, pentru a-l cunoaşte pe întregul om Pădure, am menţionat şi unele reflecţii din care să se poată înţelege moralitatea şi opţiunile de la care nu m-am abătut niciodată. Alături de realizări, acestea alcătuiesc miezul fiinţei oricăruia dintre noi.

Citiţi cu încredere şi apoi gândiţi-vă dacă aveţi tăria, fiecare dintre voi, să aşterneţi pe hârtie faptele din trecut, bune sau rele - aşa cum au fost - în special ca să vă cunoască urmaşii voştrii.

Pentru că eu vreau să vă mărturisesc şi dumneavoastră ceea ce am înscris pe prima filă: am dedicat această carte copiilor mei.

George Pădure

Nota: *toate întâmplarile şi persoanajele sunt adevărate cu excepţia unor persoane care, pentru a rămâne protejate, au numele improvizat.*

Neastâmpărul copilăriei

MICILE MARI BULEVARDE ale Constanţei, oraşul în care m-am născut, nostalgia ce mă cuprindea ori de cite ori le revedeam, m-au făcut să-mi amintesc foarte multe când, într-o scurtă vizită la părinţii mei, plimbându-mă în trecut, spre biserica greacă, m-am hotărât să aştern totul pe hârtie. Totodată, auzindu-mi propriul fiu că rosteşte despre mine lucruri neadevărate, m-am decis să aşez faptele - aşa cum au fost - într-o carte, astfel încât atât el cât şi alţii, urmaşi ai mei sau nu, să afle adevărul.

Poate că altul în locul meu nu ar şti cum s-o dea cotită ca să ascundă unele amintiri. Dar, chiar dacă am greşit uneori, am mizat pe bunul-simţ şi mi-am spus că amintirile nu pot fi decât frumoase şi nu am motive să le ascund.

Mai ales că, de ascuns, a trebuit să ascund în permanenţă tatălui meu, când eram mic, multe din năzbâtiile mele şi ale celorlalţi doi fraţi, Viorel Pădure şi Pădure Pădure, toţi trei fiind foarte întreprinzători în această privinţă. Între noi era o diferenţă doar de un an, eu fiind cel mai mic. Nu ne foloseam numele date de părinţi atunci când ne strigam, ci preferam să recurgem la porecle: fiindcă purta ochelari de mic, Viorel era Orbetele, Chiorul, Miopul; Pădure, fiind gras, avea cele mai multe apelative: Grasul, Umflatul, Borţosul, Granzolea, Haplea sau Mamelosul. Mie mi se

spunea Năsosul, Triunghi sau Armeanul, toate inspirate de faptul că eram foarte slab şi ascuţit. Într-adevăr, eram şi cel mai mofturos la mâncare, refuzând orice zarzavat. Mama spunea deseori că îmi va face o supă din picioare de scaun.

Tata a fost toată viaţa lui „om de stat”, adică a avut mereu funcţii oficiale, iar mama documentaristă la biblioteca partidului (PCR). Câţiva ani, mama a fost şi şefă de cadre la o cooperativă meşteşugărească din Constanţa. Când lucra la bibliotecă, ne lua deseori cu ea, fiindcă lângă clădire era o curte mare, cu teren de sport şi multă verdeaţă, numai bună să ne petrecem zilele sub observaţia „tovarăşei Pădure”. Exista şi un bufet, unde activiştii puteau găsi bunătăţi la preţuri subvenţionate. Nu am crescut însă cu banane, kiwi, coca-cola, fanta sau hamburgeri, dar am avut într-adevăr, poate mai mult ca alţii, acces la portocale. Alte alimente care se găseau des în casa noastră - spre deosebire de altele - erau mielul şi peştele.

Ne jucam şi cu Alioşa, băiatul doamnei Cristea, o colegă a mamei, devenită în timp „tanti Sena”, după ce s-a căsătorit cu fratele mamei, unchiul Traian. Uneori, dar foarte rar, veneau şi copiii acestuia, verişorii noştri George şi Mariana. Toţi eram cam de aceeaşi vârstă şi familiile noastre încercau să ne dea o educaţie cât mai bună şi „controlată”. De altfel, acesta ne-a fost anturajul în copilărie, cel puţin până am crescut şi am ajuns prin clasa a şasea.

Nu eram nişte îngeri, cum ne-ar fi vrut părinţii şi, dacă ei ar fi aflat că am încercat deliciile fumatului încă de pe la şapte ani, că ne distram trimiţând de la balcon jetul de pipi în capul trecătorilor sau că jucam fotbal în casă, nu ne-ar fi fost prea moale. Mai ales că tata ne

vedea ca pe nişte militari care trebuia instruiţi cu străşnicie.

După părerea lui instrucţia trebuia să înceapă cu iniţierea în muzică şi anume cântând la un instrument. Pădure, Grasu, a fost dat la pian, Viorel la vioară, iar eu la acordeon, chitară şi clarinet. Niciunul nu a cântat mai mult de trei ani la aceste instrumente, totul devenind la un moment dat, în ochii noştri, inutil. De altfel, tata mă aducea uneori în situaţia să-l mint tocmai pentru că, de exemplu, mă punea să învăţ lecţiile cuvânt cu cuvânt, ca în carte, sau să execut ceea ce îmi cerea exact aşa cum dorea el. Era tipicar şi asta m-a făcut să-i caut ac de cojoc. Ţin minte că ultima găselniţă la şcoală a fost utilizarea mai multor orare ale materiilor şi chiar a mai multor carnete de note, astfel încât îi arătam ceea ce îmi convenea mie sau, oarecum, ceea ce dorea el să vadă. Mai foloseam şi tehnica obosirii adversarului, terminându-mi lecţiile cât mai târziu, când tata deja dormea tun şi visa. Ce-i drept, nu eram nici primu-n clasă şi nici uşă de biserică, dar el îmi spunea că trebuie s-ajung ministru...

Făceam multe nefăcute împreună cu cei doi fraţi şi eram „răsplătiţi” pe măsură. Într-o perioadă a copilăriei (aveam cam opt ani), tata lucra în comuna Dorobanţu, director la un I.A.S., şi avea la dispoziţie o maşină de teren IMS, o şaretă şi o trăsură. Noi, socotind că trăsura era şi la dispoziţia noastră, într-o bună zi am luat-o şi am plecat, toţi trei fraţii, pe şoseaua naţională, în trafic, dând bice cailor. Dorinţa noastră de a mâna caii fusese foarte mare şi nu i-am putut rezista.

Întâmplarea a făcut ca în faţa noastră să apară în maşină însuşi tata. Când l-am văzut, pur şi simplu mi-a

venit să sar din trăsură, simţind că îngheţ pe timp de vară. A întors scurt după noi şi ne-a condus la masă, nu înainte de a ne da răsplata cuvenită. Ţin minte că, în dreptul unei cişmele, atât de tare a fost palma plină de săpun a tatei, încât toţi trei nu ne-am putut păstra echilibrul şi ne-am rostogolit ca nişte piese de domino, lăsându-l pe tata fără adversar. Sancţiona pe loc orice abatere de la „regulile casei” dacă se afla prin preajmă.

Norocul nostru a fost că, din pricina serviciului, jumătate din timp nu a fost lângă noi. Am avut astfel o copilărie destul de severă, parte din rigiditatea tatei explicându-se prin demnităţile publice pe care le-a deţinut, precum şi prin nevoia de a ţine în frâu nărăvaşa noastră adolescenţă. Pur şi simplu, clocoteam de energie!

Deţinând toate aceste funcţii, tata se lupta ca noi, cei trei copii, „să nu-l facem de râs”. Din cauza carierei a „uitat” chiar şi să ne încredinţeze preotului ca să ne scalde în cristelniţă, eu personal intrând în rândul creştinilor abia la 46 de ani, când, într-o duminică, după ce mi-am găsit naş, pe Gabriel Oprea - fără a mă gândi pe atunci la viitoarele lui funcţii politice, el nefiind încă angajat politic -, am beneficiat de cuvenita taină a botezului. Din acest motiv, credinţa în Dumnezeu am primit-o târziu, mai mult din superstiţie.

Este totodată adevărat că înaintarea în vârstă te aduce din ce în ce mai aproape de biserică, iar acest lucru l-am constatat la multă lume.

Ce dorea tata era una, iar ceea ce îi spuneam noi în gând era cu totul alta: „Planuri poate să-şi facă la partid şi cu partidul, dar nu cu noi”, gândeam, şi de aici corecţiile pe care le primeam, fiecare în funcţie de

vârstă. Nu ştiu dacă a avut vreo influenţă faptul că mă scăpam pe mine de frică, dar eu primeam cele mai puţine curele, de parcă, fiind mai mic, eram şi mai nevinovat.

Mama însă era altfel. Ea dorea ca băieţii ei să înveţe şi gospodărie, ca s-o mai scutească de treburile zilnice. Astfel, dimineaţa, când ne trezeam, găseam pe masă biletul scris de mâna ei înaintea plecării la serviciu. Uneori ne lăsa nouă în grijă mâncarea pe care începuse s-o gătească şi nu izbutise so termine, ca să o fierbem în continuare noi, eu sau Viorel. Aşa am învăţat că fiertul cărnii pentru supă trebuia însoţit de spumare şi că atunci când dregi ciorba, ouăle se bat separat, adăugând zeama caldă cu răbdare peste ele, pentru că dacă le pui în zeama clocotită le faci zdrenţe.

Uneori, curăţenia însemna şi spălatul a peste 100 de sticle, pe care apoi le vindeam la centrele specializate. Puneam sticlele la înmuiat în cadă cu o seară înainte, astfel încât dimineaţa să nu avem prea mult de muncă. Din păcate, banii nu ne reveneau nouă decât în foarte mică măsură...

Toţi trei fraţii trebuia să măturăm şi să facem ordine în casă, fiecare câte o cameră, iar eu două, considerându-se că eu le fac mai bine, fiind de mic foarte ordonat. Urmau instrucţiuni privitoare la piaţă, unde ne duceam tot noi, şi la urmă lecţiile.

Între lecţii, locuind în miezul Constanţei, stăteam la geam sau pe balcon, de unde puteam vedea freamătul micului oraş, extrem de aglomerat pe timp de vară sub avalanşa turiştilor români şi străini care veneau la mare. Eram, într-adevăr, unii dintre cei mai privilegiaţi locuitori ai urbei, locuind la kilometrul „0” al oraşului. La fereastra casei noastre se putea sta exact ca la

vitrinaa unei cafenele din centru, văzând vrute şi nevrute, de la miliţianul din intersecţie care oprea maşinile sau turiştii, ori pe constănţenii ieşiţi la plimbare, pînă la beţivii care cădeau pe stradă, pe timp de noapte, în drum spre casă. Uneori, îl vedeam şi pe tata trecând spre sau dinspre serviciu cu maşina lui - singura pe care a avut-o timp de 30 de ani: un GAZ sovietic acoperit cu prelată (IMS-ul a fost o copie fidelă, făcută de români între anii 1960-1980).

După trecerea verii, dar în special iarna, acelaşi oraş devenea parcă romantic, dacă nu chiar somnolent şi nostalgic, în aşteptarea turiştilor care îl readuceau la viaţă. Tot la balcon, dar mai ales la geam, în spatele perdelelor, atunci când ne mărisem, stăteam şi ne uitam ce se întâmplă la hotelul Victoria, aflat peste drum, de care ne despărţea doar aşa-zisul bulevard Tomis, nu mai lat de douăzeci de metri. Aici puteai vedea toate soiurile de persoane cu fel de fel de apucături, turişti sau cazaţi în alte scopuri. Noaptea priveliştea devenea un adevărat ecran cu sex-filme, care mai de care mai deocheate, protagoniştii nedându-şi seama că, pe întuneric, din spatele perdelelor noastre, cineva atentează la pudoarea lor. Iar pentru a vedea şi noi - cei trei băieţi la pubertate, care stăteau „cuminţi” acasă - aceste curiozităţi, ne cumpărasem şi un binoclu. Erau nopţi în care surprindeam o femeie frumoasă, cântăreaţă la unul din restaurantele oraşului, jucând remi îmbrăcată doar cu chiloţi, alături de trei bărbaţi. Era vară şi era cald...

Pe parcursul zilei, unii dintre noi mergeam dimineaţa la şcoala de peste drum, alţii după-amiază. În timpul cât stăteam acasă, încercam să mai învăţăm câte ceva, trebuind, vrând-nevrând, să ne facem lecţiile. De

multe ori, temele le făceam la mama la serviciu, stând la o masă în bibliotecă. Acolo am învăţat să scriu, mama rupându-mi foaie după foaie, până reuşeam o caligrafie perfectă. Dacă astăzi scriu frumos, pot spune cu recunoştinţă că i se datorează.

În vacanţe, iarna stăteam acasă, iar vara plecam în tabere la munte, la ţară sau rămâneam în Constanţa, la plajă. Pe timpul vacanţelor, câteodată deveneam de-a dreptul periculoşi. Ţin minte de parcă a fost ieri o zi de iarnă când am jucat fotbal în casă şi am reuşit să spargem un geam. Terenul era alcătuit din suprafaţa sufrageriei şi a unei încăperi învecinate, a căror uşă despărţitoare o deschideam larg. Tot în aceeaşi zi am rupt acul maşinii de cusut încercând să cos o monedă de 25 de bani. Şi tot în acea zi, unui pistol care arunca mingi de ping-pong i-am pus, în loc de minge, un ac de pălărie. Din păcate, acesta i l-am infipt direct în tâmplă fratelui Viorel, norocul fiind că acesta a pătruns doar sub piele.

Când l-am văzut pe fereastră pe tata, la ora 5 din după-amiaza acelei zile traversând strada să vină acasă, am început să tremur de frică. De ruperea acului am fi putut să nu spunem nimic, de Viorel la fel, dar golul din locul geamului de la uşa sufrageriei se căsca asemeanea unei guri de iad. Ce a urmat nici nu mai trebuie scris...

Vacanţele erau cele mai plăcute perioade, dar şi atunci se puteau încasa câteva curele sau chiar palme de la tata, ceea ce ne ţinea în frâu. În fiecare vacanţă părinţii noştri luau pe unul dintre noi, pe rând, acolo unde se duceau ei să-şi petreacă concediul, ceilalţi fraţi urmând să fie „exilaţi” la Babadag, la bunicii din partea mamei. Acolo, timp de una-două luni, ne jucam

în adevăratul sens al cuvântului pe uliţă, uliţă pe care nu circula nici-o maşină. Avea forma unei copăi, era nepietruită, motiv pentru care seara, când eram chemaţi la culcare, picioarele ne erau negre. Uneori călcam în balega rămasă de la vacile sau oile care erau duse la păşunea din capul străzii. Apucăturile de orăşeni le uitam din prima zi de vacanţă. Marmeladă pe pâine caldă era ceea ce mâncam zilnic - sau poate că asta este mâncarea pe care reuşesc să mi-o mai amintesc. Babadagul era cel mai plăcut loc, aici aveam cea mai frumoasă vacanţă. O aşteptam cu toţii, era vacanţa adevărată, unde joaca începea la opt dimineaţa şi se termina cândva după zece seara.

Cum soseam de la Constanţa împreună cu Costel, fratele mamei, care era cu zece ani mai mare ca mine, ne căutam prietenii cu care ne jucam în fiecare vară. Cu Nelu a lu' Ţaţa-Leana, Didina şi mulţi alţii, care azi nu-mi mai vin în minte, formam un grup de vreo zece-cincisprezece copii care bătătoreau zilnic, în joaca lor, tot ce se găsea pe o rază de un kilometru. Uneori mergeam şi în pădure, unde găseam la capătul verii ghindă, alune, coarne, mure şi tot ceea ce micuţii munţi ai Dobrogei pot oferi celor care îi cutreieră în zona Babadagului.

După ce am crescut cu toţii, nu ne-am mai văzut, vacanţele fiind singurele perioade care ne adunau. Unii s-au dus pe lumea cealaltă de foarte tineri, lăsând în urma lor numai durere.

Aşa era la Babadag.

Dar cei trei fraţi Pădure au trecut pe rând şi pe la Băile Herculane, Tuşnad şi Călimăneşti, ori Buziaş, împreună cu mama şi cu tata. Părinţilor le era mai uşor cu un singur copil în concediu. Uneori, pentru a scăpa

de noi toţi, ne trimiteau într-o tabără la Posada, lângă Sinaia, unde stăteam trei săptămâni, sau la bunica din partea tatei, într-un sat de lângă Urziceni, care se numea Patru-Fraţi. Un sat foarte înapoiat, unde încă nu era nici măcar lumină electrică şi unde nu reuşeam cu niciun chip să ne adaptăm, şi nu atât din cauza condiţiilor proaste de trai sau a oamenilor foarte necivilizaţi, cât din pricina puricilor, care, pur şi simplu, în văzul lumii, ne săreau pe picioare. Totodată, nu găseam niciun copil de vârsta noastră prin apropiere, vacanţele făcându-le împreună cu bunica de peste optzeci de ani. Niciuna din străzile satului nu era asfaltată, iar dimineaţa şi seara auzeai sute de ciori, ce-şi aveau cuiburile prin salcâmi, în căutarea boabelor de grâu sau porumb. Când era şi tata acolo, preferam să dorm în maşină decât în patul construit din scânduri aşezate pe două capre, în care, cum te aşezai, începeai vânătoarea de purici. Duminica, pe timp de vară, în centrul satului se strângeau tineri care organizau hore, noi stând şi admirând jocul de pe margine. Nu exista decât un singur magazin, Cooperativa sătească, foarte aproape de casa bunicii, unde mergeam cu ouă furate de la bunica, la schimb pe biscuiţii Eugenia. Cum auzeam o găină cotcodăcind, ştiam că o jumătate de pachet de biscuiţi era ca şi în buzunarul nostru.

Pentru a ajunge la Patru Fraţi, mergeam cu trenul până la Bucureşti, după care ne întorceam cu un alt tren personal, aproape de Urziceni, la Gara Moldoveni. De acolo, trebuia ca ultimii 5 kilometri până la casa bunicii să-i parcurgem cu piciorul, trecând ca Scufiţa Roşie printr-o pădure, schimbind valizele dintr-o mâna în alta. Dacă reuşeam să găsim vreo căruţă care să

meargă în acelaşi sat, era cea mai frumoasă surpriză pe care locuitorii satului ne-o puteau face la sosirea noastră.

Mai erau şi vacanţele „acasă”, la plajă, unde plecam, lesne de înţeles, „cu program”, orice întârziere fiind aspru pedepsită. Adevărul este că uneori rămâneam pe plajă până seara, uitând de casă şi de masă, părinţii îngrijorându-se ca pentru trei fete mari plecate din bătătură, căci pe vremea aceea GSM-ul nu apăruse şi pe plajă nu existau nici măcar telefoane. De multe ori, îndeosebi pe timpul vacanţelor, ni se alătura Alioşa, fiul lu’ Tanti Sena. Dacă apărea şi George Răducanu, verişorul din partea mamei, formaţia era completă.

Când am împlinit 14 ani s-a născut şi surioara noastră, Crenguţa. Toţi trei fraţii, dar mai mult eu şi Viorel, am fost cei care, fără contract, am primit statutul de bone. Am învăţat astfel, încă de la 14 ani, să cresc un copil şi să mă descurc cu problemele ce pot surveni. În funcţie de orarul şcolar, împărţeam cu Viorel ziua, unul având grijă de copil dimineaţa, celălalt după-amiaza. Iar asta până când Crenguţa a împlinit trei ani, moment în care a fost dată la grădiniţă. Dar şi acolo dusul şi adusul ei erau sarcina noastră, a celor trei fraţi. Aşadar, părinţii noştri au crescut trei copii, iar noi, fraţii, pe al patrulea. Chiar aşa însă, pe Crenguţa nu am mai avut-o în vedere după ce a împlinit cinci ani şi pot spune că nu prea am crescut împreună, mai ales că eu am plecat de tânăr de acasă.

În fiecare an, începând cu 20 decembrie, noi, cei trei băieţi, mergeam de Crăciun şi de Anul Nou la colindat. Într-un an ţin minte că am primit foarte mulţi bani, în prima zi a anului fiecare dintre noi având peste 1500

de lei câştigaţi numai din colinde. Am început cu Bună seara şi Bună dimineaţa la Moş Ajun, continuând cu Steaua, apoi cu Pluguşorul, foarte bine învăţat de mine şi Viorel. Pădure nu făcea altceva decât să ţină buhaiul, biciul fiind în sarcina mea şi a lui Viorel. Toţi eram îmbrăcaţi în costume naţionale, cu căciuli de miel pe cap, toate împrumutate de la Teatrul din Constanţa. Cu Pluguşorul nu mergeam aşa, oriunde, ci numai la restaurante şi la prieteni de-ai lui tata. Încercam să acoperim cât mai repede, în seara Anului Nou, restaurantele Modern, Zorile, Continental, Cazino, Păltiniş, Dobrogea. La toate acestea, după ce recitam la microfon Pluguşorul, toţi trei luam căciula şi începeam să spunem „La mulţi Ani” oamenilor pe la toate mesele şi ni se dădeau cel puţin 25 de lei. Practic, noi completam programul de divertisment al restaurantelor, ceea ce le convenea atât şefilor de restaurant, cât şi nouă. În ceea ce ne privea, aceştia au fost primii bani adevăraţi pe care i-am câştigat.

Poza 1 Cei trei Pădure - cu Pluguşorul

Poza 2 3 marinari, de la stânga la dreapta: Viorel, Pădure şi subsemnatul, împreună cu mama şi cu tata

Adolescenţa

UNEORI, CÂND NE-AM MAI MĂRIT, vacanţă sau nu, coboram seara spre faleza Cazinoului şi spre ieşirea din port, unde marinarii greci învoiţi în oraş le dădeau gumă de mestecat copiilor. Aşa am învăţat şi primele două cuvinte greceşti pentru a mă putea descurca: file (prietene) şi tsigle (gumă), pe care le spuneam cum îi zăream pe distinşii oaspeţi. Şi tot aşa începusem să mă simt atras de limba greacă şi chiar de această naţie, de vorbitorii ei, pe care îi consideram superiori. Când grecii nu-mi dăruiau gustoasa gumă, o cumpăram cu bani luaţi de prin buzunarele tatei sau chiar de la mama.

Ce chestie! Dacă stau bine să mă gândesc, mai mulţi bani am luat din buzunarele tatei în copilărie decât mi-a dat el de bunăvoie. Când eram fără bani, simţeam că nu am aer să respir, motiv pentru care făceam imediat o „respiraţie”, dar nu gură la gură, ci... buzunar la buzunar, între al tatei şi al meu. Important pentru mine era să am bani, indiferent de unde ar fi provenit. Fără bani, viaţa mi se părea fără sens!

Când m-am mărit, rigiditatea şi pretenţiile tatei mi-au devenit nesuferite. Crescusem şi consideram că la 15 ani pot într-adevăr să înţeleg lucrurile altfel decât îşi dorea el şi, mai mult, că pot să-mi trăiesc viaţa după cum voiam, să trăiesc pe picioarele mele.

„Viaţa” a început din vara lui 1969, când, la vârsta

de cincisprezece ani şi trei luni, am hotărât să lucrez în vacanţă la o terasă-berărie ca picol. În scurt timp, am devenit pasionat de această ocupaţie. Lucram jumătate de zi, tură de dimineaţă sau de seară, câştigând la vârsta mea, zilnic, din bacşişurile clienţilor, cel puţin o sută de lei. Începusem să mă îmbrac singur, să mănânc la restaurant şi mă gândeam cu îngrijorare, chiar dacă era vară, la terminarea vacanţei şi începerea clasei a opta. Când cumpăram ceva, îmi plăcea deja să negociez, spunând tuturor că, „singurul lucru pe care nu l-am negociat a fost primul costum de şcolar, fiindcă mi-l luase mama, iar eu nu reusisem sa intervin pentru un preţ mai bun”. Dacă eram în tura de după-amiază, ajungeam acasă după miezul nopţii, încercând să nu trezesc pe nimeni cu sosirea mea. Mă culcam, iar mama îmi spăla cămăşile şi bluzele albe, necesare pentru a doua sau a treia zi.

Lucram la berăria „Terasa Constanţa” şi munceam foarte mult. Căram câte 14 halbe pline cu bere, iar la întoarcere adunam tot ce era gol pe mese. Era greu, dar, cu toate acestea, îmi plăcea foarte mult ceea ce făceam. Ospătarii se certau între ei pentru a mă avea, căci serviciul lor era mult uşurat alături de mine. Lucram uneori continuu, de dimineaţă până la închidere. În timp ce colegii de şcoală şi fraţii mei se distrau în vacanţă, eu aproape că nu aveam nici-o zi liberă. Tocmai din acest motiv, următorii zece ani după ce am împlinit şaisprezece, câştigam între patru şi zece mii de lei pe lună, depasind salariul a patru ingineri. De altfel, acest lucru era ceea ce m-a deosebit atât de fraţii mei, cât şi de colegii de vârsta mea. Experienţa pe care o căpătasem la 20 de ani mă deosebea foarte mult de cei de vârsta mea.

Pe la jumătatea verii, am avut clienţi o familie de constănţeni - cu toate că terasa era vizitată cel mai mult de turişti şi marinari - care mi-au adus-o în faţă pe cea care mi-a schimbat într-o oarecare măsură destinul: STELA. Era o fată brunetă, minionă, cu trăsături de „vampă în devenire”. Mi-a reţinut atenţia de la primele treceri pe la masa lor. Nu ştiu dacă şi ce sărbătoreau, dar au stat câteva ore la mici şi bere. Am intrat în vorbă şi, la plecare, am stabilit să ne vedem a doua zi. Erau o familie de oameni nevoiaşi, care se zbăteau cu problemele zilnice şi cu serviciul. N-au avut nimic împotrivă să mă împrietenesc cu fata lor. A doua zi lucram în tura de seară, motiv pentru care, dimineaţă, la ora 11 fix, după ce m-am spălat, gătit şi parfumat, m-am înfiinţat la uşa fetei. Parfumul era, din păcate, feminin, dar nu asta era important atunci.

Părinţii ei plecaseră la serviciu de la ora 6 - lucrau la fabrica de pâine a oraşului. Tremuram tot când am văzut că mi-a deschis şi am continuat să tremur încă o bună bucată de timp. Cu toate acestea încercam să nu las să se vadă cât sunt de stângaci şi la întrebarea „ai mai avut prietenă?” am răspuns cu un DA! scurt şi categoric, plin de adrenalina stresului prin care treceam.

Dar nu era adevărat. Ea era prima fată pe care o întâlneam în viaţă, mai mare ca mine cu câteva luni şi cu multă „experienţă” în cele lumeşti.

Ne-am „aprins” amândoi ca doi oameni care aveau deja benzină turnată pe ei, fiind nevoie doar de o scânteie. Chiar fără nici-o scânteie, Stela ştia să aprindă focul ca un pădurar, chiar şi pe vânt. Într-o cameră răcoroasă, pe sunetele mai multor melodii greceşti puse la pick-up, am trăit prima experienţă de

dragoste totală. Stela s-a dus la baie şi a venit dezbrăcată toată, mirosind a ceva ce nu mai simţisem. Era parfumul săpunului „Lux” şi al deodorantului „Rexona”, produse care nu se găseau uşor într-o ţară ca România anului 1969, chiar pe timp de vară. M-a făcut „mat” ca la şah.

Ceea ce a urmat a fost un adevărat joc de şah zilnic. Numai la şah pregăteşti toate piesele la început şi faci apoi fiecare mutare, anticipând mutarea celuilalt. Aşa eram noi.

Jocul dragostei, strategiile ei, aşteptarea fiecărei întâlniri, farmecul clipelor dintâi şi surprizele pe care ni le pregăteam mă făceau să trăiesc cu toată fiinţa aceste întâlniri. Şi eram gata să mă las total subjugat de pasiune, dacă nu îmi dădeam seama că nu eram singurul care o vizita şi că unii marinari străini îi căutau tovărăşia când vapoarele lor acostau în portul Constanţa...

Aşa am ajuns să accept să mă prezinte iubiţilor ei greci sau italieni drept „verişorul” din partea mamei. Părinţii ei mă tratau şi dânşii ca pe un nepot, ştiind, la rândul lor, totul. Ziceau: „Nu trebuie să-i stricăm rostul fetii”. Ne permiteam, aşadar, să ieşim la distracţii şi restaurante, eu - „verişorul”, - Stela şi un marinar grec, Thasos, sau un turist italian, Antonio, care veneau pe rând în România. Uneori ieşeam împreună cu toţii, chiar şi cu familia ei.

Aceasta a fost şi perioada în care am început să învăţ să vorbesc şi să cânt în limba greacă, în preajma Stelei fiind ca în anturajul unor prieteni de pe meleagurile însoritei Elade, cu tot tacâmul, inclusiv comportamentul balcanic: compromisul, rabatul aferent de la demnitate. Aveam cincisprezece ani şi-mi

începeam viaţa de adolescent prin a cunoaşte unul dintre cele mai adevărate aspecte ale depravării morale: „le menage â trois”, dar, bineînţeles, cu fiecare separat sau, mai bine zis, pe rând. Când iubitul Stelei lipsea, locul era ţinut de mine, „verişorul”. Oricum, acesta nu stătea decât câteva zile în România, vaporul urmând să plece după operaţiunile portuare. Dacă nava avea vreo defecţiune, era mai rău, pentru că rămânea pentru reparaţii şi, de regulă, ele durau mai mult de o săptămână.

Toată povestea cu Stela a durat cât vacanţa mea de vară dintre clasa a şaptea şi a opta. A fost o iniţiere într-ale iubirii, dar NU şi o lecuire de gelozie sau de angajamente nesăbuite.

A urmat penultimul şi cel mai chinuitor an de şcoală, când mi se părea că deja ceea ce fac şi învăţ este în plus, inutil şi fără rost. Din acest motiv, cred, am şi rămas corijent la matematică, materie care, cel puţin în clasa a opta, nu m-a interesat deloc. Învăţam după-amiaza şi, de la sfârşitul lui februarie, când ziua a început să se mărească, chiuleam de la ultimele ore ca să joc „coci” pe bani în Parcul Teatrului, care se afla lângă Şcoala Generală numărul 28 din Constanţa, împreună cu Dan Leahu, Toma, Herjenescu, Popiel şi alţii. Târâş, grăpiş, am terminat anul şi, bineînţeles, în vacanţă m-am întors la pasiunea mea de picol. În august a trebuit să-mi dau corijenţa, dar şi admiterea la şcoala profesională de lăcătuş-mecanic patronată de Cooperaţia Meşteşugărească. Şi mama, dar şi tata spuneau că trebuie să am o meserie, că „nu se ştie niciodată”. Iar dacă de altceva nu eram capabil, trebuia să accept.

În toamnă am început şcoala profesională de

lăcătuşi mecanici, unde am aflat pentru prima dată cum este printre străini. Şcoala era la Galaţi. La internat erau 300 de elevi, exclusiv băieţi. Nu trebuia să fac nimic altceva decat să învăţ meserie. Eram chiar printre primii trei în clasă, dar asta nu însemna nicidecum că aveam 10 la purtare. Regimul era oarecum milităresc, ziua începând cu deşteptarea din dormitorul cu 80 de băieţi, ce ocupau vreo 40 de paturi suprapuse. Urmau gimnastica de dimineaţă în curtea internatului, spălatul pe faţă într-o baie cu numai 15 locuri şi apoi micul dejun într-o sală de mese pentru 300 de persoane. Şi toate acestea trebuiau executate la minut. După micul dejun, ne prezentam la orele de clasă sau la cele de practică, ce începeau la ora 8.

Făceam chei de broască sau câte un patent, învăţând pilirea şi tăierea fierului, sudam, lipeam metalele şi multe alte operaţiuni, ca să devenim lăcătuşi mecanici. Începusem să devin conştient că nu eram cuminte, dar temperamentul meu îmi dădea ghes să nu mă astâmpăr. Despre isprăvile mele s-a auzit până la Constanţa, la mama, că tovarăşul nostru diriginte, pe nume Puteanu, a avut grijă să-i trimită scrisori înştiinţând-o ce geamuri am mai spart şi ce alte fapte glorioase am comis.

Acest fapt, cât şi dorul de mama au fost motivele pentru care, atunci când aproape toţi colegii au început să se tatueze, făcându-şi câte o sirenă sau un şarpe pe braţ, eu mi-am desenat exact pe mâna stângă un plic în coltul căruia am marcat un „M” de la cuvântul mama, astfel încât să-l văd permanent în timpul orelor, sperând că aşa îmi voi ţine zburdălnicia în frâu. Dar nu a fost aşa, motiv pentru care, într-o bună zi, acelaşi diriginte m-a bătut. Până aici! mi-am

spus, şi acesta a fost cel mai bun motiv să întrerup şcoala.

Desigur, bătut fiind, părinţii au fost de acord să părăsesc din faşă minunata carieră ce m-ar fi aşteptat şi, după al doilea trimestru, m-am întors acasă, unde, cu grija mamei, am intrat imediat la o şcoală de strungari, de această dată la Ploieşti. Erau cursuri intensive, plătite, ceea ce m-a obligat să le şi termin. Şcoala o făceam la Ploieşti, iar practica la Constanţa. Nu a fost practică în toată regula, fiindcă adeseori se desfăşura la un restaurant şi nicidecum la atelierul de strungărie. Maistrul meu, domnul Micşulescu, avea o înţelegere tacită cu mine ca orele de practică să vină să mi le „predea” cu un coniac în faţă la restaurantul în care, fiind deja vară, reîncepusem să lucrez.

Oricum, astăzi sunt deţinătorul diplomei de strungar şi mă pot lăuda că ştiu cel puţin să pornesc un strung şi să fac un şurub. Chiar dacă înveţi ca mine ospătărie, lăcătuşerie, strungărie, electrobobinaj, vulcanizare, marinărie şi câte încă, nu ai şi cum să le stăpâneşti pe toate toată viaţa. Dacă ai învăţat repede şi mai ales dacă nu practici, uiţi tot aşa de repede cum ai învăţat.

A urmat clasa a noua, fără voia mea, şi acest lucru l-a constatat şi tata, care a ţinut să continui liceul, dar care s-a trezit în vara lui 1970 cu George repetent şi exmatriculat. Nu aveam stare, pur şi simplu! Am fost atât de „neastâmpărat”, încât am luat nota 1 la purtare. Nota la purtare o datoram profesoarei de istorie Martinov, care, bolnavă de astm fiind, s-a apucat să ni se „spovedească” tocmai nouă că parfumurile şi dimineţile ceţoase fac foarte rău celor cu această boală. Atâta mi-a trebuit, pentru ca a doua zi, la prima oră, să-i îmbălsămez faţa de masă a catedrei

cu o întreagă fiolă de esenţă de parfum de trandafiri bulgăresc. Şi de aici circul cu nota 1 la purtare şi punerea mea în discuţia Consiliului profesoral al Liceului Mircea cel Bătrân, care, aproape de sfârşitul anului, a dat sentinţa exmatriculării mele.

Atât cât am frecventat primul an la liceu, mi s-a părut că, într-adevăr, pierdeam timpul. Uneori, alături de un coleg sau mai mulţi, decideam că absenţa este cea mai bună metodă de a ne salva de la vreo oră sau mai multe, fără să primim o notă proastă. Mi se părea că le ştiu pe toate. Visam la câştiguri rapide, astfel încât la 18 ani să merg cu maşina proprie la şcoală, şi-mi pregăteam ţinuta cu o zi înainte, călcându-mi dacă era nevoie hainele sau spălându-mi o cămaşă sau o cravată. Ca să stea dreaptă, în cravată băgăm uneori şi o bucată de carton, ca să fiu trendy şi bine pus la punct, chiar dacă nu respectam uniforma, fiindcă acum blugii făceau parte din uniforma mea.

De altfel clasa a noua, aşa cum am urmat-o eu, nu a însemnat doar atât. Plăcându-mi foarte mult limba şi literatura română, scriind totodată poezii, participam la cenaclul literar din oraşul Constanţa, loc în care mă întâlneam, pe lângă alţi prieteni, cu o colegă de liceu, Silvia, mai mare cu doi ani decât mine, colegă care avea să-mi devină prima soţie. Era o fiinţă extrem de slabă, doar ciorapii albi cu textura groasă făcând ca picioarele ei lungi să arate mai aproape de ceea ce putem numi nişte membre omeneşti. Figura ei „exotico-romantică” este ceea ce cred că m-a atras la ea.

Ţin minte că pe atunci stăteam şi citeam poezii împreună cu colegul Toma, cel mai bun prieten al meu. Lui îi plăcea Bacovia şi mă ironiza că-l preferam pe

Minulescu. Multe dintre poeziile mele semănau ca stil cu ale lui Minulescu. Scriam mai mult şi mai bine atunci când, dintr-un motiv sau altul, eram trist.

Tot lui îi citeam versurile înainte de a i le da Silviei, de care eram îndrăgostit lulea. Ea îmi prezenta comentarii admirative pe treptele din faţa casei sale, loc în care ne şi îmbrăţişam. Stăteam ore întregi pe scările de la intrarea în apartamentul vechi, format dintr-o cameră şi o bucătărie, în care locuia împreună cu mama şi sora ei. Astfel eram feriţi de ochii lumii, prinzând orice zgomot, atât de jos, cât şi de sus, dacă ar fi venit cineva. Alteori, ne plimbam ore în şir seara pe Valea Portului, pe o distanţă de vreo doi kilometri, dus-întors. Lucrurile se petreceau aşa fiindcă, deşi mama ei era de acord cu relaţia noastră, nu ne putea invita în casă, în aceeaşi cameră cu ea, mai ales că nu avea serviciu, iar la mine acasă nu se putea să ne întâlnim, tata fiind de o absurdă intransigenţă.

De altfel, cred că acesta a fost şi motivul „surprizei” pe care i-am făcut-o, după atâtea altele din ultima perioadă, căsătorindu-mă legal, atunci când legea mi-a permis, adică exact în ziua în care am împlinit 18 ani, cu Silvia. Pe bietul tată l-am lăsat mut în ziua în care l-am invitat să participe la oficierea căsătoriei. A venit singur, mama fiind internată în spital în acea perioadă.

Oricum, numai căsătorie nu s-a putut numi ceea ce a urmat, că totul a durat doar trei săptămâni, până când Silvia şi-a luat toate lucrurile şi a părăsit domiciliul conjugal, imediat după ce a văzut că mi-am regăsit o veche „cunoştinţă”: Stela. Căsătoria noastră a fost un accident iscat de „ale tinereţii valuri” şi de interdicţiile draconice ale „tovarăşului Pădure”. O căsătorie care a durat trei săptămâni şi s-a terminat cu

un proces de divorţ după mai bine de un an.

Nu am mai văzut-o niciodată până ce, într-una din zile, după mai bine de douăzeci de ani, a venit fără să mă anunţe la mine la magazin. Unul dintre vânzători mi-a spus că mă caută cineva. Eram şi primar. M-am dus la raionul de televizoare şi am dat cu ochii de o femeie foarte slabă, aşa cum o ştiam, cu părul lung, care privea de parcă dorea să cumpere un televizor. Nu am stat mult pe gânduri şi am invitat-o în biroul meu. Am întrebat-o ce caută, ce vrea. Auzise că sunt bine, conform presei „milionar”, şi s-a gândit să vină pentru a-mi cere să o ajut. Mi-a spus că lucrează ca vânzătoare la un chioşc de pâine. Nu am discutat prea mult, dar la plecare am considerat necesar să-i dau nişte bani. Am făcut rău sau am făcut bine? Am scos 1000 de dolari şi i-am dat. Din păcate nu a fost mulţumită, că a revenit peste o săptămână cu ameninţări, spunându-mi că, dacă nu negociem, va declara presei că a fost prima mea soţie. Ziarul VIP a trimis-o însă la plimbare, iar eu nu i-am mai deschis uşa, dar nici nu am mai văzut-o de atunci.

Fuga în Grecia

SPUNEAM CĂ ÎNCEPUSEM să-i fac tatei o serie de surprize, una mai mare ca alta. Îmi aduc aminte de una dintre ele, cea care a avut loc înaintea căsătoriei cu Silvia: fuga în Grecia.

În toamna lui 1971, după terminarea sezonului, îmi dădeam seama tot mai mult că, băiat mare fiind, trebuie să iau viaţa în serios, pregătindu-mi viitorul. Aşadar, am trecut la elaborarea unui plan de lungă durată care ar fi trebuit să se desfăşoare pe alte meleaguri, acolo unde sufletul mă atrăgea cel mai mult: în Grecia. Nu era vorba doar să fug în străinătate, să-mi construiesc un viitor şi să aleg ca destinaţie o ţară liberă, dezvoltată economic: cu timpul, devenisem cu adevărat un filogrec.

În câţiva ani îmi însuşisem limba, astfel încât mă puteam descurca foarte bine. Cântam în limba greacă şi imitam felul de a fi al grecilor. Doream din toată inima să ajung să trăiesc şi să muncesc în Grecia. Stăteam seara cu marinari greci la diferite terase, invitat de ei la un Martini sau o cafea, şi ascultam muzică la tonomat. În vremea aceea, la Constanţa, restaurantele şi barurile erau dotate de şefii lor cu tonomate şi, ca să-şi atragă această clientelă, aproape toate discurile erau greceşti. Altele aveau chiar orchestre al căror repertoriu era pe jumătate grecesc.

Într-una din zile, la agenţia ONT de lângă casa unde locuiam, deasupra farmaciei Miga, s-a afişat o ofertă care se potrivea perfect cu proiectele mele, şi anume o excursie de o zi la Vama, în Bulgaria, destul de ieftină. Am luat primele relaţii, ca să-mi dau seama dacă pot pleca fără ştirea şi aprobarea cuiva din familie. Şi, într-adevăr, aşa părea să fie. Am adus imediat banii şi actele necesare, nemaiavând nimic de făcut decât să-mi pregătesc bagajele, deoarece excursia avea loc peste câteva zile. Dar cum să plec dimineaţa la ora 6 fără să mă simtă nimeni din casă? Am conceput şi o tactică, în aşa fel încât să am timp să ajung cel puţin la graniţa româno-bulgară fără să le dau de bănuit.

În seara de dinaintea plecării, i-am invitat pe toţi ai mei, cei doi fraţi, mama şi tata, la o bere. Şi nu numai că m-am oferit să le-o dau, ci m-am dus personal să o cumpăr. Ai mei se întrebau ce m-o fi apucat de fac eu acest gest fără precedent. M-am repezit la o terasă care vindea bere, aflată în spatele casei, după ce mai înainte trecusem pe la farmacie şi cumpărasem o sticlă de Pasinal, un medicament în soluţie lichidă care te ajută să dormi în caz că nu ai somn. Speram să-i adorm pe toţi, astfel încât să se trezească mai târziu, după ce ieşeam eu din ţară.

Totul a funcţionat perfect! Le-am motivat că sticlele erau deschise deja fiindcă „dobitocul de ospătar a înţeles că le consum acolo”. De fapt, trebuise ca eu să vărs puţin din fiecare sticlă ca să fac loc somniferului. Noroc că Pasinalul nu a schimbat gustul berii. Singura sticlă „neprelucrată” era a mea, că doar eu eram cel care trebuia să mă trezesc la ora cinci fără să mă simtă cineva. În zori mi-au trebuit numai 15 minute ca să-mi iau banii mei, pe care îi strânsesem toată vara, şi

ai lui Viorel - el o făcuse pe curierul la un hotel din Mamaia, de fapt, fiind în termeni hotelieri cărător de bagaje. Câştigase, pe lângă bani, şi tot felul de haine, vechi şi noi, pe care cei ce lucrau în hoteluri le cumpărau de la străini şi care arătau altfel decât ceea ce găseai pe piaţa româneasca a anilor 70. În sfertul de oră dinaintea plecării, le-am luat şi pe acestea, şi pe ale mele, astfel încât l-am lăsat pe Viorel cu fundul gol.

Planul meu începea să funcţioneze în condiţii de stres şi emoţii deosebite. Autocarul a plecat la ora anunţată, când toată lumea s-a urcat la bord şi ghidul ia aruncat cu nonşalanţă şoferului cuvintele magice: „Dă-i drumul”. Mi se uscase gura de frică şi, încordat de emoţie, m-am aşezat la fereastră, privind în gol pe tot traseul dintre Constanţa şi Vama Veche, unde se afla punctul de frontieră. Interesant a fost că nimeni dintre noi nu avea paşaport, turiştii trecând graniţa pe bază de paşaport colectiv, formulă acceptată de ţările comuniste: o simplă foaie de hârtie, cu lista numelor şi ştampila celor de la paşapoarte. La ora şapte şi douăzeci de minute, graniţa româno-bulgară a fost trecută, iar la ora zece dimineaţa am ajuns la Varna.

Era 5 noiembrie 1971, dar vremea ţinea cu mine - o dimineaţă răcoroasă şi, totuşi, însorită. Ni s-a dat voie să mergem la cumpărături sau să vizităm diferite locuri recomandate ca fiind cele mai interesante, urmând să ne reîntâlnim tot grupul la ora 16.

Din acel moment, planul meu trebuia pus în aplicare întocmai. Am început să-mi creez alibiuri, necesare pentru cazul că voi fi prins şi nu voi reuşi să ajung în Grecia. Totdeauna m-am gândit că, atunci când faci ceva nepermis, trebuie să ştii ce să răspunzi dacă vei fi întrebat. M-am dus la o agenţie de turism şi m-am

interesat cum pot să ajung în România, deoarece m-am pierdut de grup. Am primit două recomandări, care mai târziu aveau să mă ajute: ori să plec cu un mijloc de transport pe cont propriu la graniţă, chiar fără paşaport cum eram, ori să mă duc la Ambasada Română de la Sofia, care să-mi elibereze un paşaport. Bineînţeles, am ales a doua variantă, ştiind că drumul meu trebuia să treacă prin Sofia, că doar nu mă duceam la Moscova.

Aşadar, am luat trenul şi m-am dus la Sofia, unde am ajuns seara. Am căutat un loc unde să mă cazez, că deja se înnoptase. Am găsit un motel micuţ, unde am ocupat un loc într-o cameră goală, care însă mai avea încă vreo şase paturi. Am ales unul dintre ele şi, pe la ora zece, am adormit buştean de oboseala primei mele zile de libertate.

Când m-am trezit a doua zi, am văzut că nu mai eram singur în cameră, colegii mei fiind nişte tineri marinari de culoare din ţările Africii şi câţiva din Liban. Mai mult, aveau atât de mult tupeu, că unul dintre ei luase ceva haine de-ale mele ca să iasă în oraş. I-am întrebat pe ceilalţi dacă ştie cineva ce s-a întâmplat, dar în câteva minute respectivul s-a întors. Fusese plecat pe aproape.

Am făcut cunoştinţă cu ei şi mi-am dat seama că, singur fiind, aveam nevoie de ajutorul lor. Le-am spus că vreau să ajung în Grecia la o cunoştinţă, un armator grec pe care îl cunoscusem la unul din restaurantele la care lucrasem în Constanţa. Şi era adevărat, pentru că cel despre care vorbeam, unul dintre clienţii mei, Mihailis Stefanidis, era grec, dar se născuse în România şi în anii 50 s-a întors în Grecia cu părinţii. Auzind povestea mea, toţi m-au întrebat dacă pot

garanta că domnul Stefanidis îi va angaja ca marinari. Asta şi era motivul scurtei lor treceri prin Sofia: căutau o navă pe care să lucreze. Nu mi-am putut lua această obligaţie, chiar dacă ştiam că era posibil să fie răsplătiţi în acest mod de cunoştinţa mea de la Atena. Atunci am decis cu toţii să mergem, aşa cum proiectaseră ei, spre Turcia şi, dacă acolo nu găsesc nimic de lucru, să vină cu mine la Atena. Aşadar, planul meu a suferit o mică modificare de traseu, urmând să fiu sprijinit la trecerea frontierei turco-bulgare de tot acest grup de marinari. Din Turcia puteam să merg în Grecia, destinaţia visurilor şi planurilor mele.

Mai trebuiau însă create alibiuri, motiv pentru care seara, după program, m-am dus la Ambasada României la Sofia şi am spus că m-am pierdut de grup. Un diplomat comod m-a trimis la plimbare pentru două zile, motivând că la acea oră ambasada este închisă, iar a doua zi, 7 Noiembrie, era sărbătoare şi nu se lucra. A fost pentru prima dată când am apreciat Revoluţia ruşilor de la 7 Noiembrie 1917, aniversată cu zel în toate ţările comuniste, inclusiv în Bulgaria.

În continuare am încercat, ca o ultimă variantă a planului meu, să port o discuţie cu consulul grec din Sofia. Zis şi făcut. În aceeaşi seară, m-am dus personal la Consulatul grec şi, spre deosebire de românaşul nostru, consulul grec m-a primit chiar peste orele de program. I-am povestit ce vreau să fac şi la cine vreau să ajung, cerându-i ajutor. Mi-a arătat foarte clar că nu poate să mă ajute în niciun fel, iar când i-am spus că tot voi pleca şi voi încerca să trec frontiera, mi-a recomandat să n-o fac pentru că voi fi prins. Toată discuţia a durat o oră şi a fost purtată în limba greacă,

astfel încât l-am mirat pe stimabilul consul cu modul cum vorbeam propria-i limbă. Ne-am despărţit ca doi prieteni, cu sentimentul că unul pleca la moarte, iar celălalt se vedea incapabil să-l ajute.

M-am întors la motelul meu, reîntâlnindu-mă cu trupa de „paracomando”, cum se autointitulaseră. Pregăteam cu toţii plecarea spre Turcia pentru a doua zi şi ne-am dus la gară să vedem ce trenuri erau spre Istanbul. L-am ales pe cel de la ora 21, deoarece la aceeaşi oră pleca un tren spre Bucureşti. Se crea astfel cel mai puternic alibi, cel care avea să fie probă legală în caz de nevoie: „confuzia”. Astfel au fost luate 18 bilete de tren spre Istanbul şi unul spre Bucureşti. Cu acesta, aveam să dovedesc la nevoie că am încurcat trenurile, mai ales că bulgarii la „nu” spun „da”, mişcându-şi şi capul în sens afirmativ. Nu sunt multe popoare care îşi mişcă capul invers decât suntem cu toţii obişnuiţi, dar asta aveam să o aflu mai târziu.

Totul trebuia bine gândit şi pus la punct, până la cele mai mici detalii, ca să am un răspuns la orice posibilă viitoare întrebare. De altfel, toată viaţa acesta a fost unul dintre principiile care m-a apărat în ceea ce făceam; nu porneam nici-o acţiune fără să-mi găsesc anticipat o explicaţie pentru tot, până în cele mai mici amănunte.

A venit şi ora plecării. Până în acea clipă, nu-mi dădusem seama că nu cunoscusem toate cele optsprezece persoane din grup, ci doar şaptesprezece. A optsprezecea era o frumoasă doamnă libaneză, pe nume Lelia. Aceasta urma, ca de altfel fiecare, să aibă o sarcină precisă în cadrul importantei acţiuni care urma să se consume în acea noapte în trenul Sofia-Istanbul.

Trecerea frauduloasă a frontierei bulgaro-turce a început cu distribuirea grupului în trei compartimente ale trenului. Plănuiam cum s-o scoatem la capăt – aveam la dispoziţie aproape cinci ore până în Turcia şi toţi propuneam soluţii de reuşită, dar eu eram singurul care, neavând paşaport, trebuia să le îndeplinesc. S-au gândit să mă introducă în acoperişul trenului, să mă agaţe în timpul controlului între vagoane, ultima propunere - cea acceptată - fiind să mă ascundă sub banchete, spărgând în prealabil peretele dintre două compartimente, ca să mă pot rostogoli în momentul controlului grăniceresc. Zis şi făcut. Apoi sa trecut la fapte. Sarcina Leliei era să stea într-o poziţie cât mai indecentă, pentru a-l obliga pe controlorul bulgar „să nu se uite chiar şi între picioarele ei”. Planul funcţiona perfect, la un mic semn din picior al unuia dintre băieţi, eu trebuia să mă rostogolesc de sub bancheta unui compartiment spre celălalt, astfel încât să nu fiu văzut.

Trenul mergea cu viteză, fiind un adevărat Express, iar din cele aproape cinci ore trecuse doar una. Era puţin după zece seara, când cu toţii am hotărât să dormim pe rând, unul rămânând „de gardă”. Calculele noastre arătau că grănicerii bulgari vor veni în control pe la 1 noaptea, în gara Sfilingrad. Avea să se producă însă imprevizibilul, luându-ne pe toţi ca „din oală”, când, la ora 23.45, am auzit la distanţă de un compartiment un grănicer spunând: „Pasport-pasport! Pasport-pasport!” Am crezut că nu-i adevărat şi că visez, numai că acesta era adevărul crud. Nefiind alte compartimente ocupate şi venind cu o oră mai devreme decât prevăzusem, grănicerul m-a găsit şezând ca un om civilizat, pe bancheta

compartimentului, în aşteptarea controlului. Mi s-a cerut paşaportul şi am răspuns în limba greacă: „Den eho!”, în română însemnând „nu am!” I-am dat singurul lucru pe care îl aveam, biletul de tren Sofia-Bucureşti. M-a întrebat apoi de ce naţionalitate sunt, întrebare la care i-am răspuns că sunt grec. Am fost invitat să merg într-un alt compartiment gol, unde mi s-a făcut un control sumar, control care a dovedit însă că nu eram grec, ci român. Prevăzător, aruncasem toate hârtiile şi actele pe care le deţineam, dar, din pură nostalgie şi mândrie, păstrasem legitimaţia de voleibalist în cadrul clubului Farul Constanţa, unde jucam înainte de plecarea din ţară. Pe aceasta stătea înscris „Federaţia Română de Volei”, fapt pentru care, la găsirea legitimaţiei de către unul dintre grăniceri, m-am pomenit cu o palmă de mi-a ţiuit urechea încă vreo zece minute după ce am încasat-o. Mi s-au pus cătuşele şi am fost imediat coborât din tren în gara Sfilingrad. Până la graniţa cu Turcia nu mai erau decât trei kilometri.

Era ora 1.30 noaptea şi am fost dus într-un birou la postul de poliţie al gării, unde am fost prins cu cătuşele de scaun, mâinile mele neputând schiţa nici cea mai mică mişcare. Am cerut să mi se dea apă şi am aşteptat să se facă dimineaţă ca să văd ce mă aşteaptă în continuare. La un moment dat, am auzit că s-a spart un geam. „Trupa de paracomando”, după pornirea trenului, a aruncat cu o piatră în semn de protest. Bineînţeles, am spus că respectivii nu erau cu mine. Ceream mereu apă, emoţiile făcându-mă să descopăr adevărata valoare a acestei băuturi. Frica şi emoţiile îmi uscau pur şi simplu gura.

S-a făcut dimineaţă şi am fost luat cu o maşină şi

dus la un fel de închisoare, cu celule de o singură persoană. În curtea închisorii, la difuzoarele amplasate pe stâlpi, se transmitea numai muzică turcească. Cu toate că eram în luna noiembrie, vremea era deosebit de frumoasă, chiar primăvăratică. Un soldat m-a condus într-un birou, iar la ora 9 a început primul interogatoriu din multe altele care aveau să urmeze. În Bulgaria toate interogatoriile s-au desfăşurat în limba greacă, după ce am fost întrebat ce limbi cunosc, între cadrele Miliţiei Sfilingrad găsindu-se un ofiţer de origine greacă. Pentru limba română, la graniţa bulgaro-turcă nu s-a găsit traducător.

Tocmai pentru a se înţelege bine interogatoriul, voi încerca să mi-l amintesc în forma în care a fost dat.

Interogatoriul

Ofiţerul: Numele?

G.P: George Pădure.

Ofiţerul: Cetăţenia?

G.P: Română.

Ofiţerul: De ce aţi spus în tren că sunteţi grec?

G.P: Nu am spus că sunt grec, ci că vorbesc greceşte; probabil că grănicerul, neştiind limba greacă, nu a înţeles, ori poate eu nu m-am exprimat corect.

Ofiţerul: Data naşterii?

G.P: 25 aprilie 1954, la Constanţa.

Ofiţerul: Numele mamei şi al tatălui?

G.P: Maria şi Gheorghe.

Ofiţerul: Domiciliul?

G.P.: Bulevardul Tomis numărul 78, Constanţa, România.

Ofiţerul: Cu ce va ocupaţi în ţară?

G.P.: Ospătar la un restaurant din oraş.

Ofiţerul: Povestiţi-ne şi nouă: ce făceaţi în Orient-Expresul Sofia-Istanbul?

G.P.: Nu am ştiut că acest tren merge la Istanbul; eu credeam că merge la Bucureşti. De altfel, puteţi verifica biletul meu de călătorie, care este pentru Bucureşti. Dar în gara Sofia, întrebând un lucrător dacă acesta este trenul pentru Bucureşti, mi-a răspuns că DA, dând afirmativ şi din cap. Ambele trenuri plecau în acelaşi moment sau la două-trei minute diferenţă. Nu aveam cum să-mi mai dau seama că nu mă aflu în trenul potrivit.

Ofiţerul: Dar ia povestiţi-ne de la început, cum aţi ajuns aici, cum aţi plecat din România?

G.P.: Am plecat în ziua de 5 noiembrie 1971 într-o excursie de o zi, cu un grup de români, la Varna, pe bază de paşaport colectiv, motiv pentru care nu am acte. În Varna ni s-a spus că fiecare este liber să viziteze oraşul sau să meargă la cumpărături. Eu am plecat de unul singur, încercând să găsesc nişte ciorapi de damă, care sunt foarte căutaţi în România. Aveam întâlnirea cu grupul pe la ora 16. Ori am întârziat eu puţin, ori a plecat autocarul mai devreme, cert este că n-am mai găsit pe nimeni la locul de întâlnire.

Ofiţerul: Ce aţi făcut apoi?

G.P.: M-am dus la o agenţie de turism din centrul oraşului, care m-a îndrumat să merg la graniţă sau la Ambasadă, ţinând cont că nu aveam niciun act. Am şi un catalog de la această agenţie şi chiar puteţi întreba acolo. M-am dus la gară - ştiind că nu aveam cum să trec graniţa înapoi în România fără paşaport - ca să mă interesez când pleacă un tren pentru Sofia. Mi-am luat

bilet şi m-am dus la Sofia. Am ajuns seara târziu, motiv pentru care am căutat un hotel să dorm. După prânz m-am prezentat la Ambasada Română, unde mi s-a spus că este închis şi să revin, dar nu a doua zi, pentru că era 7 Noiembrie, când toate instituţiile nu lucrează, sărbătorind ziua Revoluţiei din Octombrie. Ca şi în România, de altfel. Dacă doriţi, puteţi întreba şi acest lucru la Ambasada României de la Sofia. M-am văzut obligat, astfel, să iau de această dată trenul spre Bucureşti ca să mă întorc acasă. Dar, după cum vedeţi, am greşit şi am ajuns aici. (Alibiurile mele erau perfecte şi funcţionau.)

Ofiţerul: Limba greacă cum de o ştiţi? Aveţi rude în familie?

G.P.: Nu! Nicidecum. Am lucrat la un restaurant unde veneau foarte mulţi marinari greci. Mi-a plăcut, mi-a fost şi utilă şi am învăţaţ-o. Mie îmi place şi să cânt în limba greacă.

Ofiţerul: În Turcia aveţi pe cineva?

G.P.: Nu! Nici măcar nu cunosc vreun turc din Turcia.

Ofiţerul: Aţi mai fost plecat vreodată din ţară?

G.P.: Nu! Niciodată!

Ofiţerul: Bine, Uite, Iorgos - ca ştii că George se spune Iorgos la greci -, vom pregăti formalităţile pentru întorcerea ta în România. Tu vei merge la celula ta şi, dacă mai avem nevoie de vreo informaţie, te vom chema.

G.P.: V-aş ruga să spuneţi dumneavoastră să mi se dea ceva de mâncare. Ofiţerul: Sigur că da, ţi se va aduce şi mâncare, şi pâine, şi apă.

G.P.: Ştiţi cumva ce îmi vor da de mâncare?

Ofiţerul: Aici există un singur meniu: brânză şi pâine.

G.P. Aaaaaahh!

Dinspre Sfilingrad, retur spre Constanţa

DUPĂ INTEROGATORIU, m-am întors la celula mea condus de un subofiţer bătrân, pe care am reuşit să-l întreb ce voi face când mi se vor termina ţigările. Mi-a răspuns că se va preocupa el, dacă îi plătesc. Banii pe care îi aveam rămăseseră asupra mea. Am intrat într-o mică încăpere cu un pat de lemn, învelit cu o pătură groasă de lână, care înţepa. Aici am găsit şi o damigeană de 5 litri plină cu apă şi o găleată unde ar fi trebuit - dacă n-aş fi mâncat atât de multă brânză - să-mi fac nevoile. Între pat şi uşă mai erau doar vreo 50 de centimetri. M-a apucat plânsul, de frică şi de emoţii, pentru că nu ştiam ce mi se va întâmpla. Am adormit plângând. Am fost trezit şi luat din nou la interogatorii, dar informaţiile care le parveneau diferiţilor ofiţeri, unii civili, alţii militari, erau identice cu primul interogatoriu de la sosire.

În celulă nu pătrundea lumina, aşa că pierdusem noţiunea timpului. Nu făceam altceva decât să dorm şi, la un moment dat, m-am apucat să cânt. Mai ales că aflasem că mi se pregătea într-adevăr întoarcerea acasă, urmând ca organele din România să decidă ce măsură va fi luată în legătură cu mine.

Trecuseră, după socotelile mele, 3-4 zile, când, deodată, a venit bătrânul subofiţer, care mi-a comunicat că într-o jumătate de oră plecam spre

România. La început credeam că mă vor duce cu o maşină, dar apoi am aflat că, însoţit de doi subofiţeri înarmaţi, voi traversa Bulgaria cu trenul. De această dată mi s-a pus în vedere să mă comport „civilizat”, ca să nu fie nevoie să mi se pună cătuşele pe tot drumul. Mergeam spre gară, pe jos, prin Sfilingrad, când un camion TIR românesc de mare tonaj a trecut pe lângă noi. Cum mergea încet, i-am făcut semn şi şoferul a oprit, curios de ce sunt însoţit de doi miliţieni. I-am spus şi lui povestea mea, pe care deja o învăţasem pe de rost. Înainte să pornească din nou, mi-a spus că întârziase mult pe parcurs, deoarece venea din Iraq şi mai avea drum lung spre România. Le-am propus miliţienilor să mergem cu camionul românesc, dar ei mi-au explicat că regulamentul nu permitea. Mă înţelegeam cu cei doi folosind toate limbile pe care le ştiam, mâinile şi, dacă era nevoie, le şi desenam. Ei nu ştiau decât bulgara.

Am ajuns în gara Sfilingrad, au fost luate bilete şi ne-am urcat în tren în jurul orei patru după-amiază. Cei doi au ocupat un compartiment întreg, iar pe uşă au pus o hârtie pe care scria în limba bulgară „DEŢINUT”. Nu a trecut mult timp şi am intrat într-o nouă gară, trenul a oprit, iar cei doi miliţieni, nedorind să-şi dezmintă balcanismul pursânge, mi-au cerut bani „să luăm de mâncare”. Norocul meu că aveam, le-am dat şi m-am trezit cu „chioftele”, un fel de mititei româneşti, rotunzi şi mai picanţi. Faţă de brânza cu pâine pe care o mâncasem până acum, chioftelele m-au dat pe spate. Domnii miliţieni au băut apoi şi câte o bere, au râgâit şi s-au culcat. Norocul lor a fost că eram blând, fiindcă, dormind, pistolul unuia stătea chiar pe mâna mea.

Nu ştiam că, din pricina regulamentelor grănicereşti, „voiajul” meu se v-a întrerupe din nou, prima oprire fiind la Veliko Târnovo. Nimic deosebit, atât celula, cât şi brânza cu pâine fiind aproximativ la fel cu cele de care avusesem parte la Sfilingrad.

Dimineaţa am plecat şi, după doar câteva ore, am poposit la o nouă închisoare în Dimitrovgrad. Nu am stat decât o zi şi nici astăzi nu ştiu de ce. Ceea ce mi-a plăcut aici erau condiţiile: o celulă mai spaţioasă decât cealaltă, cu un pat mare şi moale de două persoane şi mâncarea total deosebită în calitate: pâine caldă cu telemea de oaie proaspătă şi dulce. De altfel, aşa ceva numai la Sfintele Paşti mâncam acasă.

A doua zi am ajuns la Ruse, oraş bulgăresc la graniţa română. Din nou închisoare, celulă, brânză, pâine şi apă cu tot ritualul, de toaletă nefiind nevoie, ca urmare a cantităţii de brânză cu care am fost tratat în toată Bulgaria. La Ruse mi s-a mai luat un interogatoriu, dar nici „Capra cu trei iezi” nu o ştiam atât de bine ca povestea mea, pe care începusem să o cred şi eu. Dimineaţă, în jurul orei 6, am fost luat cu o maşină militară şi, când am coborât, am putut să constat că mă aştepta un IMS cu numere de armată românesc, de parcă se făcea schimbul de spioni de la graniţele Est-Vest. Am urcat în IMS şi am zărit afară doi militari în termen, cu baionetele puse la puşti în vederea primirii „periculosului” Iorgos. Peste Dunăre aveam însă să redevin George.

M-au dus la unitatea de grăniceri din Giurgiu şi, cum am ajuns, s-a trecut din nou la interogatoriu, în acelaşi timp analizându-se dosarul făcut de bulgari. M-a chestionat chiar comandantul unităţii, împreună cu un alt ofiţer. Pe când îi spuneam din nou povestea mea, s-

a enervat atât de tare, că a cerut soldatului de la intrare să vină în birou, lângă uşă, ţipând la el să-şi pună baioneta „că poate acest Pădure va trebui împuşcat”.

— Puteţi să mă împuşcaţi, dar ceea ce am făcut eu v-am spus; în rest, chiar dacă sunteţi comandant, n-am ce să vă mai spun, i-am replicat, în dorinţa mea de a-i arăta că nu-mi este frică, odată ce a fost doar „o greşeală” sau, chiar mai mult, „o confuzie”.

Probabil înţelegând că ce a fost de spus s-a spus, s-a petrecut o schimbare de 180 de grade în comportamentul respectivului comandant, astfel încât m-a întrebat dacă mi-e foame. La răspunsul meu afirmativ, mi s-a adus exact acolo, în şi pe biroul lui, cel mai bun pilaf cu carne şi sos pe care îl mâncasem vreodată. Auzisem că mâncarea de cazarmă e fără seamăn, dar cred că şi săptămâna de brânză şi pâine m-a făcut să apreciez atât de mult acel pilaf militar. M-au condus apoi în cazarmă la o celulă improvizată din panouri de plasă de sârmă, ca pe un animal periculos, chiar lângă un dormitor al militarilor în termen. Bineînţeles că imediat ne-am împrietenit, dar am fost atent ca în discuţiile cu ei, ca prieteni sau nu, istoria mea să rămână pentru toţi aceeaşi.

Nu am stat mai mult de o zi în compania soldaţilor - care, printre altele, mă sfătuiau să nu-mi fie frică -, că au venit doi subofiţeri şi m-au însoţit la Miliţia oraşului Giurgiu. Era ora 20.30 când am fost lăsat în grija ofiţerului de serviciu la poarta Miliţiei spunându-mi-se că, până dimineaţă, nu am altceva de făcut decât să-i ţin companie acestuia, scriind pe hârtie tot ce s-a întâmplat, precum şi o nouă declaraţie, şi să bag lemne în foc. Şi asta am făcut până dimineaţă, când, în

jurul orei 7, am fost chemat la comandantul Miliţiei, loc în care am văzut un personaj pe care îl cunoaşteam foarte bine şi de care îmi era o frică ce uneori mă aducea la stări de „umezeală” şi tremur: TATA. Nu mi-am imaginat că va fi acolo şi de nimeni, chiar în uniformă, nu mă temeam, în afara lui.

Nu i-am spus nimic decât „sărut mâna”, dar nici nu cred că şi-ar fi dorit să vorbească cu mine în acel loc. Comandantul m-a înştiinţat că sunt liber, dar să am grijă ce fac, şi m-a dat în primire tatei, care a parcurs cu paşi mari toată distanţa până la poartă. Aici aveam să cunosc pe cel ce, întâmplător avea să-mi devină socru peste nişte ani: domnul Oprea. Prieten fiind cu tata, veniseră amândoi de la Constanţa cu maşina acestuia, ca să mă „scape” de necazul ce l-aş fi putut avea din cauza „confuziei” mele pe tărâmurile bulgare. Am stat cu toţii vreo două zile la Giurgiu la fratele tatei, după care ne-am întors în acelaşi loc de unde plecasem în urmă cu peste o săptămână: acasă, la Constanţa.

Prima tentativă de a-mi muta domiciliul în străinătate eşuase. Gândurile mele nu aveau să se schimbe însă, chiar dacă - nu imediat, la sosire, ci după vreo trei săptămâni - am primit cea mai mare bătaie din viaţa mea de la tata, nedorind probabil să-mi rămână „dator”. A fost, totodată, şi ultima.

Noi căutări

AM REVENIT la vechea mea dragoste, Silvia. Nu aveam niciun serviciu, singura mea ocupaţie fiind să-i port de grijă sorei mele mai mici, Crenguţa, care împlinise patru ani.

Am încercat pe timp de iarnă încă o meserie, aceea de bobinator de aparate radio-tv în cadrul Cooperativei Radiotehnica, meserie „de mare viitor”, după cum spuneau mama şi tata. Aici am făcut de toate, dar am şi învăţat cum se bobinează o bobină pentru transformatoare sau redresoare şi cum se vulcanizează. Chestia cu vulcanizarea am fost nevoit să o învăţ în perioada când a plecat responsabilul cu mufa de cauciuc de la cablurile electrice. Şi toate acestea pentru un salariu de 1100 de lei pe lună.

Eram încă un copil. Atât de copil, încât atunci când primeam salariul îmi luam colegii şi mergeam la cofetărie, unde mâncam trei-patru savarine, şi asta pentru că niciodată, nici în acea perioadă şi nici mai târziu, din fericire, nu m-a atras cârciuma în calitate de consumator.

Am bobinat eu ce am bobinat, dar a venit din nou vara şi de data aceasta, căsătorit fiind, am decis să întrerup „bobinajul” şi să trec la ceea ce-mi plăcea mai mult, restaurantul, unde acum puteam lucra deja ca ospătar, că împlinisem vârsta necesară.

După cum am spus, căsătoria cu Silvia nu a durat

decât din mai până în iunie. Au urmat câteva iubiri efemere, dar nu m-am ataşat de nimeni. Necazul era că în Constanţa activitatea dura cât ţinea şi sezonul, încât mai toţi cei ca mine îşi pierdeau serviciul odată cu răcirea vremii. De aceea, în toamnă m-am hotărât să plec să lucrez la munte, la Sinaia, unde în doar două zile am fost angajat la restaurantul Carmen, pe muntele Furnica. Nu s-ar fi întâmplat aşa, dar, ca un făcut, fiindcă, stăteam pentru aprobare la uşa directorului - care coordona toate restaurantele - şi acesta îşi uitase umbrela acasă, am fost rugat (tocmai eu) „să dau o fugă să i-o aduc”. Dacă acest lucru nu s-ar fi întâmplat, ar fi fost de mirare să fiu angajat imediat barman în Sinaia. Mai mult, mi s-a pus la dispoziţie la un preţ modic o cameră într-una din vilele turistice ale staţiunii. Nici nu se putea mai bine. După o lună de lucru la restaurantul Carmen, am reuşit să mă transfer la unul dintre cele mai bune localuri: restaurantul Bucegi. Aici am învăţat adevărata „meserie” a barmanului şi secretele ei. Tot ce pleca de la mine conţinea 15-20 % apă. Am fost chiar „instruit” de şeful de sală ca, în cazul vinului, să folosesc puţină vodcă, doar un strop, care avea rolul de a potoli spuma produsă de apa de la robinet.

Lucram trei zile de dimineaţă până noaptea şi trei zile eram liber. Când eram liber, mă duceam uneori acasă, la Constanţa, că, vorba ceea, „rău cu rău, dar mai rău e fără rău”. Aveam mai mult de trei luni de când lucram în Sinaia şi o dată, la întoarcerea acasă, am întâlnit în tren un grup de greci care se duceau la Bucureşti. Pentru câteva ore am redevenit „filogrecul Iorgos” şi, la despărţire, după ce i-am ajutat şi la căratul bagajelor în Gara de Nord, m-am pomenit în

mână cu o hârtie de 10 dolari, care aveau să-mi aducă un nou dosar penal, de această dată pentru deţinere ilegală de valută.

Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă n-aş fi spus în timpul unei întâlniri unei barmaniţe de la hotelul-restaurant Palas că am valută şi aş vrea să cumpăr ceva de la shop-ul hotelului la care lucra ea. Cum turnătoria funcţiona la cote maxime în acea perioadă şi obligaţiile ei faţă de Miliţie or fi fost foarte mari, a doua zi m-am trezit cu un căpitan (pe atunci), pe nume Antonoiu, care m-a vizitat la bar. Ştiam că din punct de vedere profesional, în special datorită relaţiei şefului meu cu Miliţia din zonă, nu aveam de ce să mă tem.

Antonoiu a intrat în bar şi mi-a cerut un pahar cu apă. I-am dat paharul cerut, după care m-a întrebat de unde sunt. Nu ştiam că ceea ce făcea nu era altceva decât o „identificare a infractorului”, procedură aplicată cu subtilitate de cel care a devenit unul dintre cei mai mari poliţişti ai României, generalul Antonoiu, cu care aveam să mă mai întâlnesc într-o cu totul altă „formulă” peste 25 de ani. După ce m-a identificat, mi-a adus la cunoştinţă că, din acel moment, nu am voie să mai fac nici-o mişcare, decât cu permisiunea lui. M-a mai întrebat dacă am „verdeaţă”. M-am făcut că nu pricep, rugându-l să-mi explice ce înseamnă. „Dolari!” a precizat el, şi imediat i-a spus şefului să mă înlocuiască, deoarece trebuie să „mă ia”. Am plecat împreună cu tânărul căpitan, mergând pe jos la Miliţia Sinaia, care era destul de aproape.

Imediat ce am ajuns a fost mi-a dat să citesc decretul 210/1969. Într-adevăr, la unul dintre articole, legea preciza că, dacă la cererea organului de poliţie, se predă de bunăvoie valuta deţinută, dându-se

dovadă de sinceritate, persoana în cauză nu va fi pedepsită. Mai întâi m-am uitat să văd ce fel de tipăritură era, iar când am constatat că aceasta era o publicaţie oficială, o broşură existentă în orice bibliotecă, mi-am arătat imediat „bunăvoinţa” în a colabora şi a preda „valuta” de care vorbeau. Când au auzit însă că era vorba doar de 10 dolari, căpitanul Antonoiu împreună cu şeful Miliţiei, colonelul Ducu, au hotărât să-mi facă o percheziţie la domiciliu. Nu m-am împotrivit, chiar dacă nu mi-au prezentat niciun mandat.

La sosirea la vila la care stăteam, Antonoiu m-a rugat să nu-i arăt unde am valuta, să vadă dacă reuşeşte să o găsească singur. Cu toate că i-am propus să nu se străduiască, s-a pus pe căutat, însă după douăzeci de minute de căutări s-a dat bătut şi m-a întrebat: „Unde este?” L-a apucat râsul când a văzut că banii erau exact în faţa lui, pe masă, într-o cutie de chibrituri, sub beţe, nedându-şi seama că râdea de el însuşi. Ceea ce putea face mari necazuri erau însă vreo treizeci de sticle de coniac depozitate pe un dulap. Le cumpăram de la alimentara şi le introduceam fără acte în stoc, însuşindu-mi diferenţa de preţ. Cu toate că le-a văzut, n-a reacţionat în niciun fel, socotind că e mai bine să se prefacă a nu fi văzut. Când mă gândesc astăzi, îmi dau seama că efortul şi timpul pierdut nu valorau nici jumătate din valoarea capturii.

Astfel m-am ales cu un nou dosar penal, a cărui scoatere de sub urmărire a avut loc peste vreo trei luni, când am primit o hârtie de la Procuratură, care mă anunţa că s-a luat această măsură deoarece „am dat dovadă de sinceritate”.

Am primit tot în acea perioadă o rezoluţie a

Procuraturii prin care eram anunţat că, întrucât s-a constatat „lipsa de obiect” privind tentativa de trecere a frontierei bulgaro-turce, s-a dispus neînceperea urmăririi penale. Într-o scurtă bucată de timp, am putut răsufla uşurat, toate problemele mele cu legea fiind clasate. Numai că Antonoiu i-a „recomandat” totodată şefului meu, la încheierea acţiunii, să mă demită de la restaurant, iar mie să părăsesc oraşul Sinaia.

Primul lucru pe care l-am făcut la întoarcere a fost să mă înscriu în paralel la liceu (la cursurile fără frecvenţă), pe care, „tras de păr”, l-am terminat fără să simt, spre binele meu şi satisfacţia tatei.

GINA

TOATE PEREGRINĂRILE şi năzdrăvăniile mele l-au făcut pe tata să mă ţină din scurt. Astfel, la întoarcerea de la Sinaia, pentru prima data, m-a ajutat să mă angajez ospătar la restaurantul din comuna - devenită între timp oraş - Ovidiu. De această dată, spre bucuria mea aveam un loc de muncă permanent într-un restaurant, şi nu lucram doar în sezon, ca până acum. De altfel, fascinaţia pentru restaurant mă făcuse să iau foarte în serios şi până acum toate problemele de serviciu, ba chiar pot spune că tocmai caracterul sezonier al angajamentelor de până acum mă determinase să „mă mişc" precum argintul-viu. Aşa cum afirma mai târziu un ofiţer de Miliţie, care „m-a avut în grijă" încă cinci ani după tentativa de fugă din ţară în Turcia, „mă mişcam prea repede", astfel încât nu ştia de unde să mă mai ia.

Toată această precipitare a încetat în momentul în care am devenit barman la micul restaurant Nufărul, unde şefa mea era doamna Nuţa, sora unui cunoscut cârciumar, pe nume Titi Botez. El l-a avut, o bună bucată de timp, bucătar-şef pe vestitul Ciumacenko, care era vestit pentru nemaipomenitul borş de peşte pe care-l făcea. Se spune despre el că, la una din mesele pentru care a trebuit să gătească, a venit chiar ministrul de resort de pe vremea aceear. Totul era bine şi frumos, ministrul a venit şi s-a trecut la masă. Două

necazuri concomitente au demonstrat că, indiferent cine ai fi, nu ai cum să te pui cu experienţa unui asemenea bucătar: primul a fost atunci când nea Titi şi-a dat seama că borşul nu are leuştean. Ciumacenko a alergat repede în curte, a luat dintr-un salcâm şi a tocat mărunt câteva frunze, pe care apoi le-a risipit în farfuria cu borş a ministrului. Ajuns la masă cu farfuria, ospătarul a fost rugat de ministru să cheme bucătarul. Acesta vine repede, repede, curios de ce avea să audă.

— Bine, mă - spuse ministrul -, tu ai văzut că în borşul tău se scaldă o muscă?

— Vă rog să îmi permiteţi!

Şi, fără să aştepte, ia lingura ministrului de pe masă şi caută în farfurie musca cu pricina. Nu i-a trebuit însă mult că a găsit-o şi a băgat-o imediat în gură, spunând cu un zâmbet atotcunoscător:

— Domnu' ministru, era un bob de piper. Într-o bucătărie ca a noastră, nu pătrunde nici măcar ţânţarul, darmite musca! Staţi să vedeţi ce saramură v-am pregătit!

Nea Titi Botez era un şef care, la nevoie, intra el însuşi în bucătărie pentru a pregăti un platou, realizând un fel de „one man show”. Îi plăcea foarte mult ca, la terminarea programului, să se aşeze la o masă, să mănânce şi să bea cu prieteni, accesoriul obligatoriu fiind o vioară. Uneori, masa continua chiar şi una-două zile, mai ales dacă pe lângă vioară ştia cineva să-i cânte ceva de-ale lui Gabi Luncă.

A fost una din frumoasele perioade ale vieţii şi activităţii mele, când n-am avut altă treabă decât să le vând oamenilor cât mai multă bere „cu spumă”. Pentru că nu-mi plăcea să diluez berea cu apă, foloseam foarte mult bioxid de carbon, care uneori făcea ca

butoaiele pline cu bere să sară precum mingile de fotbal.

Oricum, asta se întâmpla foarte rar, iar eu spuneam celor ce mă cunoşteau că „sunt născut din spumă”. Devenisem un expert al berii la halbă. Vindeam aşa de mult, încât nu aveam timp să mănânc pe întreg parcursul unei zile. Totodată câştigam atât de mulţi bani, încât tata mi-a spus odată că, la 19 ani ai mei, veniturile mele le întrec pe-ale lui.

Adevărul este că, de la cincisprezece ani şi până la bătrâneţe, puţine au fost zilele în care să nu am bani. Niciodată nu mi-am refuzat ceva gândindu-mă că nu voi avea din ce să trăiesc apoi. Eram convins că, dacă aş fi rămas doar în trei sau patru mii de dolari necesari pentru vreo investiţie, ar fi fost foarte rău. Într-adevăr, până la patruzeci de ani nu am avut milioane, dar dispuneam de atât cât îmi trebuia ca să trăiesc foarte bine. În rarele zile în care prin buzunarele mele fluiera vântul, mă simţeam pur şi simplu bolnav. Şi - culmea! - nu făceam altceva decât să muncesc, bineînţeles pe bani, în timp ce colegii mei de şcoală luau discotecile la rând. Diferenţa era că eu mă „rodasem” în viaţă ca un om care ştie ce vrea, gata să ia în piept atât bucuriile, cât şi necazurile pe care soarta i le-a pregătit, în vreme ce ei...

Restaurantul Nufărul se afla pe şoseaua naţională, astfel că aveam tot soiul de clienţi, din toate categoriile sociale, de la beţivi ordinari, femei uşoare şi bişniţari până la politicieni, doctori sau profesori care treceau spre Bucureşti. Într-un asemenea restaurant şi în general în viaţa de cârciumă, vezi şi înveţi ceea ce în alte locuri nu ai cum. Un episod stupid petrecut în faţa mea a fost acela când doi clienţi s-au îmbătat atât de

tare, încât într-o altercaţie unul a mâncat urechea celuilalt. Vedeai şi auzeai multe, iar pentru mine toate acestea deveneau „experienţe” ce mi-au servit ca învăţătură de minte.

Căutam să-i analizez, la nivelul meu de înţelegere, pe toţi cei cu care veneam în contact. Încercam să pricep, de exemplu, cum se făcea că un orb rămânea în aşteptare în faţa barului până îi completam halba cu bere „la semn”, de vreme ce nu putea vedea „semnul”. Cu timpul am înţeles că el nu aştepta să vadă halba completă, ci să audă sunetul scos la atingerea halbei cu care o completam pe cea plină cu spumă.

Vizavi de restaurant era o măcelărie unde îmi făcusem prieten un măcelar, Capsi, cu care uneori chiar mâncam înainte de a începe serviciul. Era măcelarul comunei, turc de origine, căsătorit cu o româncă. Devenisem foarte apropiaţi, fiecare din noi doi câştigând bine pentru acele vremuri. Înainte de a deschide localul, venea la mine, unde pregăteam masa pentru o întreagă zi - de multe ori omlete cu brânză şi roşii -, ştiind că nu vom mai avea timp să mâncăm nici eu, nici el. Chiar dacă ne despărţea o distanţă de 50 de metri, ne mai vedeam doar seara, la terminarea programului. Fiind mai în vârstă decât mine şi plăcându-i băutura, deseori îl găseam băut şi atunci îmi spunea doar că, „s-a curentat”.

Barul era aşezat cu faţa spre poarta de intrare, permiţând o vedere largă a tot ceea ce se întâmpla pe trotuarul din faţa restaurantului. Îl vedeam şi pe tata, care, trecând în maşina lui, venea uneori, la terminarea treburilor, şi pe la mine.

Vară fiind, locuitorii din preajmă se perindau prin

faţa terasei mele în drumul lor la o plimbare sau spre noul complex comercial Atlas, care îşi deschisese de curând porţile, acesta fiind una din realizările tatei ca primar. Şeful de unitate al restaurantului era renumitul Titi Botez, pe care l-am mai amintit. Îl admiram atât de mult, încât încercam să-l copiez în gesturi şi comportament. Era un om de mare valoare, un cârciumar vestit în judeţul Constanţa, foarte respectat şi de clienţi, şi de oficialităţi, atât locale cât şi din Capitală.

Privind strada de la barul meu, am remarcat o fată care trecea şi ea deseori. Se spunea că este cea mai frumoasă din comună. Era fiica altui cârciumar, nea Tică Oprea, cel ce venise cu maşina lui cu tata la Giurgiu ca să mă ia de la Miliţie în episodul fugii în Grecia. O chema Georgeta, dar i se spunea Gina şi apărea aproape în fiecare zi în jurul orei trei după-amiază cu o cocuţă în braţe. Era Beatrice, fiica ei abia născută. Bărbatul ei îşi făcea stagiul militar. Văzând-o tot singură, m-am hotărât să intru în vorbă. Dar am intrat atât de mult „în vorbă”, încât după vreo lună am fugit amândoi cu copil cu tot şi neam mutat la o gazdă la Constanţa.

Le-am dat de veste şi părinţilor ei, şi alor mei numai după câteva zile, lăsându-i cu bună-ştiinţă să se îngrijoreze. Când au auzit că suntem teferi, s-au bucurat şi nu au mai făcut alte discuţii decât referitor la viitor. Iar ce a urmat în viitor a fost constituirea familiei Pădure, George şi Georgeta, cu tot cortegiul de întâmplări ce s-au succedat.

Ne-am întâlnit până la urmă creştineşte, la „ceas de seară”, cu toţii, ai ei şi ai mei, ne-am cerut „iertăciunile” de rigoare şi ne-am mutat să locuim la ea

la Ovidiu, în casa aflată la doar o sută de metri de restaurantul unde lucram. Lucrurile au făcut însă ca, după vreo şase luni, să mă mut ca ospătar la restaurantul Atlas, imediat după deschiderea acestuia.

Mi-am început, aşadar, viaţa de familist locuind la socri şi ducându-mă la serviciu în ture, după-amiaza sau dimineaţa. Viaţa la socri nu-mi era deloc uşoară, fiindcă tot ce însemna gospodărie cădea în sarcina mea. Socrul se despărţise de soacră, iar soacra nu voia să dea niciun ajutor în casă.

Am învăţat să cresc porci, să le curăţ cocina şi să le aduc lucernă, cartofi sau trifoi, pentru ca, asemenea lui Făt-Frumos, ei să crească într-o lună cât creşteau alţii în zece.

Multe din cele necesare casei le aduceam cu o şaretă împrumutată zilnic de la preşedintele CAP-ului. Începuse criza alimentelor, inclusiv a laptelui, pe care tot eu îl luam în fiecare dimineaţă la ora 5 de la chioşcul din apropiere.

Pe timpul iernii, am avut la restaurant un control foarte amănunţit al Miliţiei economice, care s-a lăsat cu un dosar penal pentru lipsă la gramaj. Am tras o puternică sperietură, dar, prin bunăvoinţa colonelului Raţă, în câteva luni lucrurile s-au clarificat. Îmi găsiseră 13 grame lipsă la 3 pahare de coniac.

Cu toate că îmi dădeam toată silinţa, acasă treburile nu mergeau bine. Soacra mă bătea la cap pentru orice fleac, spunând că „fac numai d-alea nefăcute”. Mă certam şi cu Gina din cauza ei. Ajunsesem să n-o mai suport, dar îmi spuneam să am răbdare, că lucrurile au să se schimbe.

Şi, într-adevăr, aşa a fost.

Ascensiunea

ACUM ERAM UN OM AŞEZAT, cu nevastă şi copil, şi faptul nu a trecut neobservat. Când nea Titi s-a mutat de la Atlas la Casa Tulceană, sora lui, doamna Nuţa, a fost numită în locul acestuia la restaurantul Atlas, iar eu am devenit cel mai tânăr şef de unitate din judeţ, la vârsta de doar 21 de ani, la restaurantul Nufărul, unde fusesem barman în urmă cu doi ani şi vândusem bere la halbă. Era o unitate cu şapte-opt salariaţi, printre care doi barmani mult mai în vârstă decât mine: nea Florică şi Tănase. Primul, de o şmecherie rară, nu mi-a câştigat niciodată încrederea. La un moment dat, la restructurarea postului, l-am şi înlăturat. Al doilea, Tănase, era un băiat foarte bun, dar foarte beţiv. Nu era seară în care să fie de serviciu şi să nu plece beat acasă. Cu toate acestea, gestiunea a fost gestiune, iar obligaţiile şi le-a dus mereu la îndeplinire.

Între timp, viceprimarul Posa, „montat” probabil de socru-meu, mi-a spus că, dacă vreau să rămân în continuare şef de unitate, trebuie să devin membru PCR, iar dacă devin membru PCR, trebuie să legalizez căsătoria. Aşa se face că, în 1978, m-am şi căsătorit şi am devenit şi unul din cei patru milioane de membri PCR. Puţin timp mai târziu am legalizat şi statutul copilului Ginei, înfiindu-l şi schimbându-i astfel şi numele în Pădure.

Totodată obţinusem, la insistenţele socrului,

permisul de conducere auto şi de asemeni, cu bani, parte de la mine, parte împrumutaţi, primul meu autoturism, o Dacia 1100, vânzătorul fiind însuşi socrul meu.

Aveam 21 de ani. Îmi luasem din ce în ce mai mult viaţa în serios, situaţia obligându-mă să fiu responsabil pentru tot ce făceam, chiar dacă eram încă „un puşti”. Puştiul avea acum gestiune, maşină, soţie şi toate responsabilităţile pe care acestea le implică, inclusiv calitatea de membru PCR, pe care a trebuit să o accept ca şef de unitate. Aşteptam un copil, pe care Gina îl purta cam fără bunăvoinţă în pântece şi care avea să se nască în toamna lui 1975. Spun fără bunăvoinţă deoarece au fost foarte multe discuţii cu socrii şi soţia dacă să păstreze sau nu sarcina. Doream foarte mult să am încă un copil, de această dată al meu, şi de aceea am vorbit cu doctorul clinicii din comună să înregistreze sarcina şi să o cheme pe viitoarea mamă la cabinet. Pe lângă bucuria firească de a avea un copil, nou-născutul îmi aducea şi scutirea de serviciul militar.

În septembrie a venit pe lume cel ce avea să-mi semene leit, până în cele mai mici detalii, mulţi spunând că semănăm şi la voce: Claudiu. Nu am socotit naşterea lui un prilej de a mă îmbăta sau a dansa, cum fac alţii. Cu toate că a fost o bucurie, am trecut-o printre evenimentele fireşti.

Nu mai trebuia să realizez decât un singur lucru, şi anume casa, casa unde să pot locui fără socri. Am hotărât să mă duc să o cer personal primului secretar PCR al municipiului Constanţa, care îl cunoştea pe tata, dar am făcut-o fără să-i cer voie lui. Am reuşit să intru în audienţă, chiar dacă, a naibii potriveală, pe coridorul

unde aşteptam l-am zărit ieşind dintr-un birou pe tata, care însă nu m-a observat.

Primul-secretar, domnul Trandafir, mi-a promis că mă va ajuta, ceea ce sa şi întâmplat, astfel încât în iarna următoare am primit un apartament nou de două camere în blocul A4 din cartierul Km. 4-5, pe strada Prelungirea Liliacului la nr. 14. Am făcut un împrumut în rate şi am mobilat toată casa. În sfârşit, mi-am luat soţia şi cei doi copii, Beatrice şi Claudiu, şi ne-am mutat la casa noastră.

Sunt destui care au contribuit la obţinerea repartiţiei de la primul-secretar, căci pentru a ajunge la el trebuia ca cineva să-ţi permită, altul să-ţi facă dosarul şi alţii să semneze. Îmi amintesc destul de vag de vicele Bărbat, de un director Poleacu, dar au mai fost şi alţii care merită pentru totdeauna recunoştinţa mea.

Cu toate că dispuneam în permanenţă de bani pentru un trai destul de decent, se întâmpla deseori să apară noi cerinţe. Iar asta se întâmpla de obicei toamna, la schimbarea unui loc de muncă sau într-o perioadă extrasezon. În asemenea situaţii treceam imediat la serviciul de taximetrie, transformându-mi seara autoturismul, începând cu ora 17, în taxi. De regulă, nu stăteam într-un singur loc, ci, în căutarea clienţilor, circulam cu plafoniera aprinsă, astfel încât să fiu confundat cu un taxi veritabil. Câştigam în asemenea perioade între 600 şi 1000 de lei pe zi străbătând străzile Constanţei până în jurul orei 2 noaptea, când mă întorceam acasă. Eram obligat să mă descurc, să câştig bani pentru întreţinerea mea şi a familiei, fiindcă îmi plăcea să trăiesc peste nivelul în care se complăceau multe familii de români, indiferent de poziţia socială.

Tot în această perioadă am trecut printr-o experienţă care pe de o parte mi-a dat frisoane, pe de alta m-a făcut să înţeleg mult din dedesubturile şi performanţele miliţienilor. Mânat de neastâmpărul meu permanent, am auzit că absolvenţii de liceu care doresc şi au aptitudini se pot înscrie la Şcoala de Ofiţeri de Miliţie de la Breaza. Într-adevăr, prin câte controale făcute de miliţieni la restaurant trecusem, mi se părea interesant să devin şi eu un profesionist în serviciul economic, ignorând însă toate laturile şi rigorile vieţii de miliţian în comunism. M-am dus la Inspectoratul Judeţean de Miliţie Constanţa, cerând informaţiile necesare. Aici m-a luat în primire maiorul Zamfir, care mi-a spus ce trebuie să fac, dar care, văzându-mi tatuajul de pe mână, şi-a amintit probabil de „infractorul Pădure”, despre care se auzise mai demult că „a trecut graniţa”. Deodată, după ce îmi spusese ce trebuie să conţină dosarul, s-a schimbat, spunându-mi că este posibil să nu pot fi înscris din cauza tatuajului. „Dar dacă reuşesc să-l scot?” - am întrebat eu, fără să pricep ce s-a întâmplat. - „Poate că va fi posibil”, mi-a răspuns Zamfir.

M-am dus repede la dr. Hartular, un vestit chirurg al oraşului, i-am arătat tatuajul de pe mână şi el m-a asigurat că nu este nici-o problemă şi că în următoarele zile se va ocupa de scoaterea lui. Bucuros, m-am întors în aceeaşi zi la maiorul Zamfir, care, văzând că nu scapă de mine, m-a rugat să aştept până vorbeşte cu şefu'.

„Şefu” era colonelul Croitoreasa, care, auzind cine vrea să se facă miliţian, m-a invitat în biroul său - un birou de şef de cadre al Inspectoratului de Miliţie la fel de impunător ca însuşi personajul care-l ocupa: un om

de peste un metru optzeci, ce trecea uşor şi de suta de kilograme. Văzându-mă intrând, a ridicat ochii din hârtii şi mi-a spus: „Am înţeles că vreţi să vă faceţi ofiţer de Miliţie!” Şi, foarte categoric a continuat: „NU se poate! Dumneavoastră nu aveţi cum să deveniţi ofiţer de Miliţie! Dumneavoastră sunteţi un trădător al patriei noastre, în 1971 aţi fost prins când aţi fugit din ţară. Nu puteţi intra în rândul ofiţerilor de Miliţie. Puteţi fi avocat, judecător, procuror dacă urmaţi Facultatea de Drept, dar în Miliţia română, niciodată!”

...Pe atunci nu ştiam zicala „să nu spui niciodată niciodată”. Şi, oricum, nu i-aş fi spus-o. Ce mai, această discuţie mi-a produs emoţii puternice şi totodată m-a făcut să renunţ definitiv la ideea mea.

Aveam să descopăr însă mai târziu că totul se baza doar pe amintiri ale unora dintre ofiţerii de Miliţie, pentru care numele Pădure era un nume uşor de reţinut, mai ales când era vorba de un ins care a vrut să fugă din ţară. Iar această descoperire a mea a fost cea care a stat la baza deciziei mele atunci când, într-adevăr, după zece ani de la episodul Bulgaria, mi-am făcut dosarul de îmbarcare şi am plecat din ţară.

Cât de interesant poate să fie când îţi pui logica la treabă şi obţii rezultatul aşteptat! Asta mi s-a întâmplat cu cea de-a doua încercare de a pleca din ţară.

Viaţa începuse să devină frumoasă, chiar dacă singurele mele preocupări erau familia şi creşterea vânzării la restaurantul Nufărul şi, respectiv, a veniturilor. Vacanţă nu prea aveam, fiind obligat să asigur permanenţa la restaurant. Începusem să fac şi nunţi la restaurant, foarte profitabile şi foarte binevenite în acele vremuri. Am avut şi o scurtă

perioadă în care a trebuit să ţin restaurantul închis, în urma unui control Sanepid. Aceştia au dispus repararea toaletelor restaurantului, care nu mai funcţionau. O săptămână cât am ţinut restaurantul închis, o echipă de muncitori renovau toaletele, iar eu cu un grup de prieteni, de dimineaţă până seara la zece, nu am făcut altceva decât să jucăm poker.

În scurt timp, conducerea întreprinderii care ne coordona activitatea a fost schimbată, fiind numit preşedinte un fost colaborator al tatei, domnul Bocioagă. Mi-a apreciat rezultatele. Organizasem foarte bine treaba la restaurantul Nufărul, astfel încât acesta putea funcţiona şi fără mine, vânzările lunare fiind însă dublate. M-am gândit să găsesc surse noi de aprovizionare. În acea perioadă, pe lângă activitatea comercială, întreprinderile aveau sarcina de a achiziţiona de la sate animale, în special porci. De altfel, aceasta făcea parte din politica ţării, exporturile de carne ale României fiind în permanentă creştere. Totuşi, ţăranii nu voiau să-şi vândă animalele decât dacă erau motivaţi. Am căutat, împreună cu preşedintele Bocioagă, mijloace de a-i cointeresa, oferindule, pe lângă bani, articole ce le erau necesare, de exemplu sobe cu motorină, covoare persane ori haine de blană.

Aşa s-a făcut că mă urcam în maşina mea împreună cu un prieten pe nume Geo şi plecam într-o plimbare-delegaţie prin toată ţara, pe banii cooperativei, la fabricile care dădeau asemenea produse la export. „Dat afară pe uşă”, eu „intram pe fereastră” şi, cu vin de Murfatlar şi peşte, crap sau şalău, adus de pe meleagurile dobrogene, reuşeam să vin cu două-trei camioane pline cu marfă „de export”, obţinută chiar

fără repartiţie. De o mică parte mă ocupam personal să o vând, contra unei „plusvalori”, iar restul era plasat ţăranilor în schimbul animalelor, în special porci. Bocioagă îşi făcea astfel planul de achiziţii, declarându-se mai mult decât mulţumit.

O altă obligaţie a restaurantelor la ţară era să ţină închise unităţile pe parcursul întregii zile, toamna, cînd se culegea porumbul. Mai mult, trebuia să ajutăm cu toţii, „voluntar”, la recoltare. Chiar dacă nu ne ardea de aşa ceva, aceste perioade erau adevărate zile de picnic în lanurile cu porumb, obligaţiile noastre fiind preluate de tractoare. Ceea ce era important era ca la sfârşitul zilei să se vadă ceva. Şi se vedea, pentru că noi lucram alături de ţăranii cooperatori, care munceau pe rupte.

Mai sus..

MULŢUMIT ŞI MAI MULT de succesele mele şi de felul în care mă comportam cu el, preşedintele Bocioagă mi-a propus să preiau şefia unui restaurant mai mare, cu o desfacere dublă faţă de a mea. Ca să evite discuţiile şi contestaţiile acestei decizii, mi-a cerut să vin într-o dimineaţă la ora 5 la noul restaurant, pentru a-l deschide. Era prezentă o comisie care a inventariat totul. „Vreau să-l dau afară pe responsabilul de acolo, n-are rezultate", mi-a motivat el. Am fost de acord şi astfel am ajuns şef de unitate al restaurantului Luceafărul din Lumina, comună învecinată cu Ovidiu. Restaurantul, amenajat într-un complex comercial nou, era încadrat într-o categorie superioară Nufărului.

Încă de pe vremea în care conduceam restaurantul Nufărul aduceam toate produsele, în special băuturile cele mai cerute, „alergând" destul de mult. Cooperaţiei nu i se repartiza decât o cotă foarte mică de la fabricile producătoare. Cum rachiul de drojdie şi tescovina nu se găseau, directorul Vinalcoolului, o cunoştinţă a tatei, mi le aproba la livrare. Dar consumul era foarte mare şi numai dacă asiguram cantităţile cerute puteam câştiga bine. Aveam nevoie o dată pe lună de 1 500 de litri de drojdie sau tescovină şi 2 500 de litri de vin. Scriam pe un formular de comandă ceea ce aveam nevoie, mergeam la prietenul tatei, directorul Chiriacescu, şi, după ce îmi aproba peste repartiţie 500

de sticle din fiecare, le mai adăugam câte un „1” sau „2” în faţă, cantităţile fiind scrise, practic, tot de mânuţa mea, directorul fabricii făcând doar menţiuinea „DA”. La fabrica de bere se lucra direct cu bani daţi unora dintre şoferii care ştiau să se descurce. Important era să avem bere. Luând mai mult, eu nu furam nimic, ci aduceam peste repartiţie băuturi pe care, dacă nu le aveam, eram obligat să vând doar rom, coniac şi vermut, vânzările fiind puternic afectate. Dar asta era cooperaţia de consum.

Construisem un mic chioşc la stradă, în apropierea unei şcoli, special pentru a vinde şi copiilor dulciuri şi mai ales pufuleţi, pe care niciun chioşc nu-i putea procura. La fel, mergeam la fabrica de pâine care producea aşa ceva, reuşeam să intru la director, obţinând o repartiţie de câte un camion pe săptămână.

Odată cu vânzările care creşteau, veniturile mele erau şi ele din ce în ce mai mari. Aici, tot din cauză că-mi rămânea mult timp după organizarea activităţii, m-am apucat de învăţat, dorind, fără să mă împingă nimeni de la spate, să merg la facultate, la Academia de Studii Economice. Cu cât creşteam, cu atât deveneam mai conştient de faptul că trebuie să-mi asigur un viitor bun şi stabil pentru mine şi familia mea.

În vară, după ce tot anul învăţasem şi mă meditasem la mine la birou, pe banii mei, tot ce am putut lua a fost 8,75 la Economie politică, pe care o învăţasem cuvânt cu cuvânt ca în carte, 6,50 la Geografie şi 2 la Matematică, nereuşind astfel să obţin decât o medie generală de 5,75, cei ce au intrat având cel puţin 5,95.

Şi mai sus..

NU ŞTIU CUM S-A FĂCUT că s-a auzit de succesele mele până la conducerea superioară a Cooperaţiei de Consum. Într-o zi a oprit în faţa unităţii însuşi preşedintele acesteia, domnul Girip. O personalitate a Constanţei prin activitatea lui, acesta era un om cu greutate şi, prin comportamentul lui, impunea mai mult decât respect. Ce spunea era literă de lege. El a fost, practic, omul datorită căruia am început să mă tund scurt după ce, odată, doar în treacăt, mi-a atras atenţia că trebuie să merg la frizer.

Nu a intrat, dar a chemat afară pe cineva din restaurant, pe care l-a rugat să mă aducă pe mine. Când l-am văzut, plecăciunea pe care am făcut-o nu a fost atât de mult din respect, cât din dorinţa de a nu mirosi a berea pe care o băusem după ce am mâncat la prânz. Acolo, în stradă, mi-a spus că a auzit de mine şi că ar dori să mă ia ca şef la una dintre cele mai mari unităţi din Constanţa, Casa Dobrogeană. Aceasta se afla în Satul de Vacanţă din Mamaia, pe care îl coordona el şi unde se deschiseseră unităţi reprezentative ale judeţului.

Cu toate că propunerea îmi convenea, am cerut „timp de gândire”, pe care însă nu mi l-a acordat. Trebuia să mă decid pe loc: „da” sau „ba”. Simţind - pe lângă faptul că era în joc viitorul meu - o onoare în propunerea preşedintelui, am acceptat, iar în câteva

zile s-a trecut la inventarierea de predare şi respectiv, primire a celor două unităţi, a mea şi a celei la care mă duceam din Mamaia.

Aveam deja 24 de ani şi deveneam la Mamaia unul dintre cei mai importanţi cârciumari ai momentului, coleg cu Viorel Păunescu, nea Titi Botez, George Roşu, Gică Criciu şi mulţi alţii, care formau elita cârciumarilor pe litoral.

A urmat o vară plină de turişti şi de muncă, o vară în care am reusit să câştig mulţi bani. Aveam 54 de ospătari în două ture şi peste 700 de locuri la mese, care, începând cu ora 6 seara, erau ocupate. Se găteau în oale de 50 de litri tochituri dobrogene, patru-cinci feluri de ciorbe, fasole cu cârnaţi, sarmale şi multe alte preparate tradiţionale româneşti din carne şi peşte. Uneori vindeam un camion cu bere, 4 800 de sticle, într-o singură zi. Pe lângă acestea mai erau încă vreo sută cincizeci de sticle de vin, cărora, băgate fiind la gheaţă, le „cădea” eticheta. Mai ales că scopul ospătarului era să cadă eticheta, iar al clientului să bea vinul rece...

La sfârşitul zilei, aşa cum era obiceiul pământului, ospătarii erau „atenţi” cu mine şi îmi făceau parte din câştigul lor pentru diverse „obligaţii” ale restaurantului. De altfel, „sistemul” funcţiona fără greşeală în tot comerţul românesc, în special în alimentaţia publică, fiind cunoscut până la cel mai înalt nivel. Din acest motiv, salariile celor din alimentaţia publică rămâneau cele mai proaste din economia românească de dinainte de ’89, fiind lunar sub 1000 de lei. Iar aceasta era situaţia frizerilor, coafezelor, şi a celor din alimentaţia publică, unde statul-patron te îndruma şi accepta tacit „mica ciupeală”, în locul unor

servicii de calitate.

În fiecare seară, pe scena amenajată pe terasa restaurantului aveam spectacol folcloric.

De la 450000 de lei pe care îi vindeam la Lumina într-o lună, ajunsesem la vânzări de 1,2 milioane de lei pe lună, din care mai mult de jumătate era mâncare.

Munceam de la şapte dimineaţa până la ora 2-3 noaptea. Dormeam din această cauză uneori la prânz, într-un pat aşezat într-o magazie-birou pe care o amenajasem, deseori luând şi câte o fată la fel de „obosită” ca mine. O ospătăriţă supărată cine ştie de ce mi-a anunţat o dată telefonic soţia că „la domnul Pădure doarme o blondă”. Soţia a venit repejor, dar „domnul Pădure” avea un sistem de închidere a uşii pe dinafară, cu ajutorul unui grilaj, astfel încât aveai impresia că nu este nimeni înăuntru şi, bineînţeles, nu a deschis. Săraca Gina, nici astăzi nu ştie care a fost adevărul, pentru că acesta era undeva „la mijloc”: Blonda fusese, dar ieşise între timp pe geamul din spatele biroului. Aveam atunci 23 de ani...

Chiar dacă existau şi asemenea aventuri, treaba era treabă, munca era muncă. Niciodată în viaţă nu am confundat aventura cu serviciul, chiar dacă uneori unele aventuri aveau loc chiar la serviciu.

În toamnă, am fost trimis pentru 6 luni la Bucureşti, la o şcoală care pregătea cadre de conducere pentru hoteluri şi restaurante. Cursurile şi cazarea (câte unul în cameră) au fost asigurate de hotelul Parc-Turist. Am avut impresia că mă aflu într-un stagiu de relaxare, împreună cu prietenii. A fost ca un fel de vacanţă de studiu, petrecută la Bucureşti, cu alţi colegi şefi de restaurante şi hoteluri din ţară. Cu toate acestea, aici am învăţat multe despre conducerea unităţilor de

alimentaţie publică şi hotel şi, la fel, multe din tainele gestionării şi ale servirii clienţilor.

La întoarcerea de la şcoală am făcut inventarul la Casa Dobrogeană. Gestiunea era în ordine, dar îmi lipseau multe obiecte de inventar (furculiţe, cuţite, pahare şi feţe de masă). Aceasta nu era o surpriză, însă comisia de inventariere a transformat-o într-un dosar penal pentru lipsa din gestiune a unor obiecte de inventar. Mai mult, a înaintat noului preşedinte Ioan Popescu propunerea de a fi înlocuit. Acesta atâta a aşteptat şi m-a demis.

Nu mi-a trebuit mult pentru a mă dezmetici şi ceea ce am făcut până lucrurile nu „se răceau”, a fost să le cer câte o declaraţie scrisă la vreo douăzeci dintre subalterni din care să reiasă că nu li se reţinuseră niciodată bani pentru spărturi, fiindcă urmau să fie plătite cu ocazia inventarului. Cu declaraţiile în mână, a reieşit - negru pe alb - că sunt nevinovat. Intervenea în acest fel ceea ce legea prevedea pe atunci: răspunderea colectivă şi plata de către toţi a sumelor datorate. Mai mult, răspunderea penală era înlăturată.

Aşa a şi fost, dar ce folos? În acest răstimp, şeful unităţii de la Mamaia era deja altcineva. Supărat, mi-am îndreptat paşii spre o nouă întreprindere. Şcolarizat fiind, am devenit şef de sală la unitatea Delfinul din Eforie Nord, restaurant plin de turişti, în special olandezi şi francezi. Nu-mi plăcea noul loc de muncă, totul fiind cu „circuit închis”, nelucrând cu bani, neexistând astfel câştiguri materiale în afara salariului şi a micilor atenţii ale străinilor. Singurele plăceri erau de ordin „afectiv”, trecând de această dată de la romånce la alte naţionalităţi. Suedeze, olandeze, finlandeze, o cehoaică şi o franţuzoaică mi-au arătat

câte ceva din tainele amorului de pe alte meleaguri ale lumii. Franţuzoaica a fugit efectiv după mine prin recepţia hotelului, când i-am spus că nu mai am timp să stau cu ea.

Aşa am cunoscut-o şi pe Editha, o cehoaică pentru care am uitat să mă duc acasă vreo patru zile, la capătul cărora eram parcă venit de la muncă dintr-o ocnă de sare. La plecare, i-am promis că, dacă reuşesc să fug din România vreodată, o voi vizita.

Tot aici l-am întâlnit şi pe Kase de Klerk, un olandez care „împrumutase” soţia unui prieten pentru a veni în România la un doctor, bănuind că este bolnav de cancer. Fiind un tip foarte deschis şi vesel, ieşeam amândoi seara pe la terase pe malul mării, eu urmărind vapoarele ce se depărtau în zare, încât nici nu mai eram atent la discuţia de la masă. Mă gândeam dacă aş putea înota până la ele, pentru a-mi realiza visul pe care nu încetasem să-l păstrez în suflet, chiar dacă trecuseră aproape zece ani de la episodul „Grecia”. La plecare, Kase mi-a dat adresa lui, ca să-i scriu şi să-i trimit fotografiile făcute aici.

După 10 ani, din nou la graniţă..

LA SFÂRŞITUL VERII, restaurantul, care avea caracter sezonier, se închidea. Am primit de lucru în cadrul aceleiaşi întreprinderi, la cel mai bun restaurant al oraşului Constanţa, „Continental”, aflat chiar lângă casa părintească. Ne strânsesem la acest restaurant o gaşcă dintre cei mai buni ospătari ai oraşului, alcătuind o echipă atât la serviciu, cât şi la partidele de poker sau fotbal de sală. Lucram în general în sistemul „la oală” câte doi ospătari, unul ocupându-se mai mult de servit, celălalt făcând notele de plată. La sfârşitul zilei, tot câştigul se împărţea între cei doi. Eu lucram cu Gogu Alexe, un băiat care din trei vorbe reuşea să te facă să râzi. Când izbucneam în hohote, avea o frază cu care mă aţâţa şi mai tare: „Linişte, că dorm ăia de sus”, deasupra fiind într-adevăr hotel. Eu serveam, iar el se ocupa de notele de plată, pe care, pentru a exista o explicaţie plauzibilă, le dubla. Dacă întreba cineva, oricând putea spune că a fost o eroare faţă de cantitatea consumată sau faţă de numărul clienţilor de la masă. Aşa se făcea că, neavând clienţi care să sesizeze acest lucru, majoritatea fiind străini, la sfârşitul zilei, vânzarea era egală cu câştigul nostru. Se lucra „la frac” negru seara, iar pe timpul zilei cu vestă vişinie.

Aici mai mult ca oricând ideea de a fugi din ţară a renăscut: seară de seară, din zece mese, opt erau

ocupate de greci. A fost unul dintre restaurantele în care mi-au trecut „prin mână” din nou toate categoriile sociale, bune şi rele, zgârcite sau darnice. Seara însă o păstram pentru marinarii greci, fiindcă pe fiecare masă plasam avizul „Rezervat”. Aveam şi orchestră care cânta exclusiv muzică grecească.

A fost perioada când am întâlnit o fostă colegă din şcoala generală, Elena. Parfumul ei preferat, Nina Ricci, rar la noi pe acele vremuri, acţiona asupra mea ca un magnet. Din pricina ei „întârziam” întoarcerea acasă cel puţin de două ori pe săptămână. Culmea, în şcoală fusese una dintre urâtele clasei, iar acum arăta ca o vedetă de televiziune, farmecul ei feminin reţinându-mă o lungă perioadă de timp.

În sfârşit, am auzit că au început îmbarcările, Navrom având nevoie de ospătari pe unele nave şi, cum era şi normal, am considerat că a sosit momentul să mă îmbarc şi eu. L-am rugat în primul rând pe prietenul meu, locotenentul George Mihăiţă, să-mi ceară cazierul general şi pe cel „special”, acela în care era trecut şi ceea ce un om de rând nu putea vedea decât dacă lucra în Miliţie. Aşa am aflat că în dosarul meu nu eram „notat” în niciun fel cu episodul Bulgaria, respectiv fuga spre Grecia.

De altfel, toţi şefii Miliţiei din Constanţa, inclusiv maiorul Zamfir şi colonelul Croitoreasa, fuseseră schimbaţi din cauza unor abateri. Era timpul s-o iau de la capăt, de data aceasta însă nu spre Bulgaria, ci spre Vest. Trebuia să am în vedere din nou să nu afle nimeni, nici măcar mama, că mă gândesc din nou să plec din ţară.

Mi-am depus dosarul de îmbarcare ca ospătar pe vapor la un client al restaurantului, dl Petrescu,

inspector de personal la Navrom. I-am spus că „nu vreau prea multe verificări, ca să meargă repede şi totodată fără să audă ai mei, fiindcă le e frică să nu mă înec”.

Şi repede a mers, şi fără verificări: dosarul meu a fost băgat la „urgenţe” şi aprobat de toată lumea în doar trei luni. Totul m-a costat 15000 de lei în bani lichizi. De Sfântul Gheorghe, seara, am primit un telefon care mă anunţa să vin să-mi ridic carnetul de marinar, un fel de paşaport al marinarului. Eram repartizat pe nava Tuşnad. Culmea este că nu am fost chemat nici la Miliţie şi nici prin alte părţi, „motivaţia” plătită fiind, la acea vreme, una deosebită.

Mama şi tata nu ştiau nimic, iar la serviciu, la restaurant, am spus că vreau să mă duc să lucrez la fabrica de pâine ca distribuitor, că „am auzit eu că se scot bani buni”. Aşa am evitat să precizez locul unde mă duc, fiind obligat totuşi să declar o viitoare întreprindere, în vederea trimiterii talonului de la carnetul de partid. Pe data de 8 iunie am plecat în primul meu voiaj către Limasol, în Cipru, şi Alexandria, în Egipt. Singura care ştia era Gina, care, de asemeni, şi-a ţinut gura faţă de toată lumea.

La acostarea navei în Alexandria, am trimis o vedere cu multe salutări mamei, tatălui şi fraţilor mei rămaşi acasă, lăsându-i încă o dată muţi de uimire.

Adevăratele drumuri ale vieţii abia începeau, Ciprul şi Egiptul fiind doar două din cele peste 50 de ţări văzute de mine pe parcursul vieţii.

Viaţa pe mare

DIMINEAŢĂ LA ORA 6, în ziua de 8 iunie 1980, la aproape zece ani după „fuga în Grecia”, vaporul Tuşnad de 1800 tdw, al cărui ospătar eram, pleca din portul Constanţa. Mi-am luat în primire cabina, o încăpere de 1,5 pe 2,5 metri, cu un pat, şi nu prea am avut timp să mă bucur în linişte de acest moment fiindcă, pe de o parte, mă uitam să nu apară vreun „cunoscut”, iar pe de alta, fiind la început, trebuia să fiu atent, să învăţ tot ce aveam de făcut. Activitatea mea se desfăşura în general la pupa, de unde puteam admira, atunci când nu aveam treabă, spuma lăsată în urmă de vaporul ce naviga cu o viteză pe care, dacă te-ai fi aflat pe o şosea şi aveai tenişi în picioare, reuşeai s-o întreci în fugă. Până seara ajunsesem însă departe în apele bulgare şi dimineaţă devreme eram la Bosfor.

Istanbulul se întindea de o parte şi alta a strâmtorii, cu blocuri şi vile albe aşezate într-o verdeaţă ce te făcea să uiţi că Turcia este o ţară cu un relief uscat şi ars, aşa cum citisem eu în manualele de geografie care mi-au trecut prin mână. Până aici totul a decurs bine, fără să simt şi fără să pot să mă gândesc prea mult la marea mea realizare.

După Bosfor am ajuns la Dardanele şi am intrat în Marea Egee, îndreptându-ne spre Cipru. Grecia rămânea în dreapta vaporului. Cu toate acestea, la

radio buzuki-ul era la el acasă. Doar vreun marinar mai somnoros, care dorea să doarmă, mai mormăia să închid aparatul. Mie însă numai de dormit numi ardea, mai ales că începusem să simt primele legănări ale micuţei nave cu care mă mulţumisem să plec în voiaj. Cu cât vaporul e mai mic, cu atât tangajul e mai mare: nu ştiam acest lucru înainte de îmbarcare, aşa că l-am aflat acum, icnind de vomă. Nu am avut decât în acea zi rău de mare, căci în dimineaţa următoare, ajungând în primul port al voiajului, Limasol, din Cipru, mi-am revenit.

Am fost surprins să constat, în cele două zile de popas, că totul era ca în Grecia, datorită faptului că ne găseam în partea greacă a Ciprului. Oamenii, ţinuturile, mâncarea, limba, muzica şi chiar scrisul pe care îl vedeam pe panourile publicitare din oraş erau precum în ţara visurilor mele. Ca şi în Grecia, erau uscăciune, praf şi soare, centrul fiind însă destul de civilizat. Moneda Ciprului era atunci lira cipriotă, un fel de liră sterlină, englezii influenţând în perioada ocupaţiei până şi finanţele. La plecare, am rămas o jumătate de zi în radă, loc în care am văzut cea mai frumoasă şi limpede apă de mare, motiv pentru care toţi marinarii am făcut câte o baie lângă vapor.

Voiajul nostru a continuat spre Alexandria, port până la care am mai făcut o zi. Era o mare diferenţă între mica civilizaţie a Ciprului şi marea debandadă existentă pe străzile acestui port egiptean. Făceam cunoştinţă cu lumea arabă, cu praf pe străzi şi mirosuri ce te obligau uneori să-ţi ţii respiraţia ca să nu-ţi vină rău. Nici un şarpe mort nu cred că pute atât de tare cum am simţit pe unele străzi apropiate de târgurile din Alexandria. Se mergea cu mâna pe buzunar direct

pe carosabil, căci trotuarul era ocupat de tarabele negustorilor ambulanţi, vehicule sau gunoaie. Trebuia să te strecori printre maşini, camioane, vânzători de ceai sau trăsuri trase de cai. Trebuia să ne ferim buzunarele, iar când plecam de la vapor, ni se recomanda să închidem hubloul cabinei, ca să nu rămânem fără bluze sau chiloţii întinşi la uscat. Peste tot răsuna muzică arabă, iar dimineaţa, la prânz şi seara puteai asculta rugăciunile cântate la difuzoare aşezate pe gardurile moscheilor.

A fost o experienţă interesantă, e bine să ştii că există şi aşa ceva, dar, după ce ai luat cunoştinţă, nu ţi-ai plănui să faci aici o vacanţă.

După alte două zile am plecat spre casă, unde ştiam că toţi mă aşteptau înfriguraţi (în miez de vară!), temându-se că voi rămâne în străinătate. Numai că „străinătatea" nu trebuia să fie nici Cipru şi nici Egipt, mai ales că încă nu mă hotărâsem în ce ţară să „acostez" definitiv.

Drumul spre casă a fost mai uşor, neoprindu-ne în niciun alt port în afara celui de destinaţie, Constanţa. Cumpărăturile le-am făcut la Alexandria, unde, ca tot marinarul, am băgat banii în carpete, ţigări şi alte lucruri din care, după ce le vindeam în ţară, puteam trăi câteva luni bune. De altfel, acesta era unul dintre principalele avantaje ale marinarilor, pe lângă ceea ce vedeau atât pe ţărm, cât şi pe mare.

Acasă, primul lucru pe care l-am făcut a fost o vizită, împreună cu Gina şi copiii, la părinţii mei. Le-am adus câte ceva mamei, tatei, fraţilor şi sorei şi, stând la masă, i-am lămurit că „un om serios, cu copii acasă, nu mai rămâne în străinătate". Această clarificare era necesară în special pentru frate-meu Pădure, care de

ani buni se căznea să se îmbarce pe o navă şi nu reuşea.

Al doilea voiaj

ÎN CE MĂ PRIVEA, pentru a ajunge în „străinătatea” visată trebuia să fiu pe altfel de navă, mai mare, care făcea voiaje spre vestul Europei. Din acest motiv m-am mutat la cerere pe o altă navă, Slatina, de 4800 tdw, şi în doar zece zile am plecat spre porturi mai îndepărtate, inclusiv din vestul Europei.

Pe această navă aveam să-l cunosc pe comandantul Covaliov, cel care m-a determinat să iau decizia de a rămâne în străinătate, şi totodată pe prietenul meu Mircea Protopopescu, mecanic-şef, rămas în Statele Unite. Două figuri memorabile, cea dintâi prin mitocănie şi prostie, iar a doua prin calitate umană şi modestie, aveau să-mi fie principalii colaboratori pe parcursul următoarelor cinci luni.

Primul voiaj cu această navă a fost în Libia, cu arme pentru Geddafi, după care am plecat spre Gibraltar şi Vigo în Spania, Colchester şi Harwich în Anglia, Amsterdam în Olanda şi Anvers în Belgia. La întoarcere, a trebuit să mergem şi la Tartous, în Siria, după care la Mersin în Turcia şi acasă. A fost un voiaj destul de lung şi greu, în timpul căruia mi-am cristaliziat opţiunile pentru viitor.

Voiajul a durat mult şi din cauza fricii pe care o avea Covaliov de valuri şi furtună. Oprea vaporul când îţi era lumea mai dragă într-o radă sau un golf, la adăpost de o furtună pe care o aştepta să vină şi care nu-şi făcea

apariţia. Mi-am dat seama curând că era o specie de imbecil, un ins cu caracter labil şi abuziv, care ajunsese dintr-o eroare la timona unei nave.

Oricum, eu am fost cel care, mai târziu, aveam să-i aduc debarcarea definitivă din navigaţia externă printr-o reclamaţie trimisă în România prin poştă, după rămânerea mea în străinătate, atât Navromului, cât şi Securităţii.

Pe această navă aveam să cunosc şi tot ce înseamnă să fii marinar, de la muncă şi tragerea parâmelor, la jocurile „marinăreşti” de zi sau de noapte, în port sau în larg, până la aducerea fetelor pe navă în diferitele escale. Mi-am asigurat o poziţie privilegiată pe acest vapor, încercând încă de la început să impun respect colegilor, care ştiau cine fusesem până atunci. Mai mult, le-am spus, mai în glumă, mai în serios, că, dacă mă supără vreunul, nu le mai dau de mâncare.

Ajunşi în primul port, Tripoli din Libia, ni s-a comunicat că este Ramadan, motiv pentru care nu vom intra la descărcare decât după vreo trei săptămâni, deoarece nu avea cine să ne descarce. Vaporul era plin cu obuze mari şi mici, puşti-mitralieră şi gloanţe. La auzirea veştilor, ne-am hotărât tot echipajul să negociem noi cu partea libiană, să ne plătească pentru a descărca vaporul cu ajutorul macaralei proprii, dar şi manual, contra unei sume plătite în valută pe ora de lucru. Libienii au fost de acord şi ne-au dat 7 dolari pe oră/om.

Am muncit zi şi noapte timp de o săptămână, până când am reuşit să descărcăm totul. Uneori, noaptea, ne duceam şi în oraş, unde multe nu aveai de văzut în afara portretului lui Geddafi şi a unui mare

supermarket plin cu de toate. Fiind Ramadan, nu era nici ţipenie de om pe timpul zilei, iar şoferii camioanelor în care descărcam cutiile cu arme dormeau cu motorul pornit, la 40 de grade căldură solară, dar la umbra propriului camion, parcat de-a lungul lângă vapor. Abia aşteptam să terminăm şi să plecăm, ştiind că ceea ce urmează era Vestul.

În cele din urmă am plecat spre Gibraltar, port la Oceanul Atlantic, aparţinând în acea vreme Angliei, ulterior cedat Spaniei. Am găsit un oraş în plină sărbătoare, întrucât în Anglia avea loc căsătoria Prinţului Charles cu Prinţesa Diana. Festivităţile din oraş denotau respectul populaţiei engleze pentru familia suveranilor, manifestate cu ocazia acestui important moment. Străzile erau pline de steaguri mici şi mari ale Marii Britaniii, iar la tot pasul răsuna o melodie. Era o adevărată plăcere să te plimbi sau să te joci ore întregi cu maimuţele, o specie ce trăieşte numai în această parte a lumii. Am rămas la Gibraltar în acea seară, a doua zi plecând spre Vigo, unde descărcarea ne-a luat doar câteva ore, astfel încât nici n-am avut răgaz să vizităm oraşul.

A urmat un drum prin Atlantic, destul de anevoios, spre Colchester. Covaliov se albise de frica valurilor şi le vedea năpustindu-se peste noi, cu toate că oceanul era liniştit. Eu însă nu am avut parte de linişte, căci hula mi-a provocat un rău de mare neîntrerupt, încât a trebuit să alerg mereu din bucătărie la pupa vaporului ca să vomit.

În rest, în mers sau stând la adăpost, cu sau fără momeală în undiţă, împreună cu bucătarul şi alţi trei colegi, am prins douăzeci de lăzi de peşte în câteva zile, aproape 200 de kilograme, încât am asigurat

mâncare pentru o săptămână întregului echipaj de 30 de persoane. Erau nişte peşti asemănători cu scrumbia, dar fără pic de inteligenţă, cred că sardine. Doar băgai undiţa în apă şi o şi scoteai cu peştele prins. Acolo am văzut pentru prima dată şi caracatiţe, pe care însă le aruncam înapoi, neştiind să le curăţăm şi să le gătim.

Noaptea era rezervată pokerului, pe care îl jucam pe bani sau pe pachete de Kent, împreună cu Covaliov, mecanicul-şef şi un alt ofiţer mecanic până pe la trei dimineaţa, în cabina mecanicului-şef. A existat chiar şi un conflict la un moment dat între mine şi Covaliov: pierduse prea multe ţigări şi mă ruga să i le înapoiez, că „nu mai are ce fuma”.

Într-un final am ajuns la Colchester, unde am stat doar noaptea. Dimineaţa am plecat spre Harwich, un oraş mic de pe coasta estică a Angliei, liniştit, dar cu multă distracţie. Cum escala a durat două zile, am ieşit în oraş şi la un bar ne-am întâlnit cu vreo patru englezoaice destul de urâţele, dar, la ce văzusem în lumea arabă sau pe mare, puteau fi considerate - cel puţin una dintre ele - fotomodele. Fotomodele cu excepţia celei pe mâna căreia am nimerit eu atunci când am mers cu toţii acasă la una dintre ele. Toată lumea s-a îmbătat cu wisky şi s-a răspândit prin multele camere ale locuinţei. Singurul lucru pe care îl mai ţin minte este că partenera mea supraponderală mi-a spus că mă iubeşte de undeva de sub pat, unde a rămas să doarmă până dimineaţă.

O discotecă goală, cât şi drumul până la aceasta, în afara oraşului, sunt alte imagini ce mi s-au întipărit în amintire. Carosabilul era marcat pe mijloc numai de pietre metalice, strălucitoare noaptea. Frumos!

Tot în acest port am văzut pentru prima dată ce înseamnă mareea. Noaptea cheiul era la acelaşi nivel cu vaporul, iar dimineaţa, când apa se retrăgea, în dreptul vaporului apărea zidul cheiului.

Am plecat din Harwich spre Amsterdam, unde, la fel, s-a stat foarte puţin, neavând timp decât pentru câteva cumpărături. În mod obişnuit marinarii aduceau în ţară carpete, covoare, ţigări, wisky şi tot ceea ce putea să producă plusvaloare în România comunistă a anilor 80. Noi însă nu eram la această fază. Ştiind că după porturile din Vest vom acosta într-un port din Siria, trebuia să luăm acum ceea ce era bun pentru contrabanda din Tartous, de unde urma să luăm covoare, ţigări şi wisky pentru acasă.

Cu toate că văzusem deja câteva mari porturi din Occident, nimic nu a reuşit să mă facă să mă decid să rămân. Proaspăt navigator, mai prospectam încă, întârziind alegerea finală.

Am continuat drumul spre Anvers, intrând foarte repede în timpul nopţii pe canalul Schelde, care pornea de la ocean spre porturile olandeze şi belgiene. La Flushing s-a urcat la bord un pilot, deoarece nu ni se permitea trecerea prin canal neînsoţiţi de o călăuză specializată. De câte ori se urca un pilot la bord, eu îmi intram în atribuţiuni, ducându-i o cafea turcească aşa cum numai eu ştiam să fac, după care rămâneam în cabina de comandă pentru eventuale servicii suplimentare şi totodată pentru a vedea ce şi cum se petrece.

Cele mai impresionante momente erau manevrele „în forţă” la intrarea în porturi sau canale, atunci când vaporul naviga cu spatele, pornind apoi imediat înainte, până îşi căpăta poziţia dorită de pilot. Trebuia

să fie o linişte deplină ca să fie auzite comenzile pilotului sau ale comandantului, dar ea era puternic perturbată de motoarele turate la maximum. Am fost legaţi la dana 131 din portul Anvers, după care, până dimineaţă, am dormit.

S-a început încărcarea vaporului cu marfă ce trebuia să ajungă în Orient, operaţie ce a durat trei zile. Am avut aşadar timp suficient şi pentru cumpărături, şi pentru eventuale distracţii. La cumpărături am plecat după masa de prânz, dorind mai mult să văd oraşul decât să-mi cumpăr ceva. Cele câteva covoare pe care trebuia să le cumpăr îmi luau mai puţin de jumătate de oră, restul fiind pentru explorarea tărâmurilor flamande.

Anvers, Antwerpen în flamandă, mi s-a părut un oraş primitor, cu totul pus la punct, în afara clădirilor vechi şi înnegrite de trecerea timpului ce s-a scurs împreună cu fumul din gara oraşului. L-am socotit de altfel singurul oraş frumos pe care îl vedeam până acum dintre toate cele vizitate. Oamenii erau de asemeni foarte primitori, lăsându-ţi impresia că te cunosc sau că au ceva comun cu tine, datorită zâmbetului pe care ţi-l adresau când îţi vorbeau. Influenţele metropolelor occidentale cosmopolite fuseseră asimilate de acest oraş, care şi-a păstrat totuşi identitatea, arhitectura, precum şi căldura specifică flamanzilor. Olandezii sau francezii care trăiau aici nu erau la fel, fiecare din ei regăsindu-se mai bine în propria-i ţară, considerându-i totodată pe flamanzi inferiori. Deseori în istorie aceştia au dovedit însă contrariul.

Cât priveşte scurta mea şedere acolo, ceea ce văzusem m-a făcut să mă dezmeticesc de sub avalanşa impresiilor abia la plecare. Nu-mi aduc

aminte că m-aş putea lăuda cu vreo aventură pe tărâmurile flamande, aşa că m-am hotărât să „mă pregătesc” mai bine pentru următorul voiaj.

Am plecat din Anvers după-amiază, dar nici nu am ieşit bine în Oceanul Atlantic şi căpitanul a cerut permisiunea de intrare în portul Dunkerque din Franţa, care nu fusese prevăzut în itinerarul nostru decât ca alternativă la petrecerea unei nopţi pe vaporul rămas în radă. Pe timpul nopţii ne-am dus cu toţii la o frumoasă discotecă în apropierea plajei, unde am simţit pentru prima dată că în vocabular în cuvântul love sau chiar dragoste nu este atât de mult romantism cât în cuvântul amour. Şi am mai simţit ceva: că eram total nepregătiţi, atât prin comportament, cât şi prin vestimentaţie, pentru felul în care ni s-au arătat câteva franţuzoaice, atât de parfumate şi de frumoase în lumina obscură a discotecii în care am intrat. Ne apuca râsul, chiar dacă până la urmă ne-am dat seama că râdeam de noi înşine. Nu era mare diferenţă între noi, marinarii români, şi unele făpturi venite din junglă.

Dimineaţa am pornit din nou la drum. Totul părea în regulă, în jurul nostru nevăzând nimic în afară de apă, cât puteai să cuprinzi cu ochii. Câteodată mai treceam pe lângă un vapor, iar dacă acesta era militar, eram obligaţi de legile internaţionale să-l salutăm ridicând imediat drapelul nostru naţional la pupă. Această treabă cădea în sarcina mea. Apoi totul intra din nou în normal, nava continuându-şi mersul printr-un ocean albastru la provă şi albastru înspumat la pupă.

Ajunşi din nou la Gibraltar, am pătruns în Mediterana. Trecuseră în jur de şase ore, vaporul se afla exact în mijlocul mării, navigând la o distanţă

egală de cele două ţărmuri, al Europei şi al Africii. Şi abia acum am văzut că „de ce ţi-e frică nu scapi”: în condiţiile de neatenţie a comandantului şi radiotelegrafistului, lipsiţi de orice avertisment, ne-am pomenit în vârtejul celei mai teribile furtuni ce mi-a fost să trăiesc. Valuri de cel puţin 14 metri au lovit vaporul, astfel încât motoarele s-au oprit. Nu poate fi ceva mai rău decât să te afli în furtună cu motoarele oprite. Imediat mecanicul-şef a fugit la motoare, dându-şi seama de pericolul ce ne paşte. Toţi marinarii şi-au închis hublourile cabinelor, pentru ca apa să nu pătrundă înăuntru. În loc să ne continuăm drumul direct spre Siria, am fost obligaţi să o luăm cu mai multe grade spre dreapta, spre Libia, pentru a încăleca valurile, care între timp ajunseseră la 20 de metri înălţime. Tăceam mâlc şi nu doream altceva decât să scăpăm de ceea ce vedeam în jurul nostru.

N-am mai putut sta nici măcar în picioare, pe de o parte din pricina puternicului tangaj, iar pe de alta pentru că îmi era foarte rău, singura poziţie acceptabilă fiind de a rămâne culcat în pat, cu faţa la cearşaf. Vaporul se ridica pe valuri aproape vertical în sus şi, datorită lungimii, cădea apoi cu prova în alt val, asemeni unui pui de raţă care se împiedică în mers şi cade în cioc. Fără să mai trebuiască să atingem coasta libiană, am reuşit, slavă Domnului, să ieşim din furtună nevătămaţi după cinci ore de încălecat valuri şi, istoviţi, ne-am continuat traseul spre Siria.

A doua zi, seara târziu, înaintarea noastră a fost încetinită, întrucât portul Tartous era doar la câteva mile în faţa noastră, cu toate luminile oraşului aprinse.

Nici n-am avut timpul necesar să aruncăm ancora, că, de o parte şi de alta a vaporului, în mici

ambarcaţiuni, au şi sosit contrabandiştii.

Vreo patru-cinci au reuşit să urce pe punte încă în mers, începând ritualul de negociere şi vânzare-cumpărare a mărfurilor. Numai că „isteţii” doreau să plătească foarte puţin, motiv pentru care cu toţii am hotărât să-i lăsăm „în aşteptare”. Foloseau o tactică de obosire a vânzătorului până ce acesta ceda. Am cerut personal tuturor să nu vândă nimic şi să-i lăsăm să obosească ei, arătându-le indiferenţă. Trebuia să ştii să joci bine rolul „indiferentului” pentru a reuşi. Numai că printre cei apţi să o facă mai existau şi câţiva marinari „fără sânge” în vene, care, ca nişte fete mari ce se grăbesc la măritiş, au cedat. Odată stricat preţul, nu mai aveam decât să vindem sau nu ceea ce pregătisem încă din portul Anvers la preţurile stabilite de arabi. Până dimineaţă, când am acostat în port, totul era vândut la preţurile lor şi nicidecum la ale noastre. A fost prima dată când mi s-a confirmat proverbul „decât cu un prost la câştig, mai bine cu un deştept la pagubă”.

Traşi de un remorcher şi însoţiţi de pilotul sirian, am acostat la o dană chiar la intrarea în port, într-o porţiune foarte curată a mării. Încă de la orele dimineţii, o căldură de peste 30 de grade nu te lăsa să respiri, aşa că mulţi dintre noi am hotărât să facem câte o baie în mare. Stând în apa de lângă vapor, lângă noi, la o distanţă de câţiva metri, a ieşit din adâncuri un submarin rusesc, staţionat şi el în portul Tartous. Ruşii erau ca la ei acasă în Siria, portul fiind unul din punctele lor strategice. Era pentru prima dată când vedeam „pe viu” un submarin, la doar câţiva metri de mine.

După scăldat, a urmat masa de prânz şi pe o

asemenea căldură nimeni nu a cutezat să meargă pe ţărm.

Seara, de obicei, aproape toţi cei care nu erau de serviciu părăseau nava ca să meargă în oraş. Cum eu serveam masa la ora 18, întotdeauna seara eram liber. Numai că într-un oraş ca Tartous, în afara unui film într-un cinematograf mizerabil sau a unei plimbări pe străzile pline de praf, nu aveai ce să faci. Viaţa de noapte în ţările arabe este redusă la „decenţă” mahomedană, ascunsă numai prin vilele celor mai bogaţi dintre arabi.

Doar două zile am rămas cu vaporul aici, după care ne-am îndreptat spre Turcia, la Mersin. Rămăsesem fără niciun ban, tot ce reuşisem să agonisesc pe parcursul voiajului cheltuind pe diversele „bufuri” marinăreşti cu care mă îndreptam spre ţară. Mai aveam însă o mică problemă de rezolvat ca să-mi îndeplinesc toate planurile făcute la plecarea din România: să găsesc un client pentru 50 de bisturie cumpărate din ţară, auzind că „merg bine afară”. Numai că afară deja nu se mai opera cu asemenea instrumente, ci cu bisturie purtătoare de lamă. Cu toate acestea, am reuşit, pe ultima sută de metri, să fac un turc să „se împiedice” în ele, câştigând pe toate 75 de dolari. Slavă Domnului şi pentru ăştia, la cât de sărac devenisem. Atât de sărac, încât, pe stradă fiind în Mersin, am văzut o îngheţată şi n-am avut cu ce să mi-o iau. Peste noapte am visat-o efectiv. Dimineaţă, după ce m-am „îmbogăţit”, visul a devenit realitate. A fost una din cele mai bune îngheţate pe care le-am mâncat până atunci.

La Mersin sau în alte localităţi unde am mai ajuns, întâlneam mereu numele lui Ataturk şi portretul

acestui mare conducător, despre care am aflat că i-a adus pe turci într-un stadiu de civilizaţie corespunzătoare secolului XX: o constituţie democratică, separarea statului de religie şi alte numeroase reforme, inclusiv a cetăţenilor turci, care au trecut de la portul şalvarilor la rochii şi pantaloni europeni. Am vizitat în cele două zile Mersinul şi mi-a făcut impresia unei localităţi cu un urbanism foarte avansat faţă de ce văzusem prin porturile arabe.

După această plăcută şedere, vaporul Slatina s-a îndreptat spre Constanţa, până unde am făcut numai două zile.

Veneam acasă după aproape trei luni de voiaj pe mare. Indiferent de ceea ce doream în continuare să fac, revenirea în ţară, acasă, la soţie, la copii, la mamă, tată şi fraţi a fost o adevărată sărbătoare. Dar n-am stat la odihnă. În zece zile am reuşit să valorific tot ce adusesem pentru vânzare, plasând unele dintre carpete şi la Patru-Fraţi, satul natal al tatei.

Ultimul voiaj

ÎN ŢARĂ ERA DEJA TOAMNĂ şi nava trebuia să intre într-o mică reparaţie, ceea ce mă făcea să cred că nu voi pleca curând în alt voiaj decât dacă schimbam nava. Dar n-am stat nici-o lună acasă şi ofiţerul secund mi-a adus, mie şi întregului echipaj, vestea că plecam din nou în vest.

Era jumătatea lui noiembrie 1980 când, după ce mi-am luat rămas-bun de la toţi ai mei, m-am îmbarcat pe aceeaşi Slatină cu direcţia Tunis, de unde plecam direct spre Anvers şi Rotterdam. Am luat cu mine în jur de o mie de lei în bancnote noi-nouţe, cu gândul să le folosesc în scopuri „caritabile”, plătind fetelor din Rotterdam sau Anvers, care nu cunoşteau cursul de schimb, în „puternica” monedă care era leul românesc, dar la fel cum aş fi plătit în dolari.

Mă experimentasem deja într-ale marinăriei şi în tot ce aceasta presupune, astfel încât, de această dată, mergeam pregătit.

Plecarea a avut loc din portul Constanţa, de undeva de la dana 78. Mă uitam înapoi spre oraşul ce rămânea în urmă şi la spuma lăsată de elicea vaporului, având parcă o premoniţie în ceea ce priveşte întorsătura pe care avea să o ia viaţa mea. Cazinoul constănţean devenea din ce în ce mai mic, în vreme ce stoluri de pescăruşi zburau şi se roteau în aşteptarea unor resturi

aruncate de noi peste bord.

Nimeni dintre noi nu putea şti că drumul nostru până la Anvers va dura, în loc de 14 zile, 48, datorită „bărbatului” pe care-l aveam la timonă, după cum nici eu nu ştiam că acesta va fi ultimul meu voiaj, viaţa pe mare urmând să se întrerupă odată cu rămânerea mea în Occident. Trei persoane au fost cele care m-au ajutat, din punct de vedere psihic, să iau această decizie atât de dificilă: comandantul Covaliov, prin stresul provocat pe durata întregului voiaj; prietenul meu olandez Kase de Klerk, cunoscut pe vremea când eram şef de sală la Eforie-Nord, şi Jeannine, o frumoasă belgiancă blondă, alături de care aveam să trăiesc primii ani în Belgia.

Am reintrat în programul meu normal pe vapor, după ce am trecut pe la toţi colegii ca să-i salut şi să ne împărtăşim impresii despre timpul petrecut acasă. După două zile de mers, ne-am oprit pentru prima dată într-un mic golf din sudul Italiei, la adăpost de multînchipuitele furtuni de tip „Covaliov”. Nu mai constituiau nici-o surpriză toate aceste opriri şi staţionări la maximum două zile interval. Dacă nu era un port de încărcare sau descărcare, atunci comandantul punea de o „furtună” şi la propriu, şi la figurat, intrând în stres şi panică.

După staţionarea de o zi, am purces din nou la drum spre Tunis, unde am rămas vreo trei zile. Tunisul era pe atunci un oraş foarte frumos, dar, pe cât de frumos, pe atât de murdar. Clădirile construite de francezi îţi lăsau impresia că te afli pe Coasta de Azur, numai excrementele lăsate pe stradă de animale, inclusiv de cel mai evoluat dintre ele - omul -, aducându-ţi aminte că Tunisia este şi va rămâne o ţară arabă din nordul

Africii. Fiindcă Dumnezeu dăruise căldură acestor ţări, geamurile sparte în timp se înlocuiau foarte rar, motiv pentru care, la fel ca în Siria, Egipt sau Libia, şi în Tunisia clădirile arătau ca după bombardamente.

După trei zile am plecat din nou la drum, trecând foarte aproape de Malta. Următoarea oprire de tip „Covaliov" a avut loc exact înaintea intrării în Oceanul Atlantic, în dreptul Gibraltarului, dar de această dată pe partea marocană, în rada portului Ceuta, lângă Casablanca. Am rămas aici pe timpul nopţii, până a doua zi la prânz, când domnul comandant a constatat că s-a înşelat în privinţa furtunii, spunând că „probabil este mai departe".

Am ridicat ancora şi ne-am reluat traseul spre Anvers, asfinţitul prinzându-ne lângă coasta spaniolă.

După masa de seară, ne-am strâns câţiva ca de obicei, împreună cu comandantul, la o partidă de poker în cabina mecanicului-şef. Aceasta a fost de altfel ultima partidă jucată cu Covaliov, care, după ce a pierdut, a cerut să-i dau înapoi ţigările pe care le câştigasem. Bineînţeles că nu i le-am dat şi din acest motiv „omul" şi-a schimbat total atitudinea, devenind o fiară.

A doua zi, văzând că se comportă din ce în ce mai urât, i-am spus că, dacă nu încetează, nu mai dau nimănui să mănânce. Nu m-a crezut, motiv pentru care la prânz, la venirea ofiţerilor la masă, au avut „plăcuta" surpriză să constate că nu au ce mânca. „Stop joc!" le-am spus eu şi imediat a venit secretarul organizaţiei de partid, căruia i-am cerut de îndată să convoace o şedinţă pentru rezolvarea acestor conflicte pe care membrul de partid Covaliov le genera.

Zis şi făcut. În câteva ore, toţi membrii organizaţiei

au fost convocaţi şi comandantului i s-a cerut să-şi controleze comportamentul. Atât de bine şi l-a controlat, că a cerut în continuare, în calitate de comandant pe motonava Slatina, să fiu încarcerat la forpik, mica încăpere de la provă în care se ţineau parâmele şi eventualele lanţuri şi ancora. La plecarea spre locul de pedeapsă, i-am spus că acesta este un motiv în plus pentru a-i face o plângere penală, la reîntoarcerea în ţară, pentru privare de libertate. Auzind că ştiu despre ce vorbesc, nu m-a ţinut acolo decât 15 minute, după care mi-a dat drumul.

Ne-am oprit din nou apoi la ieşirea din apele Spaniei, undeva după Vigo, unde am stat nici mai mult, nici mai puţin de o săptămână numai pe apă, în radă, la ancoră. Atunci s-a prins cel mai mult peşte, peste 200 de kilograme, şi tot atunci m-am perfecţionat în poker, devenind unul dintre jucătorii de bază ai întregului echipaj. Ţin minte că îmi făcusem un întreg stoc din ţigările câştigate la poker.

După o săptămână de „spaimă” de furtună, am plecat din nou la drum, urmând să traversăm golful Biscaya, renumit pentru puternicele furtuni ce se iscă aici. De altfel, acest golf era spaima lui Covaliov şi pentru el am stat o săptămână în aşteptarea unui buletin meteo favorabil navigaţiei. Într-adevăr, vremea a fost frumoasă, dar era o hulă continuă, care te făcea să vomiţi mai mult decât valurile. Când mă simţeam bine, stăteam la pupă admirând de această dată delfinii, care înotau pe lângă vapor de parcă ar fi vrut să ne indice direcţia de mers. Unii spuneau că ei se scarpină de vapor, acesta fiind motivul pentru care uneori se loveau pur şi simplu de vasul în mers.

Aproape de Franţa, după trecerea Biscayei, s-a

primit ordin să ne mai oprim puţin. Aici am petrecut şi primul revelion pe mare, care nu a constat în altceva decât într-un meniu mai bun şi şerveţele colorate puse la masă, apoi culcarea. Am mai stat o zi din viaţa mea degeaba, după care am ridicat ancora şi ne-am îndreptat spre primul port, Anvers, unde am ajuns după o zi şi jumătate de mers.

Deja cunoscător al meleagurilor belgiene, mă pregăteam să ies peste câteva ore împreună cu alţi colegi în oraş. Mi-am luat cu mine şi bancnotele noi-nouţe de sute româneşti şi ceva dolari de cheltuială, aşa cum fusese programat din ţară. În Anvers aveam să stăm două zile, după care plecam la Rotterdam, în Olanda, urmând să ne întoarcem la Anvers, unde ne opream pentru alte trei zile.

În seara sosirii nu am făcut altceva decât să mergem „la fete”. Mi-am pus planul în aplicare, luând una din cele mai frumoase, cu care aveam să-mi petrec următoarele ore contra a 125 de lei, pe care i-am dat în locul a 125 de lire sterline, pentru că aşa voiam eu, „să dau mai mult, ea fiind cea mai frumoasă” dintre fete, după cum i-am declarat. Normal trebuia să dau o sută de dolari, dar am reuşit să o conving că, pe de o parte, „nu am totul în dolari”, iar pe de alta, leul este mai mare decât dolarul, apropriindu-se de lira sterlină. Nu avea, săraca fată, unde să vadă, noaptea, la vapor, cursul leu/dolar, motiv pentru care, uitându-se şi la „exemplarul” ce făcea oferta, a acceptat.

A doua zi, duminică fiind, am ieşit tot seara, dar în partea turistică a oraşului, mai civilizată, la o discotecă ce se numea „Scotch Inn”, în Piaţa Mare. Nu era o discotecă pentru marinari, „fetele” pe bani lipsind. Aici

însă aveam să o întâlnesc pe Jeannine, cea care a contribuit atât de mult la rămânerea mea în străinătate. La sosirea noastră la discotecă stătea singură la o masă, părând o fată decepţionată de viaţă. Când am văzut cât era de frumoasă, m-am dus la ea şi i-am propus ca „mai târziu” să o invit la dans. „Dar de ce mai târziu şi nu acum? „ m-a întrebat ea, gândind probabil că mă pierde. Vrei, nu vrei, dansează, Pădure!

Nu a trebuit să stăm mai mult de o oră acolo, că am mutat „discoteca” la vapor. Jeannine a acceptat să vină în cabina mea, unde, ca o gazdă primitoare, i-am făcut cu fierbătorul o cafea turcească. Se uita foarte curioasă cum o pregăteam, dar nu a ştiut că, atunci când o termină, trebuie să lase zaţul în ceaşcă, aşa că a început să-l mestece, întrebându-mă ce fel de cafea este. După ce i-am explicat şi după ce ne-am clătit gura cu vreo două sute de grame de wisky, am încuiat uşa cabinei şi preţ de câteva ore ne-am iubit, blonda dând din ea tot ce a învăţat de mică în Belgia, iar eu la fel în România. Din cauză că am văzut că era atât de competentă, chiar nu m-am sfiit s-o întreb dacă nu cumva a jucat în vreun film soft sau hard-sex. M-a „liniştit” spunându-mi că nu, după care, cu promisiunea că ne vom mai vedea la întoarcerea de la Rotterdam, am suit-o într-un taxi ca să meargă acasă, iar eu, rămânând singur, mi-am reamintit momentele de farmec petrecute împreună. Era de o feminitate tulburătoare, purtându-se cu naturaleţe şi gingăşie, fiecare gest lăsând să se vadă că este o „femeie” şi nu doar... o persoană de sex feminin.

Dimineaţa, vaporul a fost imediat descărcat şi spre seară am plecat spre Rotterdam. Oraş mult mai urât decât Amsterdam, acesta ne-a întâmpinat la sosire cu

faimoasele sex-shop-uri, deschise de o parte şi de alta a intrării în oraş. Nu a trebuit să mergem mult, că ne-a apărut în faţă un bar, unde, fără să vreau să intru în detalii, am aplicat acelaşi procedeu cu bancnota de o sută de lei românească, cu acelaşi succes. Singura problemă era că aici am tras o spaimă deosebită din pricina acestei operaţiuni, din cauza unor colegi care, atunci când le-am povestit, m-au speriat, spunându-mi că în scurt timp pot avea probleme cu poliţia, deoarece „aici fetele au drepturile lor”, faptul că eu am înşelat o prostituată constituind o chestiune penală. Nu am avut însă nici-o problemă, în afara fricii prin care am trecut.

Dimineaţă a urmat o nouă ceartă cu comandantul, motiv pentru care i-am cerut ca în următorul port să cheme pe cineva de la ambasadă pentru a-l reclama. Începuse să se pună chiar problema întoarcerii lui cu avionul şi a venirii pe aceeaşi cale, din ţară, a unui nou comandant.

Am plecat după două zile şi de la Rotterdam şi ne-am întors la Anvers. A venit şi cineva de la Ambasada Română din Bruxelles, dar nu am putut sta de vorbă cu acesta niciun pic. Nici măcar cafea nu mi-a cerut comandantul pentru oaspete, fiindu-i teama că voi deschide gura.

În loc să stăm trei zile, am rămas aici, spre bucuria mea, vreo cinci, astfel încât am făcut week-end-ul în Belgia. Având suficient timp la dispoziţie, mai ales că-l rugasem pe colegul bucătar să-mi ţină locul la servit, mi-am adus aminte de prietenul meu de pe vremea când eram şef de sală la Eforie -Nord, Kase de Klerk, care locuia la distanţă de o oră de Anvers, în oraşul olandez Breda. Înţelegând că nu ai nevoie de o viză specială pentru Olanda, m-am decis să-l caut, adresa

având-o din România.

Am mers la gară, am luat trenul de Breda şi am ajuns după o oră, într-o sâmbătă la prânz, în faţa casei lui. Din păcate, nu era acasă, fiind plecat pentru week-end într-o altă localitate destul de apropiată de Breda. Cineva spunea că a murit, dar lucrătorii de la o staţie de benzină aflată peste drum de casa lui au negat, spunând că „este doar plecat din localitate”. I-am rugat pe aceştia din urmă să-mi scrie în olandeză un mesaj pe care l-am dictat în engleză, spunând:

„Kase, sunt George, şeful de restaurant din Eforie-Nord. Am venit îmbarcat ca marinar pe nava Slatina, care se află la dana 123 în portul Anvers. Cineva mi-a spus că ai murit, dar aceşti oameni de la staţia de benzină mi-au spus că trăieşti. Aş fi vrut să te văd. Îmi pare rău că nu te-am găsit. George. „

A trecut şi duminica în compania lui Jeannine, iar luni, pe la 11 dimineaţa, Kase de Klerk, impresionat de zvonul „morţii” sale, a venit la vapor. Mi-am cerut permisiunea să merg, aşa cum mă rugase, cu el în oraş şi am plecat. Avea un Volvo ultimul model al anilor 80, nou, pe care îl conducea cu 170-180 km pe oră pe autostrada inel care înconjura oraşul. M-a dus la cel mai mare supermarket şi mi-a spus să-mi cumpăr ce vreau, fără limită de sumă. Mie nu mi-am luat multe, dar Ginei i-am cumpărat o grămadă de haine, iar copiilor jocuri Lego. După aceasta am fost la un restaurant, unde am mâncat, şi apoi la vapor. Nu a avut loc niciun fel de altă discuţie despre eventuala mea rămânere, dar am văzut că era profund marcat de faptul că auzisem că a murit şi mă arătasem foarte afectat. Aşa s-a petrecut toată întâlnirea mea cu Kase. M-a readus la vapor, unde pregătirile de plecare erau

în curs. Am ţinut să-mi iau rămas-bun de la Jeannine, care începuse deja să-mi arate multă afecţiune, ca răspuns probabil la cea arătată de mine. A rămas să ne revedem la întoarcerea mea la Anvers.

Plecam şi parcă purtam o piatră în piept atât pentru Jeannine, cât şi pentru Kase, dar şi pentru că părăseam ceea ce începeam să descopăr în Occident. De cum a fost ridicată ancora, imbecilul de Covaliov şi-a recăpătat apucăturile de tiran, moment în care gândul de a rămâne pe vas mi-a devenit insuportabil şi, cu toate că ne aflam la începutul lui februarie, am decis să fug chiar la oprirea noastră la ecluza Anvers, unde trebuia să aşteptăm creşterea nivelului apei. Eram dispus chiar să sar în apă, nedându-mi seama că aş fi putut să mor din cauza temperaturii scăzute. Neliniştea mă făcea să merg repede de la un capăt la celălalt al navei, căutând un loc de unde să sar. Mircea Protopopescu, mecanicul-şef, m-a convins să n-o fac şi să mă calmez.

Aşa am şi făcut până când, după ce am mers aproape o zi, urma să intrăm în golful Biscaya, unde, ca de obicei comandantul oprea parcă pentru a lua aer în piept înainte de a înfrunta furtuna - reală sau închipuită - care îl îngrozea până la demenţă. Astfel, în rada portului militar Brest din Franţa marinarii de pe Slatina au aruncat ancora pentru rămânerea „la adăpost”. Era pentru ultima dată când vedeam desfăşurarea acestei operaţiuni pe vaporul cu care navigam. Covaliov a decis - spre norocul meu - să ne oprim acolo.

Rămânerea în străinătate

AM HOTĂRÂT să nu mă mai întorc în ţară. Planul operaţiunii mi s-a conturat în câteva minute. M-am dus la comandant spunând că îmi este foarte rău, că vomit sânge şi că am nevoie urgentă de un doctor. Totul era o minciună. Nici că se putea mai bine pentru fricosul comandant, care a mai găsit un motiv să se oprească şi să aştepte, cu vapor cu tot, în rada ţărmurilor franceze, tocmai în apropierea acestui port militar, ca Pădure să meargă la doctor. A cerut astfel permisiunea autorităţilor să ne apropiem de ţărm şi totodată o şalupă care să mă transporte la un spital. Ducându-mă doar până la spital, nu aveam motiv să-mi iau toate hainele cu mine şi bagajele nici atât. Le-am lăsat aşadar în cabină, plecând în starea „ce-i pe mine e şi în garderobă”. Altfel, dădeam de bănuit.

Un lucrător francez m-a dus la un doctor, care a trecut imediat la consultaţie. Rămânând doar eu cu medicul, i-am spus că, într-adevăr, am un ulcer mai vechi, dar NU sunt în criză, toată „consultaţia” având menirea să-mi permită rămânerea în Franţa. I-am cerut aşadar o recomandare scrisă de a părăsi nava şi de a rămâne pe sol, urmând să mă întorc cu avionul în România. În felul acesta, vaporul îşi putea continua drumul spre ţară. Aşa a scris doctorul, declarându-mă „inapt temporar pentru navigaţie”. Aşadar, înainte de plecare, domnul comandant trebuia să mă predea unei

agenţii specializate în servicii către vapoare şi echipajele lor, în vederea întoarcerii mele în ţară.

Plecând de la doctor, în loc să mă întorc la vapor, m-am predat poliţiei franceze, cerând totodată azil politic în Franţa. Am fost luat în primire de un ofiţer francez, după care am fost supus unei serii de interogatorii, mai ceva decât cele avute în urmă cu zece ani în Bulgaria. Mai mult, tot ce aveam la mine, inclusiv nişte foi albe pe care le foloseam ca să-mi scriu unele notiţe la nevoie, mi-a fost luat pentru verificare. Foile au fost analizate până şi cu raze ultraviolete, astfel încât să existe siguranţa că acestea nu reprezentau vreun pericol.

Abia mai târziu mi-am dat seama că acestea nu erau atât de importante în calitatea mea de candidat la azil politic, cât de marinar din ţările de Est, „picat” neanunţat în Brest, port militar francez. După interogatoriu, ofiţerul m-a luat cu el într-o mare sală de mese plină cu vreo 200 de poliţişti, unde am mâncat bine aceeaşi mâncare ca toţi ceilalţi, stând la masă cu ei.

Vorbeam foarte bine limba franceză încă din vremea când lucram la Mamaia, putând să înţeleg şi să conversez pe orice temă. După masă am fost dus la un hotel, unde mi s-a spus că totul, inclusiv mâncarea, vor fi achitate de Poliţie. A venit seara, am ieşit puţin la plimbare în oraş, dar bănuiam că cineva mă urmăreşte permanent. Mi se pusese în vedere că nu mai am voie să intru în contact cu nimeni de pe vaporul meu, care încă nu părăsise portul, ci, din contra, fusese tras la chei. Cu toate acestea, doream să mă duc la navă, ca să-mi iau ceva haine şi totodată ca să predau cuiva şi să trimit în România ceea ce cumpărasem pentru

acasă. Echipajul nu ştia că eu cerusem deja azil politic.

După plimbarea pe care am făcut-o prin oraş până în jurul orei zece seara, m-am întors la hotel, m-am dezbrăcat în dreptul ferestrei ca să fiu văzut de „curioşi” şi apoi am stins lumina, ca şi cumm-aş fi băgat în pat. După ce am stat vreo 20 de minute cu lumina stinsă, m-am îmbrăcat pe întuneric şi am plecat prin ieşirea din spate a hotelului, luând un taxi, căruia i-am cerut să mă ducă în port, la vapor, unde să mă aştepte. Comandantul nu era pe navă. Am predat şefului de echipaj lucrurile mele, spunând că eu trebuie să mă întorc în ţară cu avionul. Singurul lucru pe care mi l-am luat a fost un radiocasetofon Philips, cumpărat din Anvers cu 110 dolari. Nu am stat mai mult de zece minute şi mam întors la hotel, după care am plecat la un cinematograf. Programul se terminase însă şi am revenit în cameră, ca să dorm cu adevărat.

Dimineaţă, după ce am luat micul dejun, a apărut ofiţerul francez ca „să mai vorbească puţin cu mine”. A reînceput seria de întrebări, aceleaşi la care mai răspunsesem. La un moment dat mi-a spus că undeva am minţit, deoarece nu am pomenit nimic de perioada armatei. Într-adevăr, nu pomenisem pentru că eu nu făcusem armata, Claudiu, fiul meu, fiind cel ce m-a salvat, căci la naşterea lui, devenind tată şi având doi copii în întreţinere, nu făceam armată. Tot spre verificare, au căutat doi turişti francezi care fuseseră în România şi care să mă fi cunoscut în perioada când am spus că am lucrat la Eforie-Nord. Au găsit, aceştia m-au cunoscut şi i-am recunoscut şi eu imediat.

Fiind în toiul discuţiilor, mi s-a pus în stil poliţienesc întrebarea: „Ce ai făcut aseară la ora 11, înainte de culcare?” Făcându-mă că nu pricep, simţeam că nu

mai pot vorbi, fiindcă mi pusese un nod în gât de emoţie. Totuşi, am reuşit să răspund foarte simplu că m-am spălat pe dinţi. Îmi dădusem seama că am fost într-adevăr urmărit, dar aşteptam să mi se spună verde-n faţă. Mi s-a repetat întrebarea cu un ton foarte ridicat şi cu menţiunea de a preciza unde am fost. „Am vrut să mă duc la un film porno, dar programul se terminase”, am spus. A bătut cu pumnul în masă, şi asta a reuşit să mă sperie mai tare decât dacă s-ar fi prăbuşit scaunul cu mine cu tot.

Ofiţerul francez m-a întrebat: de ce îl mint? De ce nu-i spun că am fost la vapor, ce-i ascund? „Nimic”, i-am răspuns, „dar nu mi s-a părut important să precizez acest lucru.” Spunându-i că „am fost doar zece minute la vapor să-mi iau haine”, l-am liniştit. I-am cerut, la rândul meu, să nu mai ţipe la mine, că de ţipete am fugit din ţară şi de pe vapor. În final mi-a explicat că trebuie să ştie tot ce fac, pe de o parte pentru a mă proteja, iar pe de alta fiindcă ne aflăm într-un port militar francez, eu fiind un marinar al unei ţări membre a Pactului de la Varşovia.

Între timp, Slatina părăsise portul, iar eu am rămas în Brest. Întrebând dacă din acest oraş am voie să mă duc la Anvers, în Belgia, mi s-a spus că nu.

Aşa mi-am dat seama că dădusem totul peste cap, destinaţia mea finală fiind Anvers şi nu Brest, din mai multe motive pe care nu aveam cum să le neglijez. Pe de o parte, Anvers era al doilea mare port european atins zilnic de o navă românească, ceea ce-mi dădea posibilitatea să păstrez legătura cu ţara. Totodată, îmi oferea un loc de muncă „specializat” în comerţ pentru cunoscătorii de limbi străine. Or, eu vorbeam greacă, franceză, engleză şi română, fiindu-mi deosebit de uşor

să mă descurc. Şi nu-mi era deloc indiferent că mă aflam lângă Jeannine şi Kase, mai ales pentru nevoia sufletească de a avea pe cineva apropiat, acolo, printre străini, cel puţin pentru perioada de început, atât de grea pentru oricine.

Şi Belgia s-a dovedit într-adevăr a fi alegerea perfectă, din toate punctele de vedere. Spuneam uneori că Belgia este ţara perfectă pentru cei cărora le place să muncească: nu era niciodată prea cald sau prea frig şi avea o infrastructură foarte bine pusă la punct. Singurul reproş pe care i l-ai putea face Belgiei este că e o ţară udă - după cum o caracterizează chiar belgienii - datorită ploilor ce ţin uneori şi două săptămâni.

Am renunţat la cererea de azil, spunând că doresc să mă întorc în România. Şi cum într-o ţară liberă eşti liber, imediat mi-au fost făcute nişte hârtii şi mi s-a cumpărat bilet de tren până la Paris, unde trebuia să mă prezint la Consulatul Român. Până la plecarea trenului, am fost însoţit peste tot de ofiţerul francez, care, aşezându-mă pe locul meu în compartiment, s-a asigurat că a scăpat de mine, considerând că în viteza trenului nu aveam cum să mai cobor.

La Paris, primul lucru pe care l-am făcut a fost să-l caut pe prietenul meu din copilărie, constănţeanul Mircea Smarandi, care mi-a fost coleg până în clasa a opta. Fugise din ţară înaintea mea, în Franţa. În copilărie, de foame, mâncasem de multe ori amândoi mămăligă veche, mamele noastre lucrând până târziu. L-am găsit, fiindcă aveam încă din România, de la părinţii lui, un număr de telefon. A venit imediat să discutăm. El a fost cel care mi-a spus că, pentru a ieşi din Franţa, îmi trebuie viză de ieşire. Punând totul cap

la cap, mi-am dat seama că viză de ieşire pot obţine cerând să plec în România, chiar dacă între timp îmi voi schimba destinaţia. Important era să am viză de ieşire, urmând ca la graniţa belgiană să cer azilul politic. Zis şi făcut. M-am prezentat imediat la Consulatul Român, care mi-a pus la dispoziţie o cameră la hotelul Prince de lângă Ambasadă, unde aveam să stau până ce îmi făceau paşaport şi-mi obţineam viza de ieşire. Între timp, ajutat de Smarandi, încercam să clarific cu mine însumi ce doream: să revin în ţară sau să plec în Belgia? Eram nevoit să-mi răspund la aceste întrebări în 24 de ore, Smarandi spunându-mi în permanenţă să nu-l întreb pe el, fiindcă asemenea decizii trebuie să le iei singur. Era extraordinar de greu să iau o decizie, dar înclinam spre plecarea în Belgia, simţind că „acesta este trenul vieţii mele”.

Am fost trimis de Consulat cu un ins de la Ambasadă să iau viza de ieşire, dar, cu toate că paşaportul era al meu, nu mi-l dădeau mie în mână.

La întoarcerea de la ministerul de resort, am purtat o discuţie cu consulul, cerându-i paşaportul, pe motiv că nu este normal ca, pe parcursul timpului care a mai rămas până la plecare, să nu am un act de identitate, deoarece, „dacă doresc să rămân pe aici, oricum, nu mă opreşte nimeni”. Simţindu-se oarecum „atacat”, consulul mi-a predat paşaportul cu viza luată şi totodată biletul de avion către Bucureşti, rămânând să ne întâlnim a doua zi dimineaţă la 8, ca să mă ducă la aeroport.

În seara dinaintea plecării am vorbit la telefon cu tata, căruia i-am comunicat că voi rămâne în Franţa. Patriot înfocat, tata mi-a spus să nu fac acest lucru, că

„ţara mă aşteaptă să mă întorc acasă”. „Extraordinar, ia uite ce face ţara pentru mine!” mi-am spus eu. Şi, evitând să mai cheltui banii pe telefoane, mi-am luat rămas-bun.

Am adormit la hotel pe la miezul nopţii, cu speranţa ca a doua zi să am hotărârea finală luată.

Dimineaţa, m-am trezit pe la ora şase din cauza unui coşmar care m-a ajutat să scap de ezitări. Am visat că trecusem cu avionul de Ungaria în teritoriul românesc, fiind anunţaţi că în scurt timp vom ateriza la Bucureşti. Aici, după ce am aterizat, se făcea că toate persoanele intrau cu însoţitorii de bord printr-un loc, în vreme ce pe mine doi ofiţeri de Miliţie mă mânau prin altul. Atât apucasem să visez şi, trezindu-mă, m-am îmbrăcat imediat, mi-am luat totul şi am plecat, nu înainte de a-i da un telefon lui Smarandi. Îl anunţam că lăsasem unele costuri neachitate, pentru ca recepţionerul să sune la Ambasadă, pe de o parte pentru a fi achitate - aşa cum îi cerusem -, iar pe de alta, să predea el biletul de avion cu destinaţia Bucureşti, de care nu mai doream să mă folosesc, ca să nu se piardă costurile.

Stabilirea în Belgia

LA 7.30 DIMINEAŢA eram la uşa lui Smarandi, pe care l-am trezit. Am băut cafeaua împreună, timp în care i-am spus despre hotărârea mea. M-a felicitat, apoi ne-am îmbrăţişat şi am plecat la una din gările Parisului ca să iau trenul spre Belgia. La ora 10 eram în tren, şi la 12.30 trecusem graniţa franceză fără nici-o problemă, călătorind în continuare pe teritoriul belgian. Zarurile erau aruncate. La sosirea în Anvers, mai aveam în buzunar ceva mai mult de o sută de dolari. Hainele de pe mine şi casetofonul erau toată averea mea.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să caut o cazare ieftină şi să iau ceva de mâncare pentru vreo trei zile. M-am cazat la Seaman's Club, unde plăteam puţin mai mult de 10 dolari pe noapte, iar mâncarea cumpărată, nişte brânză topită, pateu, roşii şi parizer, am pus-o la rece pe pervazul ferestrei, care parcă fusese construit special pentru cei care nu aveau frigider.

Trebuia să-i anunţ pe Kase şi Jeannine că m-am întors pentru a rămâne definitiv în Belgia. Era vineri seara şi am cerut să mi se facă legătura cu Constanţa, ca să-i informez pe toţi, inclusiv pe Gina, ce hotărâsem eu. Tata, săracul, continua să viseze la revenirea mea şi-mi repeta să mă mai gândesc, că, la cei 25 de ani pe care îi aveam, „sunt băiat mare" şi că „ţara mă aşteaptă". Chiar mă gândeam cum mă aşteptau pe

mine 22 de milioane de oameni împreună cu Dunărea, Munţii Carpaţi şi Marea Neagră, ce nu mai puteau de dorul meu.

A doua zi dimineaţă am luat trenul de Breda, ca să-l întâlnesc pe Kase. Atunci i-am văzut şi magazinul de mobilă şi locuinţa aflată deasupra magazinului şi am cunoscut-o şi pe Delia, soţia lui, atât de bună şi răbdătoare. Am ajuns în jurul orei 12 la ei şi nu am cerut altceva decât să-mi dea 100 de dolari, cremă de ghete ca să-mi lustruiesc pantofii „dornici” de un unguent şi să mă ducă la un frizer ca să mă tund, părul meu depăşind în lungime părul multor fete. Delia m-a întrebat dacă vreau să mănânc, iar eu i-am cerut permisiunea să-mi fac singur trei ochiuri. După rezolvarea acestor mici probleme, Kase s-a oferit să mă ducă personal până în Anvers, pe drum ţinându-mi un discurs despre libertate şi democraţie, în care, „normal, trebuie să munceşti şi să fii serios”. Oarecum, încerca „să se spele pe mâini”, evitând să-şi asume unele eventuale obligaţii viitoare. La despărţire mi-a dat 500 de guldeni, care în acest moment îmi ţineau loc şi de aer, şi de apă, şi de orice.

A urmat întâlnirea cu Jeannine, fata care mă iubea, o tânără căreia îi era greu să decidă dacă este bine să trăim împreună, nedorind nici răspundere, nici obligaţii şi neştiind cum s-o rupă cu marocanul cu care se întâlnea uneori în week-end şi care era căsătorit. Mi-am folosit toată puterea de convingere şi rezultatul a fost că nu am mai stat la Seaman’s Club, ci m-am mutat imediat în locuinţa ei, în cartierul Merksem din Anvers. A urmat o zi de duminică în care am rămas în casă şi ne-am iubit de dimineaţă de la ora zece până seara la ora zece. Dacă aş scrie ce s-a petrecut, s-ar

aprinde hârtia de la flacăra dezlănţuită de patima noastră în acea zi de februarie. A fost ceva unic, ceva dus până la uitarea de sine.

Jeannine era o frumuseţe de femeie. Lucra ca infirmieră la spitalul oraşului, tocmai pentru a-şi asigura un loc de muncă de unde să nu poată fi concediată. Pe lângă aceasta, era şi o foarte bună coafeză, cu cliente multe, pe care le coafa acasă la ele, după-amiaza, programul ei la spital ţinând doar patru ore dimineaţa. Prin felul în care se îmbrăca şi se purta când apărea în societate, puteai spune de Jeannine că era o prinţesă. Fire foarte timidă şi rezervată, nu ţinea să-şi afirme personalitatea, fiind fericită să-mi lase mie iniţiativa, căci spunea că personalitatea mea o copleşea.

Nu ştiu cât a avut ea de învăţat de la mine, dar eu am reuşit să învăţ tot ceea ce mi-a fost necesar la integrarea mea în societatea belgiană, inclusiv limba. Nu vorbea decât flamanda, motiv pentru care am fost nevoit să-mi însuşesc urgent acest idiom, ajutat de ea şi de mama ei. Aşa se face că, după doar un an şi jumătate, vorbeam aproape perfect limba olandeză în dialect flamand.

Pe mama ei am cunoscut-o a doua sau a treia zi, când am şi rămas cu ea în casă, unde trăia cu o altă fiică, Marina. Locuinţa era destul de aproape ca distanţă de a Jeanninei. Pe durata întregii absenţe a acesteia, a aplicat o pedagogie foarte simplă şi eficace totodată, luând cuvinte din ziare şi reviste şi tălmăcindu-mi-le cum putea, mai ales prin gesturi cât se poate de plastice. Cred că avea, pe lângă umor şi bunăvoinţă, şi calităţi de mim.

Toată săptămâna următoare, mi-am reglementat

situaţia de rezident şi candidat la statutul de refugiat politic. Totodată, m-am prezentat la Asigurările Sociale, care, prin lege, trebuiau să-mi asigure salariul (ajutor social) minim garantat, pe care l-am primit câteva luni. Era în valoare de 7500 de franci, ceea ce reprezenta vreo 200 de dolari. După aproximativ zece zile am încheiat toate formalităţile. Aprobările întârziau însă un an sau chiar mai mult.

Trebuia să iau şi o decizie privitoare la oraşul în care voi locui, Anvers sau Bruxelles, dar atât portul cât şi Jeannine erau suficiente argumente pentru care am ales Anversul. Pe deasupra, venind din Constanţa, un oraş mai mic al României, mă simţeam mult mai bine în arhitectura Anversului, în care puţine clădiri depăşeau 50 de metri, în comparaţie cu Bruxelles, unde erau bulevarde pe care soarele nu putea pătrunde din pricina înălţimii imobilelor.

Viaţa începea să intre în normal, iar Jeannine era foarte mulţumită cu mine. Eu însă nu eram în totalitate mulţumit, pentru că ea mă voia cuminţel, „băiat în casă”. Îmi cerea să stau liniştit, să mă plimb, să citesc şi să mă uit la televizor. Or, eu nu puteam fără „mişcare” şi serviciu. Am hotărât amândoi, până la urmă, să-mi caut un loc de muncă şi primul care mi s-a oferit a fost cel de spălător de maşini. Patronul unui garaj m-a angajat cu 1000 de franci belgieni pe zi. Nu era nici rău, nici bine: pentru început, mergea. Veneau maşini murdare, cumpărate duminica la târg. Trebuia să le spăl bine, în interior şi în exterior, pentru ca să le dau o faţă nouă în vederea revânzării. Migălos şi perfecţionist de fel, pierdeam destul de mult timp la o maşină, motiv pentru care, după două săptămâni, patronul nu a mai fost de acord să continui, dându-mi

un cec pentru cele paisprezece zile lucrate. La bancă abia aveam să aflu că cecul nu avea provision, fiind neacoperit în sold. Nici astăzi nu am mai văzut banii pentru primele două săptămâni de lucru în Belgia.

În continuare, m-am hotărât să încerc să lucrez la un restaurant grecesc, Parnass, care se afla în Piaţa Mare a oraşului, în zona turistică. După trei zile mi-am dat seama că nu aveam niciun viitor nici aici, restaurantul având clienţi doar vinerea şi sâmbăta. Mai mult, începuse invidia celorlalţi colegi, care văzuseră în mine un profesionist, chiar dacă, aşa cum se practica în restaurantele mici, pe lângă servire, făceam şi alte lucruri, inclusiv spălatul vaselor.

Lângă restaurant se afla un magazin, Rothier, care vindea articole electronice, video-hifi-tv, de foarte bună calitate. Mi-am oferit serviciile, încercând să vând asemenea produse pe vapoarele aflate în port. Trei zile a durat şi aici, deoarece patronul era lipsit de curaj, iar eu trebuia să mă descurc cu tot, fără niciun ban în avans, în timp ce aveam costuri de transport şi de publicitate pe care nu le puteam suporta singur.

În aceste trei zile mi-am conceput un sistem de lucru propriu în vânzarea articolelor electronice în regim duty-free marinarilor, sistem pe care i l-am prezentat, de această dată, unui alt patron, acela al magazinului Disca. „Bravo!” mi-a spus el şi am trecut imediat la treabă ca angajat cu 23000 de franci pe lună (aproximativ 600 de dolari). Am primit şi o maşină, un mic Wolkswagen Coccinette roşu, cu care am început să „mă desfăşor”.

Aşa cum mi-a plăcut mereu, eram un „one man show”. În prima lună am plasat marfă în valoare de 800000 de franci şi patronii erau foarte mulţumiţi. Ca

să înţeleg care este plafonul de vânzări care-i satisface şi ca să mă asigur totodată că-mi voi păstra postul, am întrebat cât ar trebui să vând într-o lună pentru a fi eficient. Am aflat astfel că eficienţa mea începe de la o vânzare de 700000 de franci pe lună. Şi pentru că în următoarea lună am vândut dublu, adică de 1400000, am lăsat să se înţeleagă că voi pleca la o altă firmă din cauză că salariul pe care-l primeam era prea mic.

Principiul meu „dă în avans şi apoi cere” a funcţionat perfect, astfel încât nici nu a trebuit să spun de două ori şi am primit o creştere la 32000 de franci belgieni pe lună şi maşină.

Săptămânal, aveam dreptul şi la un telefon în România, pe care îl dădeam cu regularitate sâmbăta. Vindeam lună de lună în jur de 1700000 de franci şi toată lumea era mulţumită. Lucram foarte bine cu produse Akai şi Sanyo, creând astfel o cerere pe piaţă pentru aceste mărci. Îmi căpătasem totodată un oarecare renume în portul Anvers, fiind cunoscut ca „George românul”. Intram în cele mai „tari” forme ale concurenţei, cu vânzători dintre cei mai cunoscuţi şi dintre cei mai abili, de la magazine dintre cele mai bune.

Începusem să cunosc în amănunt portul Anvers, deşi avea nu mai puţin de 1200 de dane, unde zilnic acostau vreo 130 de vapoare. Mă abonasem la un buletin informativ care apărea la ora 16 şi menţiona toate navele ce urmau să sosească în port în următoarele 24 de ore, naţionalitatea lor, portul din care veneau şi dana la care vor rămâne. Cu toate că industria electronică japoneză ne punea la dispoziţie foarte des produse noi, dintre cele mai sofisticate, eu reuşeam să ţin pasul, încât le ştiam pe toate,

prezentând clienţilor mei din lumea a treia cele mai importante caracteristici ale lor.

Plăcerea mea era să mă duc duminica în port, căci vindeam fără concurenţă, astfel încât luni, când veneau toţi la vânzare, eu mă aflam deja la livrare. Devenisem unul dintre cei mai buni şi puternici vânzători în sistem duty-free din portul Anvers. Ajunsesem să vând chiar şi mobilă din diverse cataloage, mere şi alte produse, aducând patronilor mei un profit de 100 %. Îmi procuram cataloage cât mai bune şi frumoase ale produselor, iar multor articole le făceam prezentarea într-un catalog al meu, în care lipeam fotografii. Preţul şi descrierea le dactilografiam apoi la o maşină de scris pe care mi-o cumpărasem. Cu astfel de oferte documentate şi însoţite de imagini atrăgătoare, dădeam dovadă de seriozitate, iar vânzarea devenea mult mai uşoară decât dacă aş fi scris de mână pe un catalog primit de la firma producătoare preţul televizorului, de exemplu.

În acest timp, Jeannine se ataşa tot mai mult de mine, simţind totodată că exista posibilitatea să mă piardă, dacă Gina ar veni în Belgia cu copiii. Roasă de aceste temeri şi nelinişti, declanşa deseori scandaluri inutile, căci eu nu eram încă decis să-mi chem familia, a cărei lipsă parcă n-o mai resimţeam. Începeam să dau dreptate vechiului nostru proverb care spune că „ochii care nu se văd se uită”, iar ochi aveam nu numai eu, ci şi Gina... Ştiam la ce se putea ajunge. Ce nu ştiam era cât poate să dureze obţinerea aprobării de plecare a întregii familii din ţară. Trecuse peste un an de când locuiam în Belgia, dar clarificarea şederii mele se lăsa aşteptată. Totodată, primisem deja un răspuns negativ, pe care cu ajutorul avocatului Van Rompaey l-

am contestat. Mai mult, într-o duminică l-am văzut la televizor pe ministrul de Interne Jean Gol vorbind despre emigraţia din Belgia. Neînţelegând că se referea mai mult la emigraţia arabilor din ţările nord-africane, m-am simţit în pericol şi am hotărât să-i scriu.

Încă nu ştiam să scriu corect în limba franceză sau olandeză, aşa că mi-am început misiva traducând cu chin prima frază, care suna astfel: „această scrisoare este concepută în limba română şi, după traducere, trebuie să fie prezentată domnului ministru de Interne Jean Gol, care va fi interesat să o citească Apoi am încercat să exprim în limba română cât mai clar situaţia mea şi i-am cerut aprobarea de şedere definitivă. Recunoaşterea mea ca refugiat politic îmi dădea o serie de drepturi, de care altminteri cu greu aş fi beneficiat. Astfel, inclusiv dobândirea cetăţeniei belgiene era legată de acest statut de refugiat politic.

Am avut, în urma scrisorii mele, şi un răspuns semnat în original de ministru, prin care mă asigura că nu vor fi probleme cu dosarul meu. Şi aşa a fost, pentru că peste câteva luni, în nerăbdarea mea de a-mi rezolva această situaţie vitală pentru mine, am fost la Înaltul Comisariat pentru Refugiaţi Politici de la Bruxelles, loc în care se hotăra soarta mea. Aici am avut surpriza să constat că, urmare a intervenţiei scrise făcute de ministrul de Interne Jean Gol, dosarul era aproape de finalizare în mod pozitiv. Într-adevăr, după alte două luni, primeam acasă hârtia oficială prin care mi se aducea la cunoştinţă că am fost recunoscut ca refugiat politic, beneficiind de toate drepturile legale ce decurg din aceasta. Aveam, începând de acum, de asemeni, permisiunea să călătoresc oriunde în lume, în afară însă de România, unde îmi era interzis

să merg.

Gina făcea, în toată această perioadă, demersuri pentru a i se permite să vină în Belgia, la mine. În ceea ce mă priveşte, nu-mi era dor decât de Claudiu, pe care uneori mi-l imaginam mic, umblând prin odăi şi aducându-mi cu două mâini ceea ce îi ceream, aşa cum obişnuia când eram şi eu acasă. Şi atunci, dorul de el mă făcea să mă gândesc la ziua reîntâlnirii.

În rest, trăiam ca un belgian printre belgieni, integrarea mea în societatea belgiană decurgând fără niciun incident. Reuşeam peste tot orice îmi propuneam. Eram însă rezonabil şi nu-mi propuneam ţeluri nesăbuite. Să mă întind, îmi spuneam, atât cât îmi era plapuma, chiar dacă trăiam într-o societate liberă şi plină de tentaţii.

Reîntregirea familiei

NU MAI ERA MULT şi bănuiam deja că inevitabilul se va produce. Într-una din zile, când am vorbit la telefon cu ai mei, Gina mi-a spus că a obţinut toate aprobările, că are paşaportul cu cei doi copii incluşi şi chiar biletele de avion peste doar o săptămână, bilete cumpărat din banii pe care i-i trimiteam lunar. Când am auzit, am rămas fără aer şi fără grai, dându-mi seama că libertatea mea era în pericol şi, totodată, responsabilităţile mele creşteau.

Am încercat să-i spun să mai stea prin România, dar n-a fost de acord. M-am văzut obligat să închiriez imediat un apartament şi totodată să-i asigur tot confortul. În afara garniturii de sufragerie, Kase m-a ajutat să iau toată mobila necesară, eu plătindu-i apoi lunar suma împrumutată.

În ziua cea mare m-am dus la aeroport, unde am văzut venind spre mine o femeie îmbrăcată într-o rochie crem, cu doi copii de mână. Am constatat pe propria piele adevărul proverbului amintit despre ochii care nu se văd, deoarece momentul a fost puţin neplăcut şi fără entuziasmul aşteptat de musafirii români, pe care i-am invitat la maşină, un Peugeot nou, aflat în parcarea aeroportului. Maşina o primisem de câteva luni, în locul Coccinettei, eu neavând încă maşina mea.

A urmat un drum plin de îngândurare către Anvers,

timp în care mi-au trecut prin cap tot felul de variante privitoare la sensul dublu în care va decurge viaţa mea de acum, fiind obligat, cel puţin deocamdată, să mă împart între

Jeannine şi familia mea proaspăt sosită pe meleaguri belgiene. „Capabil” cum ştiam că sunt, asta nu era o problemă decât din pricină că amândouă pretindeau exclusivitatea, iar eu le voiam pe amândouă. Copiii fiind mici, ştiau că „tata are multă treabă”, o duminică fiind acasă, iar cealaltă - prin înţelegere anticipată cu Jeannine - la ea. Cu alte cuvinte, „echitatea” învăţată în sistemul comunist funcţiona pentru mine şi în sistemul capitalist fără greşeală. Cu toate acestea, Jeannine era din ce în ce mai nemulţumită, într-o zi recurgând la un gest la care nu m-am aşteptat: a luat-o pe mama ei şi a venit la mine acasă, seara târziu. Nu am înţeles nici astăzi scopul vizitei. În câteva momente, le-am determinat să facă cale-ntoarsă, urmând să clarificăm totul la prima întâlnire.

Gelozia îşi spunea cuvântul: Jeannine voia pur şi simplu să mă sechestreze. Încercam pe cât posibil să nu bag în seamă şi să nu mă las atras în hăţişul problemelor sentimentale, în detrimentul afacerilor din port.

Împlinisem 30 de ani, iar responsabilităţile mele creşteau în fiecare zi. Copiii mergeau la Institutul Saint-Agnes, şcoala catolică cea mai apropiată de casă. A trebuit ca, la 8 ani, să primească prima comuniune catolică, un fel de botez catolic.

Viaţa de familie mă preocupa din ce în ce mai mult, îmi petreceam sfârşitul de săptămână numai în plimbări cu copiii, în restul săptămânii televizorul şi cititul cărţilor medicale acoperindu-mi întreaga seară.

Pe Jeannine începusem să o neglijez. Latura profesională nu era însă niciodată neglijată. Aşa cum am mai spus, devenisem unul dintre bunii vânzători duty-free. Mi-am dat seama de asta fiindcă eram preferat de cumpărători. Analizam din punct de vedere psihologic atât clientul, cât şi concurenţa. Ştiam că, în situaţia mea, care vindeam pe bază de catalog, încasând însă banii la momentul comenzii, clientul trebuia să aibă încredere totală în mine. Din acest motiv eram foarte atent cum mă purtam şi cum mă îmbrăcam, cravata fiind un accesoriu nelipsit. Concurenţa încerca să câştige teren prin negocieri, neţinând seama de necesitatea de a fi serios, de adoptarea unei ţinute adecvate şi a unui mod plăcut de a negocia. Fără studii şi sfaturi de specialitate, eu lăsam o impresie de onestitate şi fair play, ce le convenea cumpărătorilor, care aşteptau să vadă în Belgia oameni civilizaţi şi serioşi.

Aveam o gamă foarte bogată de electro-electronice şi, indiferent cu ce alt produs venea cineva, al meu era cumpărat. Analizând fiecare naţie de clienţi şi modul lor de a cumpăra, căpătasem o anumită experienţă. Am observat că indienii cumpără altfel decât chinezii, de exemplu, fiecare dintre ei având în cap o adevărată listă de preţuri ale electronicelor, şi asta datorită contrabandei pe care o făceau în India.

Şi totodată am învăţat că, dacă reuşeşti să-i transmiţi încredere clientului interesat, acesta cumpără „cu ochii închişi”. Pe unul dintre vapoarele pakistaneze, m-am văzut obligat chiar să mănânc cu echipajul, şi nu oricum. Unul dintre liderii lor lua cu mâna orez şi îl punea într-un sos făcând din el între degete un mic cocoloş, pe care mi-l îndesa în gură, eu

fiind obligat să-l înghit - bineînţeles, dacă doream să vând ceva. Pe vapoarele greceşti nu vorbeam greacă tocmai ca să le înţeleg comentariile despre mine sau produsele mele. Nu poate fi ceva mai plăcut decât să înţelegi ce se vorbeşte în legătură cu tine, cu produsele sau preţurile tale, dar să te faci că nu pricepi nimic.

Zăpadă sau ploaie, nori sau soare, eu eram în fiecare zi în port, printre vapoare. Uneori soseau mai multe vase în acelaşi timp şi atunci „brevetasem” o metodă proprie, prin care blocam orice vânzare până ce reveneam pe acel vapor: în decurs de 30 de minute treceam pe la toate - câteodată acostau concomitent chiar patru-cinci nave - şi anunţam preţuri exagerate pentru produse pe care, la revenire, le „descalificam” tot eu, prezentând dezavantajele în locul avantajelor. În acest fel, până la revenirea mea, nimeni nu cumpăra nimic de la vreun alt vânzător.

Ajunsesem şi să cumpăr de la alte magazine care îmi ofereau comision, după care renunţam la comision în favoarea clientului. Procedând aşa, reuşeam ca, pe lângă aceste produse la care nu câştigam, să vând multe la care câştigam foarte bine. În tot ce se căuta reuşeam să stabilesc cele mai scăzute preţuri din Belgia.

Într-o zi, Toledo, un vânzător de ceasuri de la firma Juber, mi-a spus că patronul lui a auzit de mine şi ar vrea să mă cunoască. De îndată ce am găsit o „fereastră” de timp, m-am dus la el, la magazinul pe care îl avea în Deurne. L-am întâlnit aici pe Juan Berruezo, un bărbat apropiat de vârstă cu mine, spaniol de origine, care a contribuit în mare măsură la viitorul meu în lumea afacerilor şi care mi-a devenit

unul dintre cei mai buni prieteni. Acesta mi-a prezentat firma lui şi mi-a propus să lucrez la ei în condiţii de salarizare dublă. Scoteam în acel moment 40000 de franci pe lună, iar Juan mi-a propus 80000 şi totodată 10% din vânzări. Era foarte avantajos, deoarece Juber era cea mai puternică firmă din Europa în distribuţia mărcii Sanyo, în spatele ei fiind miliardarul Leo Spitzer, fiul în vârstă de 38 de ani al proprietarului concernului multinaţional Spitzer-Milleger. Totodată, datorită unui frate al său care avea distribuţia JVC în Elveţia, beneficiam şi de această marcă la cele mai mici preţuri.

Din punct de vedere logistic, Juber arăta ca una din cele mai puternice firme în domeniu, singurul dezavantaj constând în faptul că nu se afla în apropierea portului. Cu toate acestea, m-am hotărât să mă mut la această firmă, unde, după doar trei luni în care am arătat ce pot, am fost numit director. Am coordonat totul, în afară de export, de care se ocupa Juan. După alte trei luni de când devenisem director, am crescut vânzările de zece ori, societatea căpătând unul din primele două locuri pe piaţă, în concurenţă cu firma Nani Ki Dukan, cel mai puternic duty-free din porturile Belgiei, Olandei şi Germaniei.

Am propus să ne tipărim propriile ziare, pe care le procesam personal la fiecare două luni la o tipografie din afara oraşului. Devenisem deja, în primul an, cei mai puternici pe piaţă în Sanyo, JVC, Philips, Grundig, Sony şi Akay, singura marcă pe care nu o aveam sub control fiind Panasonic. Oricine trecea prin Anvers auzea de noi şi ne vizita.

FOTO Juan, Juber

Punând la cale sistemul atât de bine, rămăsesem aproape fără activitate. Simţeam că, pe lângă că jucam un rol util, trebuie să devin indispensabil şi în perspectivă, altfel existând riscul de a se renunţa oricând la serviciile mele. Am mărit gama de produse, Juber devenind un non-food supermarket. Pe lângă electronice, am început să vindem mult articole de voiaj, sport, bricolaj, biciclete, cosmetică şi parfumerie, furnizate de cei mai mari producători, importate în direct. În parfumerie am abordat produsele Cartier, după care au urmat Carven, Paco Rabane, Channel. Cu Yves Saint Laurent nu am încheiat tranzacţia decât după un an de negocieri. După acestea însă, toate mărcile de parfumuri din lume „s-au deschis” colaborării precum florile la soare. Parfumurile mă obligau să merg anual la Expoziţia de la Cannes sau Nisa, pe Coasta de Azur.

Am hotărât apoi să măresc şi teritoriul şi sfera de acţiune, motiv pentru care am pus la punct sistemul de vânzare prin corespondenţă către corpul diplomatic în întreaga lume. Cincisprezece mii de cataloage au luat drumul către cincisprezece mii de ambasade din lumea a treia, orice diplomat putând să comande orice dorea.

Odată pusă la punct şi această acţiune, căutam din nou altceva, când, brusc, am întrerupt toată activitatea pentru patru zile, trebuind să plec urgent în Spania, la Tolosa şi San Sebastian: sora mea, Crenguţa, pe care nu o mai văzusem de şase ani, sosise acolo cu corul din Constanţa, la un concurs internaţional. Mi-am spus că, aşa cum alţii, cu sau fără ştiinţă, mi-au acordat şansa de a pleca din ţară, tot aşa trebuia să-i acord şi eu sorei mele şansa de a rămâne în Spania, pentru ca apoi să o iau lângă mine.

M-am suit dimineaţă în maşină şi am demarat spre Tolosa, pe un traseu de 1400 de kilometri. O făceam pentru simplul fapt că mă simţeam obligat, ca frate, să-i acord sorei mele în vârstă de 19 ani posibilitatea de a veni în Belgia. Am străbătut Franţa de la un capăt la altul şi seara, la ora opt, am intrat în Spania.

Tolosa este un oraş foarte apropiat de graniţă, motiv pentru care am întrebat la punctul de frontieră dacă cineva ştie ceva de un grup din România. Nimeni însă nu ştia nimic, încât mi-am continuat drumul spre San Sebastian, după care urma Tolosa, un orăşel foarte mic din nordul Spaniei. Am hotărât să întreb de corul constănţean la poliţia spaniolă a oraşului. Imediat am aflat că sosiseră şi, pe când mă îndreptam spre şcoala unde erau cazaţi, mi-a ieşit în cale autocarul Teatrului Fantasio.

Am încercat să mă feresc de ochii celor din autocar, uitându-mă însă după sora mea. Ea a fost însă cea care m-a zărit şi, opriţi fiind într-o parcare, a coborât la mine. După îmbrăţişările de rigoare şi lacrimile ei, i-am explicat că am venit să o iau, dar că trebuie totodată să se gândească singură dacă vrea acest lucru. Mai mult, i-am spus că nu aştept răspunsul pe loc, deoarece, oricum, rămân până dimineaţă în Tolosa. M-a prezentat grupului de colegi, împreună cu care am mâncat.

Am hotărât să stau cu ea la acea şcoală, fără să mai plec la hotel, şi am dormit într-o cameră foarte goală şi mare - aproape 300 mp - probabil o fostă sală de sport. Nu erau acolo decât câteva paturi fără cearşaf. Am mai stat de vorbă cu Crenguţa, apoi am rămas singur să dorm.

Dimineaţă, la trezire, am luat împreună şi micul

dejun, după care Crenguţa mi-a comunicat hotărârea ei, luată într-un exces de teribilism „patriotic”: nu era de acord să se mute în Belgia. Nu am insistat şi nici nu am vrut să o forţez. Ne-am luat rămas-bun şi m-am întors în Belgia, dar timpul a demonstrat că decizia ei nu a fost bună. Cu toate că astăzi - aşa cum a decis mai târziu - locuieşte în Germaia, nu a reuşit să plece din România decât în 1993 şi destul de greu. Mai mult, după doar trei săptămâni de la întoarcerea acasă, şi-a dat seama că a greşit refuzând să vină la mine. Din păcate însă, era prea târziu.

Mi-am reluat normalul activităţilor mele. În vara anului 1986 mi-am permis o mică vacanţă şi am plecat în Grecia, la Atena. Îmbinând utilul cu plăcutul, am dat marilor magazine din Atena cataloagele mele, purtând totodată o discuţie cu fiecare patron. La întoarcerea în Belgia, aveam de la fiecare magazin vizitat comenzi de peste o sută de mii de dolari. Ăsta a fost doar începutul prin care aveam să devin cel mai important exportator de articole electronice din Belgia spre Grecia.

După această vacanţă a urmat alta, promisă încă înainte de a pleca din România unei persoane: Editha din Cehoslovacia. Reuşisem să-mi cumpăr un Audi 100 nou, maşină pe care am rodat-o mergând până în Cehoslovacia, la Trencin. Am ajuns la hotelul unde lucra Editha, dar am găsit-o măritată şi gravidă în luna a şaptea. Am stat numai o zi şi m-am întors, lăsându-i totuşi toate cadourile pe care i le cumpărasem din Belgia, drept amintire a frumoaselor clipe petrecute în urmă cu şase-şapte ani la Eforie-Nord. I-am cunoscut cu această ocazie pe soţul ei şi pe maică-sa, căreia îi adusesem o brăţară de aur din Belgia.

A urmat o toamnă plină de afaceri profitabile şi de

succese. A avut loc, de asemeni, una dintre cele mai mari realizări ale mele: am primit, împreună cu toată familia, cetăţenia belgiană. Acum, în noua mea postură, aveam dreptul, după aproape şapte ani, să mă întorc în România în vizită. Eram belgian, dar faţă de ceilalţi membri ai familiei nu mai eram român, renunţând la cetăţenie prin Decret al Consiliului de Stat al României. Nu am înţeles niciodată de ce România cerea românilor fugiţi în străinătate să renunţe la cetăţenia română. Aşa s-a făcut că, la cererea Consulatului, am renunţat şi eu, rămânând însă român prin ceea ce simţeam.

Iar ceea ce simţeam cel mai mult era dorul de România. Atât de mult, atât de dor, că, într-una din zile, fiind obligat să trec prin parcul unui cimitir din Merksem, am trecut pe lângă o balegă de vacă. Iarba şi mirosul de balegă mi-au reamintit atmosfera vieţii la ţară în România, acolo unde ne jucam în vacanţe şi întâlneam aşa ceva pe toate locurile de joacă şi nu doar într-un cimitir. M-am gândit la o vacanţă ce aş putea să o petrec în România ca la un vis frumos

Totuşi, simţeam pe zi ce trece că-mi este tot mai tare dor de ţară şi că reîntoarcerea mea într-o vizită este foarte aproape.

În România după şapte ani

FĂCUSEM ÎNCET, ÎNCET ca relaţia cu Jeannine să meargă spre final, fără vreo „ruptură violentă”, deoarece starea ei de spirit şi cea nervoasă erau cât se poate de tensionate, încât mă puteam aştepta la orice, inclusiv la „dovezi amoroase” ce m-ar fi constrâns să ajung la altar. Mergea la psihoterapeuţi, urmând tratamente cu diverse medicamente împotriva depresiei, cel de bază, luat de câteva ori pe zi, fiind unul numit Temesta.

În vara lui 1987, în timpul vacanţei anuale, mi-am luat maşina şi am plecat cu familia pentru prima dată în România după şapte ani, după ce în urmă cu doar trei luni împlinisem frumoasa vârstă de 33 de ani. Cu toate că aveam de parcurs peste 2 500 de kilometri până la Constanţa, mi-am calculat timpul atât de bine, că am sosit în faţa casei cu o întârziere de numai 10 minute faţă de ora promisă telefonic. Drumul a fost foarte frumos, atât prin Germania, Austria şi Ungaria, cât şi, în special, după intrarea în ţară, prin România.

Am intrat cu paşapoartele belgiene cu viză luată la Ambasada română, orice explicaţie sau discuţie la graniţă fiind de prisos. Noaptea, pe o ploaie de vară care mi-a spălat şi maşina, treceam de Arad şi Deva, ajungând la ora 2 la Sibiu, unde am hotărât să oprim ca să dormim. A doua zi dimineaţa, diverse persoane, care nu mai văzuseră un asemenea vehicul, făceau

fotografii lângă maşina mea, un Audi 100. Lumea se uita la noi cu admiraţie, de parcă eram nişte extratereştri sosiţi cu un autoturism cu număr belgian. Copiii ne cereau gumă de mestecat, iar cerşetorii ţigani, bani. Dădeam câte puţin la toţi, considerând că făceam un lucru bun.

Ca o paranteză, pe întreg traseul parcurs între Arad şi Constanţa, mă gândeam la fraţi şi la părinţi. Eram curios cum mă vor privi şi cum îi voi vedea, cât de mult s-au schimbat. Şi mai ales, dacă s-au schimbat în bine. Mi-l aminteam pe Pădure, fratele cel mare: ca cel mai mare dintre fraţi pretindea să fie şi cel mai respectat, ceea ce noi - eu şi Viorel - nu acceptam. Noi ceream democraţie („toţi suntem egali!”) şi deci nu aveam de ascultat sau învăţat de el. Şi de aici, deseori, certurile dintre noi, în special dintre Pădure şi Viorel. Eu fiind mai mic, nu mă prea băgam, fiind şi mai fricos din fire. Pădure a avut unele probleme medicale în legătură cu obezitatea, probleme care cred că i-au influenţat întregul comportament, atât ca tânăr, cât şi ca adult. Exista un sentiment de inferioritate pe care îl trăia şi faţă de noi, şi de ceilalţi tineri, încercând prin diferite metode să ascundă acest lucru. Toate acestea şi în special neseriozitatea lui m-au făcut, de foarte multe ori, să nu fiu de acord cu el.

Totodată, în familia noastră el a fost omul care a dorit permanent să se îmbarce, fără să reuşească însă vreodată. Îmi reproşa că nu se putea îmbarca din cauza mea şi a episodului petrecut în Bulgaria, cu fuga mea spre Grecia. Ca să nu mai vorbim de momentul când eu am reuşit să mă îmbarc şi am plecat fără să-l anunţ în străinătate, spunându-mi că i-am păcălit pe cei de la Securitate şi am folosit numele lui. Mai mare

gogoriţă chiar că nu putea să existe.

Mai târziu, când am ajuns fiecare la casa lui, eu fiind stabilit în Belgia, am încercat să trec peste toate şi să-i ajut atât pe el, cât şi pe Viorel. Am decis ca ei să caute clienţi pe piaţa românească de dinainte de ’89 pentru aparate video, iar eu să i le trimit din Belgia. Nu aveam de câştigat decât foarte puţin, căci nu obţineam decât un video vândut vânzărilor mele. Ei însă câştigau foarte, foarte mult pentru acele vremuri, oprindu-şi cam jumătate din preţul unui aparat video, adică vreo treizeci de mii de lei. Din păcate, lui Pădure nu i-au ajuns, motiv pentru care am încetat orice fel de afacere sau planuri în ceea ce îl privea, iar aceasta definitiv şi irevocabil. Găsind o clientă pentru un aparat video, după ce l-a vândut, mi-a spus că a fost chemat la Miliţie, a pierdut toţi banii şi nu mai are ce să-mi dea. Norocosul de mine, am reuşit pe diverse căi să aflu că Pădure minţea. Mi s-a părut un lucru deosebit de grav, ceea ce m-a făcut să iau decizia întreruperii oricărui dialog şi colaborare.

Acesta era Pădure şi, din păcate, nu doar cu mine. Supăra foarte mult pe cei din jurul lui, începând cu mama şi terminând cu propriii copii. Toţi îl certam, toţi îl dojeneam, singura lui scuză fiind că orice familie sau orice... pădure - în cazul nostru - îşi are uscăturile ei. Au fost chiar comentarii la un moment dat că soţia lui ar fi murit la 53 de ani, de cancer de pancreas din pricina supărărilor provocate de el.

Astăzi Pădure este pensionar şi revoluţionar, având 3 copii mari, care însă nu sunt nici ei prin preajma lui.

Cât îl priveşte pe Viorel, pot spune că şi el era foarte diferit între noi. A fost cel ce învăţa cel mai bine, reuşind să treacă uşor atât prin şcoala generală, cât şi

prin liceu. Nu a reuşit să-şi facă şi facultatea până când nu l-am luat alături de mine, la peste 40 de ani. Noi doi aveam opinii comune în foarte multe privinţe. Totodată eram şi cei doi care rezolvam problemele administrative lăsate de mama, Pădure prin orice metodă eschivându-se. Deseori, eram trimişi de părinţi în tabere doar eu şi el, tocmai pentru că ne înţelegeam, chiar dacă uneori şi între noi mai exista şi câte o mică ceartă. Ajuns şi el la casa lui, a avut parte de multe supărări, ceea ce m-a făcut să-l şi ajut foarte mult pe parcursul întregii vieţi. La treizeci de ani i-a murit soţia, lăsând doi copii mici în creşterea lui. Şi nu a murit aşa, întâmplător, ci din cauza unor grave afecţiuni psihice: s-a sinucis spânzurându-se. Nu am putut participa la funeralii, nu puteam veni în România în acea perioadă, datorită statutului meu în străinătate. Abia peste vreo doi ani am reuşit să vin, iar Viorel a fost, pentru o bună bucată de timp, tovarăşul meu de vacanţă în România, vacanţă ce o prelungeam tot mai des, mutându-mi şi serviciul pentru o perioada la Neptun.

Din acest moment, Viorel nu s-a mai dezlipit de mine. Aşa se face că, mai târziu, l-am luat în Belgia cu tot cu copii, apoi s-a întors şi el în România, după care l-am ajutat să lucreze şi în cadrul administraţiei locale a Bucureştiului, administraţie care i-a repartizat şi un apartament cu chirie, apartament ce a devenit apoi proprietate personală.

Nu în ultimul rând Viorel a beneficiat de întregul meu suport, fizic şi financiar, trecând prin clipe deosebite cu ocazia unei boli de care a suferit: endocardită infecţioasă. Ce s-a întâmplat? Venind cu mine în vacanţe, l-am luat şi la Gura Humorului, într-o

minivacanţă petrecută prin Moldova. Acolo, la stâna unui cioban, Viorel a găsit un câine ciobănesc, foarte bătrân şi bolnav, câine ce mânca orice întâlnea prin pădurile Moldovei şi pe lângă turmă. Încercând să-l mângâie, acel câine l-a muşcat, transmiţându-i nişte microbi, care în doar o săptămână i-au produs o infecţie la inimă. A fost în pericol de moarte, dar, cu ajutorul unor specialişti infecţionişti (Dr. Calistru) şi chirurgi cardiologi (Dr. Goleanu) foarte buni şi cu destui bani, am reuşit să-l salvez. Din acest motiv, multă lume spune că, pe lângă alte lucruri, destul de multe şi importante, Viorel îmi datorează şi viaţa. Astăzi s-a liniştit, este la casa lui cu cei doi copii mari, nu s-a mai căsătorit şi lucrează ca agent de asigurări.

Am plecat din nou la drum pe Valea Oltului, parcurgând traseul Sibiu-Constanţa printre Dacii şi căruţe, pe care le filmam ca să le putem arăta prietenilor din Belgia. Deseori în filmul nostru apăreau pancarte cu lozinci comuniste „mobilizatoare” de o parte şi de alta a drumului, de genul „Trăiască scumpul şi iubitul...” sau „Trăiască Partidul Comunist”.

Am ajuns în Constanţa, acasă, la ora 13.10. Pădure, fratele mai mare, ne aştepta chiar în stradă, iar ceilalţi pregăteau masa, de parcă veneau mirele şi mireasa la o nuntă aşteptată de şapte ani de toţi ai mei. În loc de chiuituri, a urmat însă plânsul de bucurie al tuturor, inclusiv al tatei, urmat de împărţirea cadourilor pregătite pentru ei. Adusesem pentru fiecare câte ceva de îmbrăcat, astfel încât nimeni să nu fie uitat. Acelaşi lucru s-a întâmplat a doua zi la Ovidiu, la părinţii Ginei.

La tata acasă, în timp ce luam masa, le-am povestit despre Belgia şi realizarile ei, despre Germania sau Franţa, cu ceea ce întâlneşti pe aceste meleaguri

diferit de România. Mare mi-a fost mirarea să-l aud pe bietul tata într-un sfârşit: „Dar ţine minte, tăticule, că, dacă noi nu vă mai trimitem grâu, porumb, cartofi şi altele, muriţi de foame”.

Credinţa în partid şi comunism şi-a schimbat-o însă imediat după revoluţie, când l-am luat în străinătate atât eu, cât şi Crenguţa.

Perioada petrecută în România a fost foarte plăcută, dar destul de scurtă, astfel încât am hotărât ca, după ce-i duc pe-ai mei acasă în Belgia, să mă întorc în România singur, ca să-mi continui vacanţa.

Înainte de a doua plecare am încetat şi relaţia mea cu Jeannine, care am considerat că de data aceasta greşise faţă de mine. Astfel, dorind să-l iau în Belgia, pe fratele meu Viorel, care rămăsese singur în urma decesului soţiei lui, am ales o cale rapidă de rezolvare a situaţiei: căsătoria fictivă cu o belgiancă. Atunci a fost pentru prima dată când am apelat la ajutorul lui Jeannine. Spre uimirea mea, şi-a condiţionat sprijinul de permanentizarea relaţiei noastre, excluzând din viaţa mea orice altă femeie. Nu am acceptat din principiu, ştiind că tot ce se face forţat nu are valoare. Atitudinea ei m-a ajutat însă foarte mult să mă eliberez de această relaţie, care devenise obositoare.

M-am întors de unul singur în România, luându-l pe fratele meu Viorel drept „coleg” de vacanţă. Cu toate că avea serviciu, reuşea să se învoiască, să schimbe turele, astfel încât câteva săptămâni a stat mai mult cu mine decât la slujbă. Ziua mergeam la plajă, iar seara la toate barurile de noapte din Mamaia, ale căror balerine se perindau pe la masa noastră, unele fiind „curioase” să vadă şi „aşternutul”. Ajunsesem să creez discuţii în tot corpul de balet al restaurantelor Orient şi

Melody, Viorel împăcându-le şi, la nevoie, sărindu-mi în „ajutor”.

O întâmplare mai puţin fericită m-a făcut să trec prin nişte emoţii foarte puternice. După ce am mâncat împreună cu Viorel la mama acasă, am zis că n-o fi foc dacă beau şi eu un şpriţ, mai ales că, vară fiind, l-am făcut subţire.

Urcându-mă la plecare în noua mea maşină, tot un Audi 100, cu care aveam la bord puţin peste 3000 de kilometri, la o viteză de vreo 80 de kilometri pe oră, o fetiţă de opt-nouă ani mi-a sărit pe trecerea de pietoni în faţa maşinii. Fuga ei fusese mascată de un autobuz staţionat înaintea marcajului. Am frânat puternic, dar în frână am luat-o în bot, am ridicat-o datorită loviturii şi apoi ea a căzut jos.

Eram în România anului 1988. Am crezut că am omorât acel copil, însă în zece secunde s-a ridicat şi a încercat să dispară. Am strigat după ea, oprind-o din fugă şi i-am cerut să urce în maşină ca să-i fac un control la spital. Am plecat imediat la Spitalul Municipal, unde mie mi s-au recoltat probe de sânge, iar ei i s-a făcut un examen amănunţit pe întregul corp. După două ore mi s-a spus că nu are absolut nimic. S-au prezentat şi părinţii, apoi şi Miliţia. Pe la 7 seara ne-am dus la Miliţie, unde am dat declaraţii toţi, inclusiv tatăl copilului, care, mulţumindu-i lui Dumnezeu că fetiţa nu a păţit nimic, a renunţat în scris la orice pretenţie. A doua zi dimineaţă, mi-am recăpătat atât permisul, cât şi paşaportul, fiind totodată felicitat că „nu am fost băut”.

Dumnezeu a ajutat cu adevărat acest copil, dar m-a ajutat şi pe mine. Tocmai din acest motiv am plecat în Belgia în câteva zile şi m-am întors cu o grămadă de

lucruri cumpărate pentru fetiţă, sperând că bucuria ce i-am făcut-o va şterge amintirea spaimei prin care a trecut.

Într-o seară, înainte să plec, am cunoscut-o pe Iolanda, o frumoasă constănţeancă de doar 19 ani, care dansa singură într-o discotecă precum un „gogo-girl”. Nu ştiu ce mi-a făcut această fată, dar, după doar două zile petrecute împreună, i-am promis solemn că o voi lua în Belgia în scurt timp. A fost un fel de dragoste la prima vedere, de care nu m-am putut desprinde şi, ca să ne cunoaştem mai bine, am petrecut o săptămână la Poiana Başov, de unde, bineînţeles, Viorel nu putea lipsi. Apoi, deja toamnă fiind, m-am întors la Anvers.

În acel an, echipele de fotbal ale cluburilor Steaua şi Dinamo au venit în Belgia pentru a juca în cupele europene. Aşa s-a făcut că ambele au trecut pe la magazinul meu, toţi fiind foarte mulţumiţi de modul în care i-am tratat. Cu acest prilej m-am împrietenit cu Mircea Lucescu, iniţiind şi o relaţie de sponsorizare şi parteneriat cu clubul de fotbal Dinamo. Mai târziu, eu am devenit naşul copiilor - Marilou şi Matei - fiului lui Mircea, Răzvan. A fost dorinţa lui Neli, soţia lui Mircea Lucescu. Ea nu a vrut să accepte pe nimeni altcineva în acel moment, astfel că eu am ajuns cu acest prilej unul dintre apropiaţii familiei. Atât de apropiat, încât atunci când venea singur în Belgia, Mircea dormea la mine. Chiar dacă mi-ar fi plăcut să fie altfel, năşia mea a durat din păcate tot atât cât a durat năşia lui Gabi Oprea, astăzi cu niciunul neavând nici-o legătură. În viaţă survin schimbări imprevizibile ale oamenilor. Asta însă nu m-a făcut să renunţ în a cununa sau boteza pe cineva, mai ales dacă am simţit la un moment dat că

merită. Este adevărat însă că nu poţi simţi şi cât timp merită un om să-i păstrezi anumite sentimente.

10) Înaintea botezului copiilor lui Răzvan, Mircea mă ţinea _foarte aproape

11) La botezul meu, năşit de Gabi Oprea şi soţia în 1999

În repetate rânduri i-am adus pe dinamovişti în Belgia pentru pregătire, meciuri şi cantonament, plătind totul din câştigurile proprii ale echipei. Uneori, la plecare le oferеam şi câte un aparat video cadou.

Între sezoanele fotbalistice luam legătura cu diverşi conducători de cluburi de fotbal belgiene şi programam patru-cinci meciuri pe o perioadă de două săptămâni, iar încasările le reveneau celor de la Dinamo. Le convenea de minune, iar eu, chiar dacă nu câştigam nimic în afară de vânzări ale unor produse în valoare de vreo 20000 de dolari, eram tratat în România drept un „important oaspete de pe meleaguri străine”. Pe deasupra, cum prietenul la nevoie se cunoaşte, am apelat la dinamoviştii ce aveau uşi deschise la conducerea de partid şi de stat pentru rezolvarea „cazului Iolanda”.

Mai întâi am început să aranjez căsătoria ei cu un prieten, căruia i-am oferit 3000 de dolari şi contravaloarea tuturor cheltuielilor de drum, hotel şi altele necesare deplasării lui la Bucureşti. Primisem promisiunea că, în trei luni, dosarul va fi aprobat, urmând ca cei doi să oficieze căsătoria, mai mult dorită de mine decât de „soţ”. O dată sau chiar de mai multe ori, vorbeam la telefon cu Iolanda, răbdarea noastră fiind pusă la grea încercare.

Dosarul fiind complet constituit, a fost depus, urmând să aşteptăm numai aprobarea Consiliului de Stat. „Soţul”, Dirk, era un băiat destul de sărac, neavând serviciu şi rezistând vremurilor dintr-un ajutor lunar de şomaj. Singura lui plăcere, care devenise un adevărat hobby, era mersul pe motociclete puternice, cu motor de peste 750 de centimetri cubi. Îşi pusese în plan să găsească un Trabant căruia să-i ia motorul şi

să-l modifice şi să-şi echipeze motocicleta cu el, făcând-o şi mai performantă.

Ne întâlneam zilnic, simţind nevoia să-l ţin sub un oarecare control şi totodată să mi-l fac prieten de nădejde. Vorbesc la trecut nu doar pentru faptul că totul s-a petrecut în urmă cu mulţi ani, ci şi pentru că, într-o seară, când m-am dus să mă întâlnesc cu el la barul unde obişnuiam să ne vedem, am aflat că Dirk avusese accident mortal cu motocicleta. Am mers repede la telefon ca să o anunţ pe Iolanda. A început să plângă şi să ţipe că nu mai are nevoie de nimic, de parcă eu îl omorâsem pe bietul băiat.

Cu toată această situaţie „pe rol”, nu doream să renunţ la planurile mele şi am conceput un alt scenariu care să rezolve cazul. Am negociat cu un nou „soţ”, un alt plan, conform căruia el urma să meargă să prezinte condoleanţe şi să se arate îndrăgostit „la prima vedere” de Iolanda. Noul soţ, Patrick, s-a dovedit înţelegător şi în trei luni a efectuat două voiaje pe tărâm românesc, oficiind în sfârşit şi căsătoria cu aprobarea Consilului de Stat, extrem de greu de obţinut în doar trei luni.

Nu-mi mai ardea nici de serviciu, nici de stat prea mult prin Belgia, Iolanda dovedindu-se a fi un copil plângăcios şi răsfăţat. Am hotărât în acea perioadă ca, atunci când va veni Iolanda, să-mi fac propria firmă.

M-am înţeles cu Juan să mă concedieze ca să pot beneficia de ajutorul de şomaj şi de alte drepturi care decurg din acesta, printre care primirea unui credit de lungă durată cu dobândă redusă, pentru a-mi începe afacerea. Înainte de aceasta însă, am vorbit cu regretatul Dan Vilt de la Maxitour, să lucrez ca reprezentant al lui pe litoralul românesc pentru

belgienii care veneau la Neptun, Olimp şi Mangalia.

A fost o vară lungă, fierbinte atât la propriu, cât şi la figurat, plină de aventuri, cu toate că Securitatea îmi sufla permanent „în ceafă”. Aceasta însă nu era interesată de „fetele” mele, ci de eventualele probleme pe care eu le-aş putea face în materie de spionaj sau de informaţii speciale. Indiferent însă de ce aşteptau din partea mea, cu sau fără frica Securităţii, nu am avut niciodată vreo „intersectare” pe faţă, uneori măsurându-mă din ochi doar cu vreun ofiţer care „stătea de vorbă” pe holuri, trăgând cu coada ochiului la toate mişcările mele.

În toată această perioadă, Iolanda îmi arătase adevărata ei faţă, care nu prea corespundea aşteptărilor mele. Numai încurcătura în care i-aş fi băgat pe mai mulţi „sus-puşi” m-a împiedicat să renunţ la ea. La sfârşitul verii, dosarul ei a fost aprobat, iar eu m-am întors în Belgia împreună cu ea, ducând-o la „soţul” care nici măcar nu ştia că vine. Nu aveam încă nimic pregătit pentru noua venită, dar în numai trei zile am amenajat un apartament frumos, cu totul nou. Acum, în locul Jeanninei, dublura vieţii mele devenise Iolanda.

A urmat rezolvarea „dosarului Viorel”, pe care „l-am îndrăgostit” de prietena lui Patrick, tot pentru 3000 de dolari. Atât lui Patrick, cât şi „iubitei” lui Viorel, Marianne, le asiguram de „ochii lumii” la fiecare trei luni câte un mic sejur în România.

Între timp, am hotărât să trec la deschiderea a ceea ce avea să devină GEPA Belgia, firma mea, al cărei nume l-am alcătuit cu primele două silabe ale numelui meu. Am pornit cu un minus de aproape 15000 de dolari în cont şi speram ca deschiderea magazinului să

acopere această datorie. Aşa a şi fost, deoarece, în acelaşi timp, am început să cooperez cu grecii mei, cu care lucrasem înainte la Juber. Toţi au redevenit în doar o lună clienţii mei, furnizorii ştiind de asemeni cine era promotorul afacerilor cu Grecia la firma la care lucrasem.

Făceam iarăşi totul de unul singur, fără secretară, un adevărat „one man show” - defect sau principiu de la care nu m-am abătut toată viaţa -, efectuându-mi vânzările la două telefoane, la care uneori vorbeam concomitent. Contabilitatea mi-o ţinea o firmă specializată, astfel încât pe întreg parcursul unei zile nu întâlneam pe nimeni. Toate operaţiile se desfăşurau prin telefon, eu văzând produsele pe care le vindeam doar în catalog sau pe documentele de export. La fiecare trei-patru zile îmi pleca un TIR cu mărfuri pentru Grecia. Eu dactilografiam, eu pregăteam documentele şi tot eu le duceam la bancă, împreună cu corespondenţa zilei, care ajungea punctual la ghişeul poştal. Lucram de dimineaţa până la 10-11 noaptea, când ajungeam la apartamentul Iolandei. Mă mutasem de acasă de la Gina, ea şi copiii ştiind că lucrez în străinătate.

Timpul a dovedit însă că Iolanda nu a meritat nici măcar jumătate din eforturile făcute pentru ea.

Ajunsesem să vând atât de mult, încât nici nu aveam timp să-mi număr banii - şi poate că, din superstiţie, nici nu doream să ştiu. În primul an ajunsesem deja pe poziţia 13475 în topul firmelor belgiene, deşi nu aveam decât un singur lucrător: pe mine. Mulţi dintre furnizori îmi dădeau preţuri din cele mai bune ştiind că mărfurile ajung în România comunistă fără acte, la oameni din structurile

partidului comunist. În realitate, totul pleca în camioane TIR către o altă ţară balcanică, în piaţa paralelă a Greciei, unde mergeam şi eu la fiecare trei luni. Ştiind acestea, îmi permiteam să lucrez la export cu câştiguri foarte mari, ce atingeau uneori 15-20 %.

Poza 5 Primul magazin în Belgia

Am încercat să o integrez şi pe Iolanda în afacerea mea, dar nu se simţea deloc atrasă.

În toată această perioadă nu am renunţat să ţin pe umerii mei nici familia şi nici pe alţii faţă de care mă simţeam obligat.

În Grecia, în cele trei sau patru zile petrecute acolo, noaptea era pentru buzuki, iar ziua pentru afaceri şi discuţii. Aşa i-am văzut pe cei mai mari cântăreţi ai Greciei, Karas, Pantazi, Antipas, Dionissiu, Terzis, Garby, Anna Visi şi alţii şi tot aşa am început să cânt şi eu multe din melodiile lor.

Poza 15... Cu marele cântareţ grec Lefteris Pantazi

Pe lângă Grecia, unde mă duceam în interes de serviciu, mai era şi România, unde simţeam că „mă trage aţa”. Veneam pentru distracţii sau fotbal, ori pentru amândouă amestecate, ceea ce era şi mai plăcut. Toată conducerea clubului Dinamo îmi era favorabilă: eu trebuia să spun ce vreau şi mi se îndeplinea. Eu însă nu voiam mult şi, cu toate că ştiam că pot să cer orice, nu doream decât să ştiu că sunt foarte bine protejat într-o ţară unde orice miliţian se băga singur în seamă. Era însă mai bine pentru respectivul să mă evite, în special dacă dorea sa-şi păstreze postul. Oriunde observam un abuz în comportamentul vreunuia, nu ezitam să mă plâng, cerând uneori să i se schimbe locul de muncă, ceea ce se şi întâmpla în scurt timp.

Poza 6 Reclama GEPA _pe stadionul Dinamo (1988)

Îi însoţeam pe conducătorii clubului şi la tragerile la

sorţi care aveau loc la Zurich şi începusem să merg la fiecare meci dinamovist din străinătate. Aşa i-am cunoscut pe Vasile Ianul, Nini Mureşan, Mitică Dragomir, Adalbert Kasai, Coco Deleanu, o serie de colonei şi generali ai Miliţiei române, de la adjuncţii ministrului până la lucrătorii operativi. Pe Postelnicu nu l-am cunoscut, de clubul Dinamo fiind responsabil generalul Dănescu. Am fost cât pe ce să intru într-un conflict cu Valentin Ceauşescu, care simţea puternicul ajutor pe care-l dădeam echipei de fotbal Dinamo, el fiind pe atunci „spatele" clubului Steaua.

Un personaj deosebit de inteligent din vremurile bune pe care le-am trăit alături de cei de la Dinamo era colonelul Costică Anghelache. Pe lângă abilitatea şi competenţa de care dădea dovadă, era un adevărat fan, un microbist al lui Dinamo, alături de generalul Alexie, multe din reuşitele acestui club datorându-li-se. Mă implicam alături de el uneori până şi în protocolul arbitrilor care veneau la meciurile internaţionale jucate de Dinamo pentru Liga Campionilor sau Cupa UEFA, cărora, în cele doar câteva zile petrecute aici, trebuia să le arătăm frumoasele obiceiuri şi tradiţii româneşti. La plecare erau conduşi de una sau două fete cunoscute în anturajul nostru. Ţin minte un arbitru cipriot care venise pentru un meci din Cupă şi care nu doar că se îndrăgostise de o româncă întâlnită cu o asemenea ocazie, dar a şi cerut pregătirea în regim de urgenţă a documentelor în vederea căsătoriei şi mutării domiciliului acesteia în Cipru, ceea ce bineînţeles s-a aprobat.

Mergeam des acasă la Mircea Lucescu, antrenor pe atunci al echipei Dinamo. Într-o discuţie cu el, i-am prevăzut chiar începuturile Revoluţiei Române cu trei

luni înainte de începerea ei. Asemănam stările din ţară cu situaţia din Polonia, Cehoslovacia şi fosta Germanie Democrată, unde zidul Berlinului dispăruse. La rândul lui, comparând aceste situaţii, el spunea că „la noi nu se poate întâmpla aşa ceva”. De aceea, primul la care am sunat când a început revoluţia a fost el, căruia încă nu-i venea să creadă. Atunci eu mă aflam acasă în Belgia, iar el era prin Franţa, urmând să vină apoi la mine, unde a rămas următoarele două nopţi. De la mine a plecat la Bucureşti. Nu am vrut să-l las să plece, mi-a fost teamă, el însă, ştiind că nu a făcut decât sport, a plecat la Bucureşti cu fruntea sus.

Şi a început Revoluţia Română, care m-a ţinut zile întregi în faţa televizorului, totul fiind transmis de posturile străine „în direct”, zi şi noapte. Am sunat şi acasă la mama, toţi spunându-mi că ceea ce văd la televizor este realitate. De altfel, fratele meu Viorel plecase la revoluţionari, să le ducă chiftelele pe care mama şi tata le pregăteau la foc continuu. Aveam 35 de ani şi nu mai văzusem asemenea imagini, pe viu, în propria ţară. Cred chiar că am văzut mai mult decât au văzut românii în ţară, motiv pentru care mi-a fost frică să mai vin în România. Îmi era teamă că aş fi putut fi asimilat lucrătorilor de Miliţie cu care mă vedeam în ultima perioadă, pentru pregătirea diverselor etape de antrenament sau cantonament dinamoviste. Acesta a fost motivul pentru care din octombrie 1989 nu am mai venit în România până în august 1990, cu toate că, până în acel octombrie, la fiecare două luni mă aflam la Bucureşti.

Poza 16 Un mare OM - ambasadorul Belgiei la Bucureşti

GEPA - „Un pic mai bine pentru dumneavoastră”

NINI MUREŞAN, soţia sa Romaniţa şi Roxana, fiica lor, au fost cei care miau sugerat atunci, stând într-o seară la o bere la ei acasă, să deschid un mic magazin şi în România. Ştiind cât de bine mă simţeam la Bucureşti, am dat curs sugestiei lor şi am început să-mi fac planuri pentru noua GEPA România, gândind că mă voi ocupa cu Nini de aceasta.

Între timp, fratele meu Viorel a venit şi el în Belgia şi, în trei săptămâni, am reuşit să-l integrez cu casă, mobilă, şcoală pentru copii şi un serviciu bun pentru el. L-am rugat pe prietenul meu Charles Thiys să-l angajeze la Alpagro, fabrica lui de hârtie, o afacere de mare succes. Viorel câştiga din prima lună în jur de 1300 de dolari. Ceea ce nu mai puteam să-i dau erau femeile, iar la acest capitol Viorel nu reuşea să se integreze singur. Era atât de nerecunoscător, că aproape că-mi părea rău că l-am adus în Belgia, dar eram obligat să-l susţin, fiindcă eu eram responsabil pentru expatrierea lui.

El putea însă acum să mă ajute mult mai mult la Bucureşti, unde GEPA fusese constituită, dar nu avea un spaţiu în care să-şi desfăşoare activitatea. Cu toate că, în comparaţie cu alte firme, întemeiasem GEPA cu un capital substanţial, cu toate că Petre Roman venea pe la toate televiziunile străine să cheme investitori în Romînia, la Bucureşti toţi aşteptau şpagă pentru orice

hârtie era eliberată când ceream autorizaţii sau orice sprijin autorităţilor, obicei care, indiferent de cine se afla la putere, era practicat cu sârguinţă.

Aşa s-a făcut că, într-o seară din toamna lui 1990, am decis să-i scriu Primului-Ministru un fax, pe care i l-am trimis în timpul nopţii la guvern, direct de la faxul meu din Belgia. Neprimind niciun răspuns, am hotărât să mă duc personal la guvern de îndată ce am sosit la Bucureşti. Am spus că nu ţin să discut cu Primul-Ministru, dar doresc ca acesta să fie informat, ca să nu aibă o „surpriză” dacă pe un post belgian apar eu într-o totală contradicţie cu declaraţiile Domniei Sale. Toate acestea i le-am comunicat unui consilier pe nume Dicu şi nu au trecut trei ore, că eram deja căutat la hotelul Bucureşti - unde închiriasem un apartament - de către un trimis al guvernului. Venise să-mi comunice să mă prezint dimineaţă la viceprimarul Iorgulescu pentru spaţiu. Am făcut întocmai şi, după unele „mofturi” de neam prost ale acestui viceprimar, ce m-a primit realmente cu picioarele pe birou, de silă, de milă, am fost pus să aleg un spaţiu din trei. Am ales unul pe Calea Dorobanţi, iar GEPA putea începe să-şi desfăşoare activitatea.

Poza 3 Primul colectiv GEPA şi the best Juan

În încercarea mea de a avea o gamă cât mai variată de produse, i-am cerut lui Juan diverse articole de la Sanyo. Juan şi Leo au venit imediat cu propunerea de a împărţi firma în trei şi, cunoscându-le logistica, am acceptat imediat. Trei săptămâni şi trei TIR-uri cu marfă au fost necesare pentru deschidere, care a făcut un „boom” pe piaţa românească, GEPA devenind cea mai puternică firmă în domeniu. Deviza lansată la

inaugurare spunea doar „Un pic mai bine pentru Dumneavoastră!” În timp s-a dovedit că formula găsită de mine a fost foarte bine aleasă. Interesul a fost provocat printr-o puternică acţiune publicitară anunţată la ora 9 seara pe TVR. Oricine dorea să-şi inscripţioneze pe autoturism numele firmei mele căpăta un radiocasetofon de maşină, un fier de călcat sau o râşniţă electrică de cafea. Au fost date atunci 1500 de casetofoane, 1500 de fiare de călcat şi 1500 de râşnite. Pe unde mergeai, vedeai un autoturism pe care scria GEPA.

Deschiderea a fost fastuoasă şi anunţată în ziarele vremii sub titluri ca „Bravo, GEPA!” sau „O inaugurare cu manechine şi icre negre”. Şi, într-adevăr, au fost şi manechine, dintre care două, Julieta şi Marilena, au rămas să lucreze la mine, a treia, Roxana, m-a luat direct „în pat” pentru câteva luni de zile, de la uşa apartamentului ei până la pat trăgându-mă de cravată. A fost din nou „dragoste la prima vedere” cu prima prezentatoare de modă a României în acel moment.

Cu toate că inima mea îi aparţinea acum doar ei, angajamentele nu mi le-am neglijat niciodată. Chiar dacă în Belgia relaţia cu Iolanda era pe ducă, timp de cinci ani am continuat să-i trimit câte 1000 de dolari pe lună, simţindu-mă responsabil pentru faptul că era acolo. La fel de responsabil cum mă simţeam, chiar fără să mă oblige legea, să trimit în jur de 2500 de dolari lunar Ginei şi copiilor, care, indiferent ce făceam eu, erau îndreptăţiţi să primească sprijinul meu. Norocul meu era că, pe lângă tot ce însemna traiul alături de Roxana, aveam posibilitatea să ţin toate acestea pe umerii mei. Oricare dintre frumoasele întâlnite aştepta, ca orice femeie, un pic de „deranj”

prin străinătăţi şi ceva „investiţii”. Unele - vreo trei din ele - chiar au cerut continuarea studiilor universitare, până la obţinerea unei diplome. Ce putea fi mai nobil? Niciuna nu a înţeles însă că aceste lucruri nu puteau fi decât direct proporţionale cu starea materială a momentului, mai ales că niciodată nu fusesem foarte, foarte bogat. De exemplu, chiar dacă nimeni nu m-a obligat să o fac, în trei luni Roxana m-a costat în jur de 150000 de dolari, investiţi în îmbrăcăminte de lux, bijuterii, şase apartamente şi plimbări în străinătate. Singur pe meleagurile dâmboviţene, m-am simţit deosebit de atras de această femeie, despre care se spunea că ar fi fost una dintre cele mai frumoase apariţii ale momentului. Nu atât renumele m-a încântat, cât frumuseţea ei, care într-adevăr exista, cu toate că mult din ceea ce se vedea făcea parte dintr-un efort permanent de a se aranja. Roxana era femeia care nu-ţi deschidea uşa fără să aibă ruj pe buze, ruj pe care şi-l punea cu o îndemânare demnă de invidiat. Dacă cineva i-ar fi descoperit chipul fără machiaj, cred că lucrurile ar fi stat altfel, imaginea ei de frumuseţe a României având mult de suferit.

În ce o priveşte, dragostea a fost numai „la prima vedere”, motiv pentru care nici nu a durat. Stăteam cu ea într-un apartament din Trafic Greu, renunţând să mai locuiesc la hotelul Bucureşti. La început totul părea „roz”, dar capriciile şi ideea că îşi poate permite orice o făceau pe Roxana să nu aprecieze felul cum mă purtam cu ea.

Aşa a avut loc şi despărţirea, în urma unui cuvânt pe care nu i l-am putut suporta. Dansase întreaga seară la o discotecă cu un alt bărbat, în timp ce eu rămăsesem la masă. Când s-a întors, am întrebat-o cu o oarecare

ironie cum s-a simţit. În replică mi-a spus că sunt „o jigodie”, motiv pentru care, cu toate că era trei dimineaţa şi zăpada depăşea cincizeci de centimetri, am poftit-o jos din maşină în dreptul Cimitirului Bellu. Crezând că glumesc, s-a dat jos, după care nu m-a mai văzut niciodată decât la televizor. Am lăsat-o plângând în zăpadă.

Am considerat întotdeauna că este mai bine să rupi o relaţie decât să continui viaţa lângă o femeie care te-a înjosit, indiferent ce şi cât ai de pierdut. Puţine sunt cele care ştiu că şi bărbaţii au nevoie de acelaşi respect, atenţie, tandreţe şi iubire de care au ele înseşi nevoie. De cele mai multe ori, din păcate, mamele celor ce mi-au fost dragi vedeau mai bine realitatea decât fiicele lor, încât, atunci când intervenea despărţirea, plângeau mai mult decât propriile-mi iubite pentru că m-au pierdut.

M-am întors la hotelul Bucureşti, unde stătusem aproape şase luni. Începuseră privatizările, fără niciun pic de transparenţă, făcute de toţi cei care deţineau pâinea şi cuţitul, la masa lor nedând însă acces decât celor mai apropiaţi sau celor care cunoşteau regulile. Şi mai era ceva: trebuia să existe şi acea încredere a celui ce privatiza că totul va decurge conform cu ceea ce personal îşi dorea sau ceea ce se stabilise prin alte cabinete. Existau enorm de multe oferte şi oportunităţi, care însă erau ţinute prin sertarele celor care în acelaşi timp strigau „nu ne vindem ţara”.

Economia de piaţă începea să-şi spună cuvântul, preţurile crescând foarte mult după liberalizarea anunţată de guvernul vremii. Aşa se face că şi chiria apartamentului de la hotel mi-a creat motivaţia necesară să-mi caut o casă.

În acea vreme nu prea cunoşteam Bucureştiul, aşa că, atunci când Rică Răducanu mi-a spus că ştie pe cineva care are de vânzare o casă în apropiere, am plecat să o vedem. Văzut, plăcut şi cumpărat cu ceva mai mult de 45000 de dolari. A trebuit să-i achit şi lui Rică deranjul, vreo 3000 de dolari, care au intrat în costul casei. Deci, după o renovare totală, m-am mutat la casa mea din Bucureşti, undeva la intersecţia Griviţa cu Titulescu. Tot ceea ce a însemnat mobilare-decor a fost adus imediat din Belgia, astfel încât, în 1991, puteam spune că trăiesc într-o vilă destul de cochetă şi luxoasă în Capitala României.

După ce cu greu m-am lecuit de Roxana, a apărut, printre multe altele, Elena, o fată foarte bună, dar un pic geloasă, cu care am rămas cinci ani. Nu „distrugea” prin frumuseţea ei, dar devenea deosebit de interesantă când o cunoşteai şi mai ales când vorbeai cu ea. Avea un talent nativ în ale conversaţiei şi în special în a se, juca” cu vorbele, astfel încât se făcea imediat plăcută.

Ne cunoscusem printr-un amic comun, cel care cu timpul mi-a devenit un prieten bun, şi la bine, şi la rău, Sandu Gheorghiţă. „Băiat de oraş”, Sandu ştia tot ce se-nvârte prin Bucureşti, de la numele străzilor la cel al fetelor şi la „istoria” lor. O perioadă l-am luat chiar să lucreze lângă mine, ca pe un soi de PR în afacerile cu clienţii. Cu timpul, Sandu îmi devenise atât de apropiat, încât mergeam deseori în plimbări cu el la părinţii mei sau la ai lui, la Focşani. S-a căsătorit curând cu Mirela, aşezându-se la casa lui. Aceasta şi naşterea fetiţei lor l-au mai astâmpărat, îndepărtându-l totodată de GEPA.

Elena întrunea şi ea cu prisosinţă cele trei calităţi

indispensabile femeii: gospodină, iubită, doamnă în societate. Era din Feteşti, dar trăia de la 16 ani prin Bucureşti. Fată cu multă experienţă în de toate, m-a ajutat mult într-ale magazinului.

Afacerile mergeau bine, dar România dădea deja primele semne de instabilitate şi criză. Aşa se făcea că, de fiecare dată când exista o inflaţie majoră, cursul leu/dolar o lua razna, iar cei care aveau bani au fost păgubiţi de sute de mii de dolari. Prin devalorizările succesive ale leului în decurs de şapte ani, am pierdut şi eu, în trei etape, peste 800000 de dolari. Pe lângă toate pierderile, cumpărasem şi ziarul „Tineretul liber”, a cărui administrare nu mi-a adus niciun folos. L-am cumpărat la îndemnul regretatului Vasile Căbulea, care mă dorea alături de el în conducerea cotidianului atât de drag lui. Încet-încet, peste o sută de acţionari ai ziarului mi-au vândut acţiunile lor, astfel că am devenit acţionar majoritar. Nu eram sprijinit de nici-o forţă politică, fiindcă nu eram de acord să şantajez cu ajutorul ziarului doar ca să dobândesc diverse avantaje. Dorinţa mea era să rentabilizez ziarul prin calitatea lui, prin ceea ce era. Aveam redactori buni, iar în momentul de vârf cel care coordona era Ion Cristoiu. I-am propus să facem o rubrică intitulată „O poziţie pe zi”, copiind poziţii de sex stilizate din diverse tipărituri pe care le aveam. Şi tocmai această rubrică a creat în acel moment boom-ul mediatic al ziarului. Tirajul a crescut mult, discutându-se şi glumindu-se mereu pe seama lui. Singura care nu şi-a prea dat acordul pentru introducerea acestei rubrici a fost Elena, dar părerea ei nu a fost luată în seamă.

În această perioadă l-am luat şi pe Claudiu din Belgia în România, fiindcă şi-a dorit să fie cu mine. Nu

a locuit chiar lângă mine, că nu-mi plăcea să cunoască toate „detaliile” vieţii mele, aşa că, după ce a stat o lună la hotelul Bucureşti, i-am cumpărat şi dotat un apartament al lui. Pe timpul zilei lucra cu mine la GEPA.

Pe lângă apartament, Claudiu a mai primit pe rând un Ford Escort, pe care l-a tamponat total, scăpând însă cu viaţă, un Opel Kadet, un Audi 80, un jeep Honda-HRV, un altul Nissan X-trail şi altul Hyunday, toate la 0 kilometri. Am ţinut foarte mult să înceapă „de jos”, astfel încât prima lui funcţie a fost de magazioner, apoi de vânzător şi abia după un an de practică l-am luat în conducere, să mă secondeze.

Elena începuse şi ea, din lipsă de preocupare, să mă ajute şi la magazin. Era capabilă şi totodată foarte vrednică. Făcea mâncare foarte bună, făcea dragoste de cea mai înaltă clasă. Ce nu ştia bine era să conducă autoturismul, cu toate că îi plăcea foarte mult. Atât de mult, că, odată, la întoarcerea din Belgia, am hotărât să urmăm o rută prin Cehoslovacia în drum spre România. Ne-a prins noaptea pe autostrada care ducea la Praga. Şoseaua era puţin umedă din cauza condensului, frecvent în luna noiembrie. Ne aflam într-un Mercedes 320 S nou, pe care îl cumpărasem, când am observat că Elena este puţin supărată fiindcă nu conduce şi ea. Am lăsat-o să treacă la volan, dar nu am mers mai mult de 10 kilometri şi, la o viteză de 140 de kilometri pe oră, la ora unu noaptea, ne-a apărut, după o curbă, o maşină a Poliţiei, care staţiona pe banda a doua cu girofarurile aprinse. Speriindu-se, Elena a pierdut controlul volanului, şi automobilul s-a răsucit de câteva ori în viteză, după care s-a lovit de maşina Poliţiei, accidentându-l la cap pe unul dintre poliţiştii

cehi. Am ieşit imediat amândoi din maşină şi, dându-mi seama că nu s-a observat cine era la volan, am luat totul asupra mea, spunând că eu am fost şoferul. Eram convins că mă descurc mai bine în relaţia cu justiţia decât ea, care era „terminată”. Şi într-adevăr, ţinându-se cont de declaraţia mea - un belgian care acuza poliţia cehă că „staţionează pe banda a doua a autostrăzii, fără presemnalizare” - s-a hotărât ca fiecare parte să-şi asume pagubele suferite fără niciun fel de urmări. Mie îmi convenea de minune, căci aveam asigurare totală la maşina mea.

Aşa s-a făcut că, involuntar, am vizitat şi Praga, unde am rămas câteva zile. Călătoria spre România am continuat-o cu avionul. Mercedesul l-am trimis într-un camion înapoi în Belgia, unde a fost reparat.

Era al doilea Mercedes pe care mi-l cumpărasem. Primul, tot un 320S, îmi fusese furat la Poiana Braşov, în parcarea hotelului Alpin, la care trăgeam. În acea perioadă mergeam cu prietenii la munte în fiecare week-end. Ziarele vremii au scris despre furtul Mercedesului meu ca despre un succes al mafiilor hoţilor de maşini şi, într-adevăr, ea nu a mai fost găsită nici astăzi. Pe parcursul întregii vieţi am avut două Dacia 1100, două Dacia 1300, un Audi 80, un Audi 100, un Audi 100-Avant, trei Mercedes S 320/350, un Mercedes CL 420 şi un Mercedes C 280. Total 12 autoturisme, cu care am parcurs peste un milion de kilometri.

În acea vreme reuşisem să obţin şi aprobările pentru construcţia şi extinderea magazinului de pe Calea Dorobanţi, aprobarea construcţiei fiind dată de marele Crin Halaicu. Am demarat lucrările într-o perioadă de iarnă, potrivită pentru închidere, dar nu şi pentru

construcţie. Cu toate acestea, începută în luna ianuarie, construcţia a durat până în luna mai, urmare a unui contract de execuţie deosebit de bine întocmit cu o firmă dintre cele mai puternice. Reuşisem să introduc o clauză de penalizare de două mii de dolari pe zi de întârziere, garantată prin plata la sfârşit a execuţiei. Toate materialele au fost aduse din Belgia şi puse la dispoziţia constructorului, care, cu eforturi supraomeneşti, a încheiat lucrarea cu o întârziere de zece zile, pentru care însă nu l-am penalizat. De altfel, îi şi spuneam pe perioada şantierului că doi oameni în România trebuie să-i mulţumească lui Dumnezeu pentru vremea bună de care am avut parte: el şi primul-ministru Văcăroiu, care nu mai avea gaze pentru populaţie. Vremea bună i-a ajutat însă pe amândoi şi, implicit, pe mine, căci mi-am putut deschide în primăvară magazinul.

Pe durata şantierului nu am demis pe nimeni dintre angajaţii GEPA, dându-le însă concedii şi salarii mai mici. Angajaţii GEPA erau foarte bine selectaţi de mine şi, în general, erau persoane cu pregătire superioară, chiar dacă nu aveau decât funcţia de vânzători. De pildă, îl aveam pe Dan Iliovici, care terminase Facultatea de Fizică Atomică şi pe care până la urmă l-am numit şef de magazin. Contabila mea, Anişoara Atănăsescu, este şi acum, după 20 de ani, pe aceeaşi funcţie. O parte dintre foştii lucrători au plecat la „mai bine”, GEPA reprezentând pentru oricare dintre ei o adevărată carte de vizită înscrisă în cartea de muncă. Nu ştiu câţi recunosc acest lucru, dar astăzi majoritatea sunt angajaţi la Conex, Dialog sau la diferite bănci.

5) Gepa după construcţie - 1993

Popularitatea căpătată cu firma mea începuse să o irite pe Elena, care avea impresia că mă pierde din pricina anvergurii din ce în ce mai mari a imaginii mele, mai ales că promovam multe dintre rezultatele mele în emisiunile de televiziune la care participam sau în presa scrisă. M-am străduit să nu-i sporesc neliniştile, să mă controlez, indiferent de cine era vorba. Afacerile mele nu trebuiau să aibă de suferit, de aceea am căutat să nu le amestec cu viaţa amoroasă, atât de freamătătoare în ultima perioadă. Mă simţeam în permanenţă „vânat”.

Într-adevăr, libertatea şi noua democraţie din ţară, combinate cu balcanismul şi sărăcia, făceau ca româncele să se lase abordate cu prea multă uşurinţă. Nici nu trebuia să le faci curte (cel puţin în cazul meu). Am constatat acest lucru deseori când mă aflam la volanul luxoaselor limuzine Mercedes pe care le-am avut de-a lungul anilor şi când, cu toate că prin geamul fumuriu-verzui nu se putea vedea cine este înăuntrul maşinii, multe femei frumoase îmi făceau cu mâna. Mă întrebam atunci ce-ar fi fost dacă din maşină cobora un,june” de vreo 80 de ani, care, după ce deschidea portiera, îşi căuta bastonul? Acest comportament al româncelor m-a schimbat şi pe mine oarecum în sens negativ, considerând că tot ce vreau voi putea „avea”, fără să-mi mai pierd timpul acolo unde nu întâmpinam rezistenţă.

1) În discuţii cu fostul premier Petre Roman
14) Era şi normal ca panglica să o taie Crin Halaicu

Este astfel de înţeles comportamentul posesiv al Elenei, care deseori i se plângea Nelei - femeie de

serviciu pe care am avut-o cincisprezece ani - că „îmi fug ochii”. Aceasta căuta să o tempereze şi să-i dea sfaturi de bun-simţ, dar, la un moment dat, nu se mai putea înţelege nimeni cu nimeni. Momentul a fost atunci când, în căutările ei de „SRI-stă” a descoperit că a avut dreptate, reuşind totodată să stea de vorbă cu o fată cu care - într-adevăr - avusesem o aventură. Căutase, prin prietene şi prieteni, prin verificarea telefoanelor şi folosirea microfoanelor şi prin alte metode de „lucru sub acoperire”, şi aflase tot ce a vrut. Nu a înţeles însă esenţa lucrurilor, că, între noi, chiar dacă avusesem o aventură cu o altă fată în urmă cu un an, totul era bine şi frumos şi că nu era cazul să pornească un scandal care poate rupe relaţia noastră. Ambiţia şi încăpăţânarea au făcut-o să nu asculte nimic de la nimeni.

La plecare, era mai bogată cu două apartamente, un BMW 316 nou şi o firmă cu douăzeci de mii de dolari în cont, pe lângă aproape un kilogram de bijuterii de aur. Era în toamna lui 1995 când relaţia cu Elena a luat sfârşit şi miau trebuit aproape şase luni ca să-mi revin. La despărţirea de oricare dintre fostele iubite, rupeam şi aruncam la gunoi orice fotografie, din dorinţa de a numi mai aduce aminte nimic, chiar nici măcar ce-i cumpărasem. Aşa a fost şi cu Elena. Nu am păstrat nici-o urmă a trecerii sale prin viaţa mea. Cred că asta este o pedeapsă îndestulătoare pentru orice femeie: uitarea.

Claudiu a fost permanent lângă mine în această perioadă, seară de seară venea cu prietena lui Adela să ieşim la câte un restaurant. A urmat o perioadă de aventuri zilnice, cunoscut fiind că, uneori, până şi doctorii recomandă terapia stresului prin sex. Afacerile

nu mi le neglijam nicidecum, că doar prin ele îmi permiteam să fac orice fel de „terapie” şi cu oricine doream. Unele cunoscute, altele nu, câteva zeci de „temerare” şi-au etalat iscusinţa şi farmecele în scurte întrevederi fără consecinţe. Unele nu reuşeau să înţeleagă de ce nu prelungeam relaţia noastră. Motivele erau dintre cele mai diverse, de la constatarea carenţelor în materie de „curăţenie” - la propriu sau la figurat - până la nepotrivirea sau incompatibilitatea flagrantă dintre noi. Din modestie şi decenţă, nu le amintesc, fiindcă s-ar putea ca astăzi să aibă obligaţii familiale sau să le vedem pe micul ecran dându-ne lecţii de moralitate. Dacă le-aş număra, aş ajunge cu siguranţă la câteva sute. Toate erau în căutarea „bărbatului adevărat”, nedându-şi seama că bărbaţii adevăraţi doresc femei adevărate. Multe se întrebau ce înseamnă femeia adevărată, cu toate că, încă de la 16 ani, toate auziseră formula consacrată care valida prototipul perfect al doamnelor în conformitate cu performanţele din pat, din gospodărie şi din societate.

În ceea ce mă privea, probabil datorită înaintării în vârstă, începusem să caut şi eu „calitate”. Tânăr fiind, preţuiam doar frumuseţea. Aşa am întâlnit-o şi pe Dorothea, una dintre cele mai uşuratice femei din viaţa mea, care în scurt timp m-a făcut să înţeleg că, dacă vreau o relaţie cu ea, trebuie să accept încă doi „tovarăşi”. De altfel, totul poate fi văzut ca o aventură de aproape două luni, deoarece, desigur, nu am acceptat. Am înţeles că cel care a reuşit să o cuminţească oarecum, după mine, a fost - astăzi - un vestit artist.

Adevărul este că eu consideram că, pentru a se

bucura de dragostea cuiva, o femeie trebuie să iubească şi ea, să participe cu sufletul, cu sentimentele ei, altfel putând oricând deveni o pradă uşoară. Unora, la despărţire, le scriam poezii, ca să le fac să păstreze o mică amintire a zilelor petrecute împreună. Şi, într-adevăr, am reţinut amintiri, dar şi câteva poezii cu care l-aş înlăcrima chiar şi pe Minulescu. Tristeţea şi amărăciunea despărţirii mă transformau într-un ins romantic şi melancolic, încât, subit, mă simţeam devenind poet.

Iată trei dintre poezii:

Cât te mai minţi!

Cât te mai minţi pe tine şi cât te-i fi minţit,
De ai ajuns acum să nu mai vrei nimic!
Negociezi, cauţi motive, acuma, la sfârşit,
Fără să vezi că n-am fost nici nebun,
Nesincer, şi nici n-am fost smintit.

Te minţi că n-am făcut nimic sau numai rău,
Şi te victimizezi, chiar dacă tu spuneai cândva
C-am făcut mult, că eram bun cum nu-i altcineva.
Şi nici nu cred că au fost vise, fiindc-ai fost lucidă,
Dar, orişicum, acum nu mai contează.

Nici ce a fost frumos şi nici „adevărat”
Acum tu nu mai ştii, ori cred că ai uitat.
C-aşa cum eşti acum, numai minciuni vor fi
Ce vrei s-auzi, şi nu ce e frumos şi nici curat.

Dar caută - de poţi - acum sau, dacă nu, „cândva”,
Când, fără mine, tot ce am spus îţi vei mai aminti,

Chiar dacă, plângând, din nou le vei dori.

Nu va fi greu şi ştii şi tu, dar nu ACUM, că minţi
Şi despre cum a fost, şi despre cum va fi.
Căci tot tu ştii: ca mine uşor nu vei găsi
Sau, dacă DA,
va vrea LA FEL, dar nu va şti să dea
TOT ce am dat eu, sau nu-ţi va da AŞA.

Poate-ţi va da mai mult, viaţă mai bună,
Sau poate, fiindcă n-ai ştiut păstra ce ai avut,
Vor da şi ei la fel, viaţă-n MINCIUNĂ
Doar pentru că te minţi sau fiindcă te înşeli.

Cât mă priveşte, nu am vrut asta şi chiar tu ştii,
Când îţi spuneam că vreau să-mi aparţii
Pentru o viaţă aşa cum vei dori. Dar nu acum,
Fiindcă acum te minţi. Când n-ai să te mai minţi
Şi recunoşti că ai pierdut ce ai avut mai bun.

Eşti îmbătată de iubire chiar dacă n-ai băut.
Iubirea-i ca parfumul sau ca esenţă-acum
Şi nu din florile ce ţi le-am dat, nici din ofrande,
Ci de la ce ţi-am spus că pierzi sau poate ai pierdut:
E de la ce ţi-am „dat” din suflet şi ÎNCĂ e „pe masă”.

Ştiu că greşesc şi că dau „mult”, dar sunt bărbat,
Şi nu mă voi schimba acum pentru „cealaltă”,
Ci pentru Cea ce m-a avut şi s-a minţit mereu,
Minţind şi eu, cum tu te minţi că nu m-ai meritat
Sau că tot ceea ce am dăruit a fost prea „greu”.

Tu n-ai ştiut să desluşeşti încet - sensul adânc a

ceea ce-ai avut –
Aşa cum eu credeam că ştii. Dar eu n-am înţeles
Că tu te minţi şi nu-ţi doreşti, aşa cum am crezut,
Fără să ştiu că n-ai mai vrut
Sau că nu ştii „să iei”, şi că te-ai „îmbătat”.

Dragostea-mbată şi, când e adevărată,
Produce „răni” ce nu mai trec, se pare, niciodată,
Iar cei ce doar se mint sau cei ce „se îmbată”.
Şi chiar la cei ce uită TOT ce a fost vreodată,
ACUM „triumfători”, îşi lasă TOTUL „baltă”.

Fiindcă seacă aproape tot, şi dragostea, şi „balta”,
Cum seacă-n luna lui Cuptor ploaia pe câmp,
Tu ştii, iubita mea,
în special pe vânt şi atunci când
Mai vrei să fie rouă şi răcoare
Şi n-ai păstrat la adăpost de „soare”
Sau nu poţi să te minţi că totu-i putred şi dogoare.
Să-ţi aminteşti atunci ce mult parfum a fost
Ba chiar c-a fost Esenţa cea trainică, nestinsă-n nici-o apă...
C-aşa-i lăsat; „te-ai îmbătat” şi te-ai minţit
Chiar dacă n-aş fi meritat,
Dar, totodată, nu uita că TE-AM IUBIT.

O noapte lângă tine

A fost o noapte lângă tine,
A fost ca noapea-n vis,
Doream să nu se mai termine,
Dar mi se pare că ţi-am zis!?

Şi ce frumos era în pat,
Totul era ca în poveste,
Erai ca Zâna din palat,
Iar eu ca Craiul de pe creste.

Şi-s sigur că nu am visat
Chiar de asta - ştii? - te mângâiam
Şi-am adormit cu gustul tău,
Dar n-a fost somn adevărat.

Am vrut să te iubesc şi să te am
Şi de-asta n-am dormit acum,
Fiindcă ce va fi ştiam:
Noaptea se termină oricum.

E adevărat, luptam cu ea,
Tot mângâindu-te-n neştire
Şi aşteptam să mai respiri,
Să-ţi sorb parfum de trup în adormire.

De-am ameţit, de m-am pierdut,
Tu n-ai simţit nimic, se pare,
Fiindcă-atunci când te-am atins
În somn mi-ai dat o sărutare.

Ştiam că totu-a luat sfârşit
Când am văzut la geam lumina.
De asta, iarăşi te-am iubit
Şi nu doream să se termine
Că nu ştiam de-oi mai avea
O noapte lângă tine.

Să nu regreţi!

Să nu regreţi ce ai pierdut.
Nimic nu ai pierdut acum,
Şi nici ce ai făcut greşit,
Că n-ai greşit nicicum.

Tot ce-ai făcut e ce-ai simţit
Sau poate nici atât măcar,
Că poate n-aveai pentru cine
Sau n-ai avut habar.

Să nu regreţi nimic, nici clipe
Şi nici chiar gesturi sau simţiri,
Nici Soarele care a fost,
Nici zecile de trandafiri.

Totul a fost normal să fie,
Sau poate presupus.
C-aşa-i atunci când eşti iubită
Dar n-ai o vorbă de răspuns.

Era să uit, să nu regreţi nici ce va fi,
Că este tot al tău,
De-i „Bun” sau dacă este „Rău”
Sau cum va fi să fie
Mâine sau chiar în fiecare zi.

Şi totodat’ să nu te minţi
Cum ştii doar tu, acum, pe tine,
Căci martor n-ai să poţi să ai,
Nici chiar măcar pe mine.

Pentru că eu chiar voi pleca,

Fără să spun nimic:
Nici cum a fost, nici cum va fi...
Că nici n-am cui să spun,
Chiar de voi auzi că minţi.

Ceea ce vreau este s-aud
Că totu-i basm şi e frumos,
Că tot în viaţă ţi-e ales
Sau chiar măcar că ai crescut
Şi ce ţi-am spus ai înţeles.

Să nu regreţi nimic, iubita mea,
Nici nopţile ce fără mine nu erau albastre
Nici zilele care puteau fi mai senine.
Eu cred că tu nu ai pierdut nimic
Sau poate m-ai pierdut numai pe mine.

Dar nu-i nimic, fiindcă-s mulţi
Care aşteaptă să te aibă.
Numai că „Soarele” a apus,
Iar tu doreai ca fiecare zi
Să fie mai senină şi mai caldă.

Sper să găseşti ce ţi-ai dorit
Şi, chiar de nu va fi aşa,
Vreau să te rog ceva,
Ce-i drept, acuma la sfârşit:

Să nu regreţi ceva din tot ce-a fost
Chiar de te-am supărat,
Căci eu am fost acela care pe tine
TE-AM IUBIT.

Şi totuşi, dacă, gândind la noi, vei regreta ceva,
Să-ţi aminteşti ce încercam să-ţi spun mereu
Şi adesea nici nu auzeai:
Că eu te vreau pe tine şi nu pe altcineva.

Pe lângă învolburata lume a femeilor, în toată această perioadă de la întoarcerea mea în România în 1987, în agitaţia tranzacţiilor de afaceri, am reuşit cel puţin să iau contact cu personalităţi ale culturii, dar mai ales ale politicii româneşti. Cu mândrie trebuie să-i amintesc aici pe Ion Iliescu, Adrian Năstase, Emil Constantinescu, Virgil Măgureanu, Costin Georgescu, Ioan Mircea Paşcu, Iosif Boda, Theodor Stolojan, Mugur Isărescu, Radu Vasile, Victor Ciorbea, generalul Costică Voicu, generalul Pavel Abraham, generalul Sandu, generalul Amza, procurorul general al României Manea Drăgulin, Valeriu Stoica, Corneliu Coposu, Ion Raţiu, Nicolae Văcăroiu, contraamiralul Cico Dumitrescu, Călin Popescu Tăriceanu, Cătălin Harnagea, Dorin Marian, profesorul Ioan Neagu şi mulţi, mulţi alţii, cărora astăzi le-aş mulţumi cel puţin pentru faptul că au avut bunăvoinţa să stea de vorbă cu mine.

6) Într-o discuţiei cu Marele Om Corneliu Coposu

Nu avea cum să rămână în afara acestei liste bunul meu prieten, devenit pentru mine ca un al doilea tată - Dumnezeu să-l odihnească! -, generalul Adrian Niţoiu, care a murit în 1997. Stăteam ore întregi împreună cu soţia lui Silvia şi fata lui Andrea, pălăvrăgind în faţa unor bucate destul de modeste, dar bune, aşa cum găseşti pe masa oricărui român. Mă certa atunci când considera că am greşit. Mai mult, la recepţiile vremii la care era invitat, mă lua cu el, iar la ale mele era

nelipsit. Îi plăcea foarte mult compania mea şi a Elenei, astfel încât ne vizitam adesea.

4) Cu bunul meu prieten, generalul Adrian Niţoiu

Cel pe care, cunoscându-l, l-am apreciat în mod deosebit, după ce a fost prim-ministru, a fost Adrian Năstase. Am stat de multe ori de vorbă cu el pentru că, într-adevăr, cu un asemenea om ai ce vorbi. Chiar mi-a spus că scriu bine. I-am recunoscut că, potrivit propriei mele păreri, a fost cel mai bun prim-ministru, cu cel mai bun guvern. Pentru a înţelege însă acest lucru, oricine are nevoie să compare. Comparaţia nu este necesară doar atunci când cumperi ceva, ci şi atunci când alegi pe cineva, fie el şef, politician sau chiar partener de viaţă. Cum ai putea, la o vârstă matură, să alegi cu ochii închişi? Culmea este însă că majoritatea aşa aleg, indiferent de subiect şi de vârstă. Valoarea unui om politic nu este dată de discurs, ci de faptele şi realizările lui. Or, la Năstase au fost cele mai trainice, durabile şi vizibile realizări, multe ajutând prin rezultate şi guvernarea care a urmat.

7) Atât eu, cât şi Adrian Năstase eram tineri
12) Într-o discuţie cu Emil Constantinescu

Sunt convins că, peste ani, Adrian Năstase se va dovedi a fi fost cel mai bun prim-ministru pe care România l-a avut în ultimii 20 de ani, trădarea multora dintre colegi aducându-l în situaţia de a fi oarecum marginalizat o bună bucată de timp. O extraordinară competenţă şi puterea de caracter de care a dat dovadă au făcut însă ca acest om să renască practic, ca pasărea Phoenix, „din propria cenuşă”, mai exact,

din nedemnele acuze pe care i le-a adus Traian Băsescu.

Cu toate că am cunoscut atât de multă „lume bună” în perioada de după revoluţie, nu m-au interesat şi nici nu am beneficiat de pe urma privatizărilor iniţiate de statul român, chiar dacă acestea au fost sursa îmbogăţirii tuturor celor pe care, la începutul anilor ’90, îi depăşeam cu Mercedesul meu, ei aflându-se într-o Dacie a timpurilor ceauşiste. Lipsa de transparenţă, modalităţile în care se făceau privatizările, interesele meschine la care trebuia să fiu părtaş m-au determinat să mă ţin departe de această capitalizare dâmboviţeană.

Cineva îmi vorbea chiar de existenţa unei politici de stat prin care să se permită unor întreprinzători români îmbogăţirea accelerată. Am înţeles încă după primii ani în care se încerca instaurarea democraţiei şi economiei de piaţă că balcanismul nu are şi nu va avea niciodată lecuire, ceea ce se întâmplă aici făcând parte din alcătuirea noastră. Statul nu doar că se comportă mişeleşte - intrând prin legi, ordonanţe şi chiar fără - până şi în conturile bancare ale agentului economic, dar intervine brutal atunci când interesele vreunui grup sau partid i-o cer.

8) Premierul Văcăroiu în vizită la Gepa
9) Cred că şi Ion Iliescu mă aprecia

Două exemple cred că lasă pe oricine fără replică: „naţionalizarea valutei” lu’ Stolojan, dar şi a celor ce-au urmat, sau construirea de către stat, prin ANL, de locuinţe, vândute apoi la jumătate din preţul pieţei apropiaţilor şi cotizanţilor, măsura fiind decretată însă ca una „socială”.

Primul exemplu m-a lăsat însă fără peste 1 milion de euro prin câteva devalorizări, declarate sau nu, petrecute între anii 1990 şi 2000 în „laboratorul” economiei de piaţă din România.

În 2010, regizorul Alexandru Solomon a turnat chiar un film despre începuturile capitalismului românesc, denumindu-l chiar „Kapitalism - reţeta noastră secretă”, în care, printre cei şase protagonişti, mi-am jucat rolul ca unul dintre primii întreprinzători ai României de după revoluţie.

Din păcate, unul dintre „artiştii” vremurilor, George Copos, m-a făcut să înţeleg că, la români, tupeul nu are limită. După ce a profitat la maximum de sprijinul organelor de partid şi de stat, viaţa fiindu-i dedicată privatizării unei părţi a economiei româneşti, afirma pe pelicula amintită că „din păcate, băieţii deştepţi, care au ştiut să se mişte, au făcut bani”, el rămânând, săracul, „să facă prăjituri”. (Sic!!!) Indiferent de tupeu, mi se pare că el ar fi trebuit să fie printre ultimii care să emită această cugetare.

Or, asemenea lucruri - considerate de mine nedreptăţi - mă făceau să ies în presa zilei sau la televizor, ceea ce cu timpul mi-a creat o notorietate extraordinară. Practic, reţeta secretă a capitalismului dâmboviţean a anilor de după revoluţie era să furi cât mai mult. Cine fura puţin ajungea la puşcărie. Cine fura însă mult ajungea „rege”, dar de acest lucru mi-am dat seama abia târziu, după douăzeci de ani de economie de piaţă românească. Tocmai împotriva acestor comportamente scriam şi-mi declaram poziţia în interviurile din mass-media vremii.

George Pădure - primar al Sectorului 1

ÎN IARNA LUI 1996, încercând să mă vindec după Elena, am cunoscut-o pe Liliana, cea care mi-a sugerat să candidez la primărie. Liliana era o „profesionistă” drăgălaşă ca o păpuşă şi foarte capabilă. La chip semăna cu Marilyn Monroe, dar era mai scundă. Cânta foarte frumos, talente deosebite dovedind şi în pat. Într-o seară, când ne aflam la restaurantul Select cu un grup de prieteni, m-a întrebat în gura mare: „De ce nu candidezi şi tu, George, ca Ilie Năstase, că sunt convinsă că vei câşti§a”.

Am pus totul pe seama sentimentelor pe care le avea faţă de mine până când, după două telefoane cu Iosif Boda în Elveţia şi Ion Cristoiu la Bucureşti, am înţeles că multă lume mă găsea potrivit pentru această funcţie. Oricum, în sondaje, voturile veneau în proporţie de 60% de la femei, bărbaţii preferând politicienii autentici.

Adevărul este că mai aveam şi ambiţia de a demonstra unora că, dacă vreau ceva, pot. Mai ales că, datorită apariţiilor în presa scrisă şi în special în emisiuni de televiziune, căpătasem o popularitate de invidiat. Popularitate pe care o capeţi dacă ai într-adevăr ceva de spus publicului sau telespectatorului. Multe au fost interviurile sau articolele scrise „la cerere”. Chiar dacă, la acel sfârşit de martie, nu eram

pregătit pentru bătălia electorală, am hotărât să mă arunc în lupta cu partidele în calitate de independent. Nu am să trec peste un mic amănunt: la cererea mea, Iosif Boda i-a propus lui Adrian Nastase să mă ia drept candidatul PDSR, iar acesta a spus: „Da, dar să ia legatura cu dl Ninosu”. Ca un om disciplinat, am luat legătura cu el, am programat o întâlnire, la care nu mi-a spus altceva decât să mă liniştesc, deoarece nu am cum să câştig, mai ales ca independent, „candidatul PDSR, Ioan Dociu, fiind foarte bine plasat”.

Puţini au fost independenţii autentici în România, poate doar doi, Klaus Johannis şi eu, cu toate că, prin anumite manevre politice, mai erau şi alţii care câştigaseră primăriile sub acest statut. De altfel, mai târziu am recunoscut că am câştigat în calitate de candidat propus de ziarul „Evenimentul zilei” condus de Ion Cristoiu, susţinut fără rezervă de Iliuţă Naghi şi Gică Voicu. În afara lor n-am avut decât susţinerea electoratului din sectorul 1. PDSR a spus că nu voi câştiga şi singurul care m-a atacat urât a fost candidatul acestui partid.

Am dat publicităţii un program în care am precizat de ce sunt eu mai bun decât altcineva şi am expus ce vreau să fac pentru cetăţenii Sectorului 1.

Poza 7 Fotografie pentru afişul electoral

În cadrul campaniei, am dăruit unui număr de o mie de copii câte un aparat de fotografiat „ca să fixeze imasinea de acum a sectorului şi s-o compare cu cea de peste patru ani, astfel încât atunci să vadă diferenţa”. Era o acţiune cu bătaie lungă, până la bunicii şi părinţii lor, de la care eu aşteptam votul.

Diferenţa am putut să le-o arăt pe Magheru, unde

am desfiinţat toate cele peste 178 de tarabe din tablă; la Piaţa Matache, construită de mine; la sistematizarea intersecţiei Banu Manta-Titulescu; a bulevardului Banu Manta de asemeni, şi în alte locuri a căror înfăţişare am schimbat-o. Chiar şi la istoria drapelului pe Arcul de Triumf pot spune că am participat, legiferând printr-o hotărâre a Consilului Local obligativitatea existenţei drapelului naţional pe acest edificiu. Eram sigur că nimeni, după mine, nu va avea curajul să abroge această hotărâre, în urma căreia am scris şi editorialul Mândria naţională. Multe din transformările pe care doream să le las bucureştenilor nu le-am putut realiza din cauza lipsei de competenţe. Pe atunci, primarul de sector nu avea nici măcar dreptul de a face curăţenie, de această activitate (bănoasă) ocupându-se primarul Capitalei, pe atunci Viorel Lis.

A trebuit să renunţ temporar şi la cetăţenia belgiană şi să-mi reiau cetăţenia română, fiindcă, vrând să mă elimine din cursă, PDSR-ul mă dăduse în judecată. Din fericire, Constituţia belgiană permite renunţarea temporară la cetăţenie, ceea ce, după multe verificări, am şi făcut.

După ce am câştigat în foarte scurt timp un proces iniţiat de PDSR, primul eliminat de mine în timpul campaniei a fost candidatul PDSR, Ioan Dociu. Am rămas în cursă doar eu şi candidatul Convenţiei Democratice, care şi el, după prima emisiune în direct, a cerut „abandon”, la următoarea nemaiconsiderând necesar să se prezinte.

În noaptea de 16 iunie 1996, la ora 24.00, toate posturile de radio şi televiziune anunţau ca pe o „surpriză a alegerilor locale ale anului electoral” dobândirea postului de primar al Sectorului 1 al

Capitalei de către George Pădure.

Devenisem astfel primul primar independent ales vreodată în Bucureşti. Aveam 42 de ani.

În loc să serbez evenimentul m-am dus să mă culc: i-am trimis acasă pe toţi musafirii veniţi să petreacă lângă mine, deoarece, ca urmare a stresului din cursul zilei, mă simţeam foarte rău şi doream să fiu lăsat să dorm.

Poza 8 Atunci când am primit mandatul de primar de la Flor Pomponiu (dreapta)

Poza 9 Cu Ştefan şi Mihaela în momentul semnăturii cu Andreea Marin şi sora sa - o prietenie fără can-can

Timpul mi-a demonstrat, în acest mandat, că ori faci politică „pe bani”, ori te laşi păgubaş, existând riscul să te lupţi doar pentru „glorie”. Acesta din urmă a fost cazul meu, singurul avantaj fiind că nu venisem pe scaunul de primar cu pantalonii rupţi în fund şi că, deşi nu ştiam nici măcar data plăţii salariilor, reuşeam să trăiesc cu ajutorul a ceea ce făcusem la GEPA. Numai că şi GEPA, ca de altfel mii de firme româneşti, avea să parcurgă, începând din 1997, perioada de criză puternică în care intrase România. Din păcate, exact în această perioadă am încercat dezvoltarea unei noi firme GEPA cu ajutorul unei subscripţii publice. Au fost cumpărate acţiuni GEPA de peste 6000 de persoane, dar niciuna cu o contribuţie mai mare de 50 de euro. S-a strâns astfel un capital, atât cât puteai respira o vară. După zece ani în care am ajutat firma injectând peste 100000 de euro în plus, prin hotărârea Adunării Generale s-a decis închiderea ei. Şi astăzi aş da-o cuiva, şi fără bani, dacă aş şti că poate face ceva. Criza anului 1997 şi-a spus cuvântul.

Odată cu preluarea mandatului de primar, am vândut şi ziarul „Tineretul Liber”, care nu-mi aducea decât pierderi. Prin preţul negociat, n-am reuşit decât să acopăr datoriile acumulate, fără ca mie să-mi rămână ceva. În aceeaşi perioadă, dezamăgiţi de România, Leo şi Juan au dorit să iasă din firmă, motiv pentru care a trebuit să le plătesc două milioane de dolari. Am rămas singurul proprietar. Singurul proprietar al unei firme care, datorită crizei, pierdea lună de lună, vânzările scăzându-i dramatic. Cu toate acestea, în loc să mă apăr de criză, eu trebuia să administrez Sectorul 1, al cărui primar devenisem.

Nu ştiam mare lucru într-ale primăriei, dar aveam un avantaj: eram un foarte bun organizator. Am fost nevoit să învăţ din mers adminstraţie locală şi, ca să nu par stângaci în deciziile mele, după ce mi-am preluat mandatul, am cerut fiecărui angajat al primăriei ca, în termen de două săptămâni, să-mi prezinte un raport compus din două părţi: una cu sinteza activităţii în ultimii patru ani şi cealaltă cu detaliile acesteia în ultimul an. Apoi am plecat în concediu, ca să le las timp suficient.

Prima măsură a fost şi cea mai importantă din mandatul meu. Îmi pusesem în plan curăţarea bulevardului Magheru de cele 178 de tarabe care-l transformaseră în bazar. Vindeau de toate, de la zahăr şi ulei la blugi şi sutiene. Acţiunea, denumită de presa vremii „Războiul tarabelor”, avea să înceapă în august 1996 şi să se termine în februarie 1997. Mai târziu, această realizare a fost trecută de presa vremii în palmaresul primarului Băsescu, uitându-se că Pădure a fost cel care a curăţat bulevardul Magheru.

Interese dintre cele mai diverse şi meschine au

contribuit la demisia mea din funcţia de primar. Am recurs la aceasta ca să-mi pot finaliza iniţiativa, deoarece Victor Ciorbea, în calitate de primar general, mi-a interzis acţiunea din motive electorale. Mi-am prezentat demisia, care a provocat întreaga clasă politică şi totodată cetăţenii la luarea de poziţii „pro Pădure”. Cazul meu a ajuns să fie „tranşat” undeva la Predeal, de Victor Ciorbea, preşedintele Constantinescu şi Ion Cristoiu, care ţinea legătura cu mine. Acestuia din urmă i-am comunicat că nu revin asupra deciziei de a demisiona decât dacă Ciorbea îmi deschide o cale ca să-mi pot realiza planul până la capăt. Ceea ce s-a şi întâmplat, Ciorbea ieşind şi declarând public că îmi va permite să finalizez ceea ce am început. Bulevardul Magheru şi-a recăpătat aspectul urban pe care îl merita. Am ieşit în faţa camerelor de televiziune anunţând că revin asupra demisiei mele „înlăcrimate” şi am trecut imediat la elaborarea întregului Regulament al Comerţului Stradal pentru Sectorul 1, preluat apoi de toate sectoarele municipiului Bucureşti şi chiar de unele municipii reşedinţe de judeţ.

După câteva luni de pregătire, a început, la ora 0.00 în noaptea de 6 februarie 1997, cea mai importantă acţiune a mea. La acea oră, 150 de poliţişti, 20 de tractoare, 10 autogredere, 5 excavatoare, tot personalul primăriei (185 de funcţionari) şi al Gardienilor Publici din Sectorul 1 (300 la număr), au fost convocaţi de mine pentru asalt.

Abia pe parcursul intervenţiei aveam să aflu că, de fapt, eu mă luptam cu Poliţia, multe dintre tarabe având drept proprietari poliţişti ai Sectorului 1. Acţiunea a fost coordonată de mine, iar tarabele, una

câte una, au fost ridicate şi transportate într-o curte la ADP Sector 1. Nu am făcut altceva decât să patrulez într-o Dacie, pentru a nu fi recunoscut, de la un capăt la altul al bulevardului, începând din Piaţa Romană până la Intercontinental.

La ora 5.30 treaba a fost încheiată cu succes, după care am plecat acasă şi eu, ca să dorm. La ora 12 a doua zi, Claudiu, după ce văzuse ştirile la televizor şi vizitase bulevardul, m-a sunat spunându-mi un singur cuvânt: „it’s empty!” (e gol!). Îi fusese frică pentru ceea ce mi s-ar fi putut întâmpla în timpul acţiunii. Nu mi s-a întâmplat nimic, iar astăzi Bulevardul Magheru are un regulament care se respectă, arătând ca o adevărată arteră de capitală europeană.

Au existat şi alte iniţiative, prin care am dorit să soluţionez problemele cât mai multor cetăţeni nerezolvate de ani. Aşa a fost reglementarea situaţiei garajelor. Mai erau şi treburi gospodăreşti cu participarea personalului întregii primării, de la a strânge frunzele uscate toamna până la a curăţa străzile de zăpadă iarna. Ca primar consideram că îţi trebuie foarte multe calităţi, principala fiind spiritul gospodăresc şi cel organizatoric. La primul apelam de câte ori sectorul simţea nevoia unei mâini de gospodar, iar la cel de-al doilea când trebuia să pun pe roate, fără cusur, acţiuni care mai de care mai complicată şi urgentă, cum ar fi alegerile în condiţii de perfectă corectitudine, măturatul străzilor împreună cu tot personalul în cadrul acţiunii „frunze” sau altele.

2) Chiar dacă nu era în atribuţiile primarului de sector, ieşeam cu toţi oamenii primăriei la zăpadă

În preajma alegerilor generale din toamna anului

1996, m-am întâlnit la o şedinţă cu un general care mi s-a prezentat Antonoiu şi care era mare şef în Poliţia Română. Nu i-am spus că îl cunoscusem cu 25 de ani înainte, amintirile trecându-mi prin faţa ochilor ca un film din perioada războiului. Am încercat să mă abţin cât am putut şi am reuşit, astfel încât mi-a avansat chiar şi o cerere de locuinţă. N-am stat să evoc ce-mi făcuse, i-am aprobat cererea şi, în câteva luni, cel căruia îi percheziţionase locuinţa şi-i găsise 10 dolari, căruia îi făcuse dosar penal şi-i ceruse să părăsească oraşul Sinaia, îi aloca un apartament nou de trei camere. I-am adus totuşi la cunoştinţă scurt cine sunt şi, cu scuzele de rigoare, cred că şi-a primit una din cele mai importante lecţii ale vieţii. Am rămas prieteni şi acum.

Am încercat, în activitatea mea de primar, să sprijin pe oricine avea nevoie şi în special să fiu drept. Făceam abstracţie de culoare politică, ajutând atât politicieni, cât şi trimişi de-ai lor, indiferent de la ce partid veneau.

În urmă cu câteva zile, acum, în timp ce scriu aceste rânduri, Ion Cristoiu m-a invitat la o emisiune TV pentru o discuţie de o oră. Cea mai interesantă întrebare pe care mi-a pus-o - mie, fost primar, atotcunoscător - a explodat în direct: „Spuneţi-ne şi nouă, cum fură un primar?”

„Ooaaau!!! Ce întrebare, domnule Cristoiu!”, i-am răspuns eu, încercând să pregătesc un răspuns cât mai convingător. „Păi, dumneavoastră nu aţi auzit de panseluţe, de borduri, de termoizolarea blocurilor ş.a.m.d.???”

Un primar nu fură însă ca ultimul borfaş. Prin preţul lucrărilor pe care le acceptă de la aşa-zisa „clientelă”

creează o mai mică sau mai mare plusvaloare, pe lângă valoarea reală. Acea plusvaloare ajunge în diverse forme, după plata lucrărilor, în buzunarul primarului. Plusvaloarea poate fi de până la dublul valorii reale a lucrării, uneori chiar mai mult. Nu înseamnă însă că toţi primarii şi toate lucrările comportă acest regim. Avantajele sunt de ambele părţi: primarul rămâne cu plusvalorea, iar executantul cu lucrarea - în cele mai multe cazuri - cu preţ umflat. Din acest motiv am spus mereu că preţul care este plătit de stat pentru lucrări este total diferit de preţul pe care un antreprenor privat îl plăteşte. Or, tocmai asemenea comportamente impută Uniunea Europeană în legătură cu cheltuirea fondurilor europene. În plus, asemenea năravuri îngreunează mult activitatea, lucrările etc., acei primari fiind obligaţi să ocolească legislaţia. Există însă şi mulţi primari cinstiţi şi sunt convins că vom avea din ce în ce mai mulţi.

Apoi, mai există şi funcţionarii primăriei, care - mulţi dintre ei - au năravuri dintre cele mai balcanice, în funcţie de specialitatea fiecăruia. Ţin minte că la inspecţie, la Corpul de Control al primarului, le-am cerut să se facă echipe de câte doi pentru a merge în control. Nu ştiu cum au făcut, dar s-au potrivit al naibii de „bine”. Era unul blând, diplomat, împreuna cu unul rău, agresiv. Se făceau scenarii împotriva cărora nu o singură dată mi-am manifestat dezaprobarea. Când ajungeau la cel care greşise, cel rău începea prin a-l speria pe respectivul agent economic cu o amendă şi măsuri din cele mai rele. Se făcea apoi că este sunat de cineva şi ieşea din încăpere. Cel diplomat intervenea şi începea negocierea, astfel că, la întoarcerea agresivului, totul era gata rezolvat.

Nu am avut probleme din aceste puncte de vedere decât cu arhitectul-şef, pe care imediat l-am demis. Dar niciodată nu s-a pus problema anchetării vreunui funcţionar. Spusesem tuturor că cel mai important lucru este să nu-mi ajungă asemenea fapte la uşă sau la ureche.

Ceea ce îmi era mai greu era să-i ajut pe consilierii care făceau parte din Consiliul Local şi care veneau cu cereri peste cereri. Tocmai din aceste motive şi din cauza intereselor lor a existat un permanent conflict între mine şi consiliu. Cu unii se mai putea discuta, dar alţii erau pur şi simplu obtuzi.

Poza 10.... Cu Andrea Marin şi sora sa - o prietenie fără can-can

Nu exista zi în care să nu fiu mediatizat, apariţiile mele - în calitate de primar de această dată - având un caracter pozitiv. Mai mult, începusem să-mi exprim într-o rubrică pe care mi-o rezervaseră cei de la ziarul „Naţional”, intitulată „D’ale Bucureştilor”, diverse opinii privitoare la administraţia locală a Capitalei României.

Fotografii 4 editoriale?

Angajaţilor de la Gepa le ceream să meargă pe acelaşi principiu pe care am mers şi eu, „întâi să dai şi apoi să ceri”, iar pe cei din primărie îi sfătuiam să acţioneze asupra „obiectului”, şi nu asupra „subiectului”, rezolvând problemele oamenilor şi nu ale „subiecţilor”, prieteni sau duşmani. Acesta este motivul pentru care Primăria Sectorului 1 se achita de diversele ei îndatoriri faţă de toţi la fel, fără să plătească „poliţe” sau să încaseze „datorii”.

Nu puteam face multe, deoarece, am mai spus-o, competenţele ce reveneau primăriilor de sector erau restrânse la acel moment, dar, cu toate acestea, încercam să rezolv cât mai multe probleme, pentru a avea ce raporta, la încheierea mandatului, celor ce m-au ales. De altfel, fără sprijinul unui partid în spate, singurii faţă de care trebuia să răspund erau cetăţenii şi legea. Nu m-a interesat niciodată să intru în vreun partid şi, chiar dacă aş fi avut intenţia, aşteptam să fiu căutat, remarcat pentru ceea ce se ştia despre mine, şi nu ca urmare a faptului că „am bătut şi eu la uşă”. După natura mea, mă regăseam însă a fi un social-democrat, făcând parte din „poporul PSD-ist”.

Poate că aşa se face că am şi rămas independent până când Valeriu Stoica mi-a. cerut să-i reprezint pe liberali vreo 6 luni de zile. Am fost remarcat în această perioadă şi de Dan Voiculescu, un om de afaceri şi politician de mare anvergură, ţinută şi pragmatism, preşedinte al Partidului Umanist Român. M-am simţit deosebit de atras de acest personaj şi de opiniile lui despre viaţă, afaceri, politică şi, practic, faţă de tot ce este în jur. Totodată, am simţit din partea lui şi o oarecare simpatie şi apreciere la adresa mea. Aşa se face că, în toamna lui 1998, la alegerile locale parţiale, Dan Voiculescu a fost omul care m-a scos în faţă ca independent susţinut de Partidul Umanist. Rezultatul a fost pe măsura logisticii puse la dispoziţie de marele om împreună cu Dorel Bahrin, dar a fost imediat anulat de forţele politice, puternic ameninţate de ascensiunea independentului Pădure. Ieşisem pe locul doi, dând PDSR-ul din nou la o parte. După aceasta, alegerile au fost repetate, partidele unindu-se împotriva mea. Ca urmare, PRM şi PD şi-au retras candidatul şi s-au

coalizat cu PDSR împotriva mea, cerând alegătorilor să-l voteze pe Sorin Oprescu, candidatul PDSR. Din acest motiv, am ieşit la o diferenţă de 2 % de Sorin Oprescu. Am decis să-i dau acestuia şi voturile mele şi i-am cerut o sumă de 15000 de euro, o rămăşiţă din cadrul campaniei, care mai trebuia achitată unor firme de publicitate. Am considerat că cel căruia îi dădeam voturile câştigate de mine trebuie să plătească publicitatea cu concursul căreia le-am obţinut. Cu toate acestea, Oprescu nu a reuşit să câştige şi fiecare ne-am întors la locurile noastre.

3) În campania pentru PMB - l-am invitat şi pe Sorin Oprescu

După alegerile din 1998, Viorel Lis, câştigătorul alegerilor, puternic atacat pe timpul campaniei de mine, nu a înţeles că „meciul” s-a terminat şi că trebuie să revenim cu toţii la treabă. Motiv pentru care, până la ieşirea din mandat, în anul 2000, şi-a arătat laturile cele mai urâte ale caracterului, deseori având ieşiri impardonabile.

Aşa se face că în ultimii doi ani de mandat am întâmpinat mai multe piedici decât prilejuri de colaborare din partea primarului general ales. Toate acestea l-au costat însă la alegerile anului 2000, rezultatul votului fiind de 1,75 %. La alegerile din acel an, susţinut de Partidul Naţional Liberal, am hotărât să candidez şi eu din nou, la sugestia lui Valeriu Stoica, pentru funcţia de primar general. A fost o campanie foarte murdară, în cursul căreia s-au plătit bani grei ca să fiu atacat în presă. Totodată a fost o campanie mincinoasă: nu mi se recunoştea nici-o audienţă în rândul cetăţenilor, când în realitate mă clasam pe primul loc în toate sondajele. S-a recurs la cele mai

ticăloase neadevăruri. De la sondaje mincinoase s-a ajuns până la a mi se face dosar penal ca să fiu înlăturat din cursă şi să iasă un candidat care era pe placul unora. Numai că el „a ieşit” numai „din cărţi”, alegătorii nu l-au preferat şi umbla vorba că nici maică-sa nu l-ar fi votat. Procurorul care a efectuat cercetările mi-a spus la ultima întâlnire să stau „mai în spate”, deoarece mă văd prea mult la televizor. „Şi veţi vedea că va fi mai bine!”. După care mi s-a dat rezoluţia pe care era înscrisă „Neînceperea Urmăririi Penale”.

Cu toate că am pornit în campania electorală de pe primul loc, cu un procent în sondaje de 29%, totul a fost răsturnat, pe de o parte din cauză că am candidat din partea liberalilor - aflaţi în cădere liberă - iar pe de alta din pricina intrării lui Băsescu în competiţie în ultima zi când a fost posibilă înscrierea. Electoratul căuta atunci un primar autoritar, iar singurul perceput în acest mod eram eu. Odată cu intrarea lui Băsescu, cetăţenii l-au recunoscut pe el ca fiind mai autoritar decât pe mine, fără să realizeze că totul era „poveste” şi că, fără bun-simţ şi prin minciună, autoritatea nu are valoare. Aşa se face că rezultatul sa mutat împreună cu electoratul către ultimul venit, care, dat fiind intervalul redus până la votare, a rămas neatacat de nimeni.

Cu Traian Băsescu nu m-am intersectat niciodată până la această campanie, cu excepţia celei din 1998, când, întrebat fiind despre mine, cu hăhăitu-i specific a răspuns: „Pădure n-are valoare, n-aţi văzut că plânge la televizor?” (Bagateliza lacrimile mele cu ocazia demisiei din ’96.) Dar plânsul la televizor a fost prima reacţie a viitorului preşedinte al României în momentul

când s-a decis retragerea lui Stolojan. La această campanie pentru alegerile din 2000, atât eu, cât şi Băsescu am dorit să avem o dezbatere faţă-n faţă. Şi am avut-o în cadrul unei emisiuni la Dan Diaconescu, dezbatere ce am preluat-o pro memoria şi în aceasta carte. Uitându-mă înapoi, pot spune astăzi că aveam cel mai bun şi mai realist program pentru Bucureşti, program pe care nu ştiu dacă cineva îl va mai pune în aplicare vreodată. Tot uitându-mă înapoi, îmi reamintesc că Băsescu mi-a spus la acea dezbatere: „Vă arăt o poză cu cineva şi o să vă spun cum o să arătaţi dvs. În zeshe”, promiţându-mi că mă va duce lângă Luţu, primarul de la sectorul 4 care a fost arestat. Probabil însă că respectul arătat de mine faţă de funcţia pe care o deţinea de şapte ani l-a făcut să mă uite.

Iată dezbaterea:

DD: Ca de obicei, la aceasta oră, vă dau bună seara la emisiunea „Dan Diaconescu în direct”, singura emisiune unde, de la începutul lunii, aţi văzut, au avut loc confruntări televizate în direct între principalii protagonişti în lupta pentru primăriile din România şi mai ales pentru Primăria Generală. Presa de mâine dimineaţă vorbeşte despre acest lucru. În,, Evenimentul zilei” veţi găsi chiar un editorial incendiar, semnat de Cornel Nistorescu, cu referiri la aproape toţi candidaţii. Se vorbeşte despre campaniile fiecărui candidat în parte, sunt luate la bani mărunţi toate staff-urile electorale ale principalilor protagonişti.

Altfel, presa de mâine continuă să vorbească despre scandalul FNI. „Scandalul FNI are conotaţiipolitice”, precizează ministrul de Interne, Constantin Dudu

Ionescu, în „Cotidianul” de mâine dimineaţă, o afirmaţie care va pune pe jar probabil întreaga clasă politică. Tot pe această temă, chiar Traian Băsescu, Ministru al Transporturilor şi candidat la Primăria Capitalei, precizează în presa de mâine că CEC-ul trebuie să acopere plăţi la FNI. Aţi citit în aceste zile în ziare că, dimpotrivă, CEC-ul nu este de acord să vă despăgubească pe dvs., cei trei sute de mii de români care, până una alta, aţi pierdut bani, la FNI. Presa de mâine vorbeşte şi despre Adrian Costea, care precizează din nou că are facturi[neonorate] pentru afişele lui Ion Iliescu. Meleşcanu face o declaraţie la fel de şocantă în presa de mâine spunând că Stolojan şi Isărescu nu vor candida de teama dezvăluirilor. Din asta jurnaliştii înteleg că Stolojan nu va mai intra nicidecum în Alianţa pentru România. Altfel, presa de mâine vorbeşte despre PNŢCD care trage cu arma, o să cumpăraţi ziarul „Oglinda” ca să aflaţi despre ce este vorba. În general, ziarele publică amănunte din cele mai interesante despre sfârşitul acestei campanii electorale. Mai avem foarte puţin până vom afla cum se va numi primarul general al Capitalei. Un meci hotărâtor pentru soarta acestor alegeri se va desfăşura chiar în acestă seară, în următoarea oră şi jumătate, pentru că, aşa cum precizam încă de aseară, alăturide mine sunt doi dintre favoriţiipentru Primăria Capitalei, este vorba despre Ministrul Transporturilor Traian Băsescu, despre care vorbeam puţin maidevreme. Ziarele vorbesc despre domnia sa în scandalul FNI. E un om care a intrat pe neaşteptate în Campania Electorală. Şi George Pădure, din partea Partidului National Liberal, despre care s-a spus din capul locului că are mari şanse pentru a câştiga acestă bătălie. În

orice caz, în urma meciului din acestă seară probabil lucrurile vor fi şi mai tranşate. Să precizăm, conform actualelor sondaje (sigur, niciunul din ele nu poate fi crezut în acest moment pentru că toate se cam bat cap în cap şi au fost făcute de fiecare formaţiune politică în parte), până în acest moment, într-un fel, George Pădure are procente bune în faţa dlui Traian Băsescu, dar dl. Traian Băsescu a luat deja vreo 10 procente în locul lui George Nistor, omul pe care PD îl avea până acum în această bătălie. Prin urmare, aceste 10 procente au dat peste cap foarte multe calcule ale celorlalţi contracandidaţi şi probabil, în continuare, vor mai da multe calcule peste cap, pentru că, iată, chiar dl Traian Băsescu spunea, în ultimele pliante electorale ale domniei sale, că la 4 iunie 2000 urmează să mergeţi toţi pe un fel de autostradă Bucureşti-Băsescu. În acest timp, iată, ce puteţi vedea aici: Oprescu o ia la stânga, Chiriţă o ia la dreapta, Pădure o ia şi dânsul tot la dreapta. De asemenea aţi văzut şi aseară, când discutam cu ceilalţi contracandidaţi, dl Traian Băsescu a spus că, pe lângă faptul că „majoritatea candidaţilor v-au tot minţit până acum şi sunt cam mincinoşi de felul lor”, majoritatea candidaţilor nu au programe electorale. Din acest motiv vreau să îl întreb rapid pe dl George Pădure: de ce credeţi că nu sunt programe? Se referea concret la dvs. şi d-aia vreau, dle Băsescu, să vă întreb pe dv întâi: de ce nu aveţi program electoral?

TB: Dle Diaconescu, înainte de a vă răspunde, aş vrea să fac două precizări la modul cum aţi făcut prezentarea. Aţi vorbit de scandalul FNI şi Traian Băsescu şi aici lucrurile trebuie lămurite. În calitate de coordonator al programului cu Banca Mondială, astăzi,

într-o scurtă conferinţă de presă, am făcut afirmaţii cu privire la transparenţa cu care se desfăşoară procesul de evaluare şi în vederea privatizării Băncii Agricole, a BCR-uluişi a CEC-ului, pentru că şi CEC-ul este în PSAL 2. Iar vizavi de CEC am făcut un comentariu, anume că această instituţie bancară a garantat printr-un contract o parte din plasamentele FNI, situaţie în care, dacă acel contract este valabil, CEC-ul va trebui să plătească. De unde plăteşte? Din banii depunătorului, deci aceasta este legătura mea cu scandalurile FNI. Am făcut o intervenţie în calitate de coordonator al programului cu Banca Mondială. Faptul că sunt în campanie la Bucureşti nu îmi diminuează cu nimic responsabilitatea faţă de obiectivele din programul cu Banca Mondială.

DD: Lămuriţi-ne acum, dle Traian Băsescu. Iată, în timp ce dvs. aţi spus despre toţi ceilalţi candidaţi că sunt un pic cam mincinoşi, la schimb, într-un fel, dl Pădure spunea despre majoritatea candidaţilor că n-ar avea programe, din asta eu am înţeles că s-ar referi şi la dvs. Prin urmare, v-ar cam acuza dl George Pădure aici de faţă, că nu aveţi program electoral.

TB: Eu cred că dl George Pădure nu a făcut o asemenea acuzare, pentru că ar fi fost fără o bază temeinică. Eu mi-am afirmat programul de campanie tot timpul, este cunoscut şi a fost prezentat pe fragmente ori de câte ori unul dintre subiectele din program a fost obiect de campanie.

PG: Eu vorbeam despre... Voiam să îl corectez puţin pe dl Diaconescu, pentru că nu am spus la adresa dluiBăsescu: într-adevăr am afirmat că majoritatea candidaţilor nu au programe. În ceea ce îl priveşte pe dl Băsescu, ori îl are, poate, şi nu l-a făcut cunoscut, ori

nu-l are şi nu e neapărat nevoie ca un om să aibă un program, poate să-l aibă şi în cap şi, dacă ştie ce are de făcut... nu, dle ministru?

TB: Dle Pădure, programul meu este de două pagini, spre deosebire de programele de 50 de pagini, şi a fost prezentat în numeroase situaţii atât în întâlnirile cu cetăţenii, cât şi în presă, ori de câte ori noi toţi am răspuns la întrebări pe domenii, în presa scrisă. Dar cred că.

PG: Nu, eu mă refer la ceea ce aţi declarat la un moment dat, anume că nu sunteţi de acord nici măcar cu programul partidului pe care îl reprezentaţi, spunând: „nu sunt cocoş”. Nu?

TB: Da, era vorba de un program din 1996. Era campania pe care am pornit-o de mai bine de două luni, campanie în care spuneam că oamenii politici nu mai au dreptul să fraudeze alegerile prin minciună şi aş putea să vă dau un exemplu din programul dvs.

PG: Al meu?

TB: Acolo unde vă referiţi la pensii municipale pentru pensionari. Dacă mi-aţi spune sursa de finanţare, aproape că v-aş crede. Pentru aceasta însă trebuie să îmi corelaţi sursa de finanţare cu bugetul primărieipentru anul

1999. Pentru că eu acolo, în bugetul Primăriei Generale, am căutat mult şi am constatat că nu sunt resurse financiare pentru aşa ceva. Poate o altă sursă?!

PG: Că nu au fost?

TB: Da!

PG: Sunt mai multe de spus şi o să vă spun imediat totul ca să înţelegeţi.

TB: Aş vrea să ştiţi că sunt pregătit să învăţ de la

oricare din candidaţi, chiar dacă sunt un om de administraţie cu multă experienţă şi cel mai important lucru pe care l-am învăţat în atâţia ani de administraţie a fost să te angajezi la ceea ce poţi face atunci când ai bani, altfel totul devine poveste.

PG: Da, da! Am înţeles! Deci, dle Băsescu, problema stă aşa: dvs. vorbiţi despre bugetul pe anul 1999?

TB: Da! Cât a fost?

PG: El a fost un buget foarte prost administrat. Pe de o parte, de cel ce-l ştiţi şi dvs. că l-a administrat, nu e cazul să îi mai pronunţ numele, dar, pe deoparte, şi de omul dvs. care răspundea de buget, de dl Nistor. Or, dacă luaţi bugetul anului 1999, n-au să aibă loc - şi le-am şi spus la un moment dat - că n-au să aibă loc să-şi cumpere un hamburger. M-aţi înţeles? Eu vorbesc despre bugetul anului 2000, vorbesc despre bugetul anului2001. Dacă aţi văzut programul pensiei suplimentare despre care vorbesc, pentru că aşa este denumită, pensie suplimentară, este vorba de un ajutor, pentru că sistemul public de pensii este numai al statului. E vorba de un ajutor sub formă de pensie suplimentară pe care vrem să îl dăm bătrânilor şi îl vom da şi vreau să îmi promiteţi că, dacă vi-l explic, îl veţi pune în aplicare. Iar dvs. sau consilierii dvs. vor ridica mâna când îl punem în aplicare. Dacă vi-l explic!

TB: Cu certitudine, dle Pădure, dacă îmi demonstraţi că există resurse financiare, în mod categoric voi fi un mare suporter al sursei pe care dvs. O indicaţi în bugetul Primăriei Capitalei.

PG: Dar numai şi numai pentru pensia suplimentară!

TB: O clipă! Deci, dacă sunteţi de acord să avem o disciplină a dialogului.

PG: De acord!

TB: Ar fi extraordinar. Deci ştiţi care a fost suma totală a bugetului pentru Capitală anul trecut?

PG: Pe undeva pe la 350 milioane de dolari, dle Băsescu, vă spun eu.

TB: În lei, că nu o să înţeleagă lumea.

PG: 7000 de miliarde, 6000 şi ceva de miliarde.

TB: Nu, nu, dle Pădure! Bugetul Primăriei Capitalei aprobat de Consiliul General.

PG: Nu, nu! Vedeţi că au fost nişte modificări la sfârşit de an. Total!

TB: Bugetul total, tot ce a cheltuit Primăria Capitalei, a fost de 4850 de miliarde.

PG: O să vedeţi, eu vi-l prezint...

TB: Numai o clipă! Lăsaţi-mă şi pe urmă îmi demonstraţi că au fost 7000. Au fost 4850 de miliarde. Dvs. puteţi face o greşeală şi am rugămintea să aveţi în vedere faptul că sunt un om experimentat în a gestiona bugete, deci nu vorbesc copilării când vorbesc despre bugete. Deci 4850 de miliarde, buget în care au încăput foarte greu cheltuielile Municipiului Bucureşti, deci cheltuielile Capitalei.

PG: Vreau să vă corectez totuşi la fiecare problemă!

TB: Oare nu reuşesc să vă conving că, dacă mă întrerupeţi, nu o să ajungem nicăieri? Veţi avea parte de acelaşi tratament! Pot face apel la moderator?

PG: OK! OK! Eu vă ştiam capabil să vă uitaţi şi în stânga şi în dreapta pe mare, să fiţi atent la toate vapoarele.

TB: Sigur că da, discutăm îndată şi despre vapoare. Văd că aveţi o pasiune. Amândoi am navigat, în fond.

PG: Da.

TB: Şi venim şi la vremea vapoarelor, dar cred că important acum este bugetul Primăriei Capitalei. Deci,

dle Pădure, bugetul scris, cifra mare: 4850, bugetul rectificat după ce s-au făcut sporuri de venituri în urma inflaţiei. Dvs. faceţi o confuzie! Ştiţi ceva de 6000 de miliarde, dar acesta este bugetul anului 2000, care ţine cont de inflaţia anului 1999, care a fost de circa 55%. Scoateţi degetul din gură că vă văd telespectatorii. Deci nu e nevoie să mă ascultaţi cu mâna în gură.

PG:Da.

TB: 6000 de miliarde reprezintă mai puţin decât 4850 de miliarde în valoare absolută, deci se vor putea face mai puţine lucruri cu banii din 2000 faţă de cei 4850 de miliarde din anul '99, pentru că inflaţia a fost de 55%.

PG: Noi suntem candidaţi pentru anul 2000, dle Băsescu!

TB: Tocmai, plecând de la această premiză, v-aş ruga să îmi spuneţi, în bugetul anului 2000, care este sursa din care asiguraţi ajutoare de pensii, sursa aceasta pentru pensionari? Şi pe ce criteriu?

PG: Să ştiţi că sunt foarte multe surse şi....Dar mă lăsaţi să vorbesc? Vor fi foarte multe surse nou create şi, dacă vorbeaţi cu viceprimarul pe care l-aţi avut în Primăria Capitalei.

TB: Nu, discutăm despre coordonatorii principali de credite, care sunt primarii!

PG: Spuneaţi să nu ne întrerupem.

TB: Da, vă ascult!

PG: Deci, dacă dvs., Partidul Democrat, discutaţi cu viceprimarul pe care l-aţi avut în cadrul Primăriei Capitalei şi care se ocupă exact de buget, observaţi că în cadrul cheltuielilor bugetare au fost furaţi foarte mulţi bani. Şi sunt responsabil pentru ceea ce spun. Vă

dau mici exemple: s-au pus borduri, s-au declarat puse borduri.

TB: Asta o spun eu mereu, că s-a dat prioritate la borduri şi nu la altceva.

PG: Îmi daţi voie să vorbesc?

TB: Sigur că da! Vă ascult!

PG: Deci am spus că s-au furat borduri, s-au plătit borduri noi, în schimb ele fiind doar ridicate de la asfalt. Iată o sursă! Din furăciuni! Vă mai dau şi o altă sursă: aţi auzit că există instituţii sociale internaţionale, fonduri speciale pentru asemenea situaţii, pentru probleme sociale! Bun! Dvs. prima întrebare care trebuia să mi-o puneţi, dacă spuneţi că sunteţi specialist în formarea bugetului, trebuia să mă întrebaţi: cât reprezintă această pensie şi care este valoarea pe care o vom aloca din buget şi când?

TB: Nu! Daţi-mi sursa de finanţare!

PG: Un minut! Bugetul local, cu sumele alocate lui, printr-o administrare corectă a lui şi nu prin furăciuni, da' bineînţeles cu un viceprimar care să nu facă aşa ceva, ajutoare de la instituţiile financiare internaţionale, nerambursabile, pentru probleme sociale, sunteţi de acord până aici?

TB: Nu.

PG: Nu sunteţi. E părerea dvs., aveţi dreptul să fiţi sau să nu fiţi!

TB: Ştiu atât de bine ce se poate finanţa extern şi ce nu, încât...

PG: Vedem în continuare, avem timp să vedem şi ce ştiţi! Avem în continuare, pentru că eu am scris aici dacă dvs. citeaţi sursa de unde am spus că o voi obţine, sume atrase., sunt multe surse, sume atrase din instituţii de profil şi instituţii de caritate, am spus

de asemenea contribuţiile persoanelor luate în evidenţă pe perioada încadrării sau a susţinătorilor acestora, astfel încât, dacă dvs. doriţi, puteţi depune de pe acum pentru părinţii dvs. pentru o pensie mai bună, şi nu doar de 430 de mii, cât are mama mea astăzi.

TB: Da.

PG: V-am vorbit despre alocarea de surse de la bugetul local, de către Consiliul General, pentru că tocmai de asta vă spuneam că dvs. trebuia să întrebaţi: câţi pensionari vor fi? Care vor fi sumele alocate? Pentru că, dacă aflaţi că era vorba de 15 miliarde, o să înţelegeţi că se putea face.

TB: Dle Pădure, haideţi că vă întreb imediat. Câţi pensionari aveţi în Sectorul 1?

PG: Eu vă spun pentru că eu candidez pentru Capitală. Am 438 de mii.

TB: Nu, nu! În sectorul 1 pe care l-aţi condus până acum.

PG: 438 de mii pe Capitală, mi se pare 71 de mii pe sectorul 1.

TB: Dle Pădure, aveţi 76 300 de pensionari în Sectorul 1!

PG: Aţi avut o altă informaţie, eu ştiam de 71000.

TB: Am datele la zi, că nu îmi permit să vin nepregătit la o emisiune.

PG: Dacă dvs. din asta faceţi o temă, atunci când dvs. spuneţi că au fost 76, eu spun că au fost 78. Adică e o metodă de a contrazice pe celălalt. Nu asta e tema!

TB: Mi se pare foarte interesant că faceţi pensii suplimentare.

PG: Eu vă spun 71000 şi o să vi-i public după

situaţiile Direcţiei de Pensii a Municipiului Bucureşti.

TB: Mi se pare interesant că faceţi pensii suplimentare în Municipiul Bucureşti, pentru 430 de miide pensionari, ca să vorbesc rotund, din 15 miliarde de lei.

PG: Nu am spus asta! Nu am spus asta! Ia uitaţi-vă ce am spus eu aici: plătim pensionarilor cu o pensie mai mică decât salariul minim pe economie, adică de 700000 de lei, dacă nu ştiaţi, o diferenţă în sumă de până la 30%, astfel încât pot în primul an să plătesc 10%, anul doi 15%, anul trei 20%. Vă rog frumos să nu zâmbiţi, că nu e de zâmbit! Problema pensionarilor nu trebuie să facă pe nimeni să-l apuce râsul: e de plâns.

TB: Tocmai! Problema pensionarilor trebuie tratată cu respect pentru pensionari şi nu păcălindu-i, dle Pădure!

PG: Ştiţi dvs. că păcălim pensionarii?

TB: Surse de finanţare de la fundaţii, contribuţii, surse de la bugetul local... Nu aveţi, domnule, nici-o fundaţie.

PG: Nu? Păi să vă mai spun ceva: numai cu furăciunile din Primăria Capitalei, care au fost până acum, şi pot să aloc un fond dublu pensionarilor, aşa cum mă gandesc eu să le aloc. Şi dacă mai pun lângă asta şi mita luată în Primăria Capitalei lunar, vă spun eu şi vă mai spun şi altceva, făceaţi cel mai mare fond de pensii. Politicienii României... Dacă din '90 şi până astăzi, da, adunăm la un loc toată mita care s-a luat, dle Băsescu, şi cred că sunteţi de acord cu mine?!

TB: Absolut de acord.

PG: Vă mulţumesc! Eu vă mulţumesc că sunteţi de acord!

TB: Absolut de acord cu dvs. Şi mă surprinde că

dvs., un primar, veniţi acum cu toată demagogia şi vorbiţi de furăciuni, de furturi în primărie, fie că e primăria de sector, fie că e primăria generală. Oare ce aţi făcut până acum, de ce nu aţi semnalat furturile? Dar, dle Pădure.

PG: Vă aduc mai multe ziare unde le-am semnalat şi unde nimeni nu a luat nici-o măsura, nici măcar reprezentanţii Partidului Democrat din Primăria Capitalei, când am spus:,, Cu REBU s-a furat şi se fură.''

TB: Dar nu partidul meu conduce Primăria Capitalei! Să fim foarte clari!

PG: Partidul Democrat a avut viceprimar care răspundea şi semna ordinele de plată zilnic!

TB: Dle Pădure, nu Partidul Democrat! Dacă vreţi să convingeţi pe cineva că PD a câştigat alegerile din '96 sau '98, e o aberaţie!

PG: Dle Băsescu, dl Nistor a fost viceprimarul responsabil cu problemele economice ale Primăriei Capitalei?

TB: Nu ştiu de ce a răspuns Nistor, vă spun cu toată sinceritatea.

PG: E foarte grav, ca vicepreşedinte al partidului, să nu ştiţi de ce a răspuns dl Nistor!

TB: Ei, asta e bună! Ca vicepreşedinte al partidului, m-am ocupat de guvern.

PG: Aşa mi se pare mie.

TB: E foarte grav că toată Capitala a fost prost administrată, iar Partidul Democrat este departe de a fi unul din partidele care au administrat Capitala. Vă spun eu! Însă cred că există o altă soluţie, dle Pădure. Soluţia este.

PG: Eu sunt gata să o notez, să ştiţi că şi eu pot să

învăţ.

TB: Notaţi! Scrieţi după dictare!

PG: Lăsaţi dictarea, spuneţi. Eu vă recomand, în modul cel mai sincer să lăsaţi aroganţa la o parte, să lăsaţi ironiile, că, dacă intru pe aroganţă şi pe ironii. dau programele la o parte şi ne apucăm de aroganţă şi ironii, şi să ştiţi că iau nota 10! Vă dau cuvântul meu de onoare! Ştiţi de ce iau nota 10? Pentru că eu eram marinar şi dvs. comandant, iar marinarii pot să arate mult mai multă aroganţă şi ironie decât dvs.!

TB: Dle Pădure, aţi spus că notaţi, decinotaţi! Se pot da ajutoare pensionarilor din două surse: cei 4,7 miliarde pe care i-aţi lua dvs. prin oferta publică la lanţul Gepa, care e falimentar, şi din acei 1,4 milioane de dolari pe care îi aveţi datorii la AVAB. Iată două surse din care sunt convins ca aţi putea să daţi un ban la pensionari.

PG: Staţi să notez să vedem dacă e adevărat. Deci aţi spus aşa, 1,4 şi lanţul de magazine.

TB: Deci aţi făcut oferta publică pe Gepa, v-aţi propus 30 de miliarde de lei.

PG: Nu! Dar mi-aţi spus că e falimentară. Eu o să vă dau aici dvs., pentru că cel puţin asta trebuie să ştiţi, da? Pădure vine pregătit la emisiuni! În primul rând, eu, normal, v-am făcut publică chestia asta în ziarul „Adevărul'' din 2 mai. Eu vă dau să citiţi şi dvs. Am avut profit de 100 de milioane, 100 de milioane în condiţiile în care primul-ministru fumează ţigări netimbrate, 100 de milioane în condiţiile în care şeful SRI-ului declară că 50% sau peste este economie subterană şi ştiţi şi dvs., 100 de milioane în condiţiile în care pe Aeroportul Otopeni intră şi ies avioane cu ţigări de contrabandă.

TB: Otopeni Militar aţi vrut să spuneţti?!

PG: Otopeni e tot cu O: ăla e, Otopeniul! Da? Şi tot 100 de milioane în condiţiile în care ministrul Finanţelor spune că peste 700 de societăţi au datorii la Bugetul de Stat. Pădure are 100 de milioane şi tot are 100 de milioane profit, în condiţiile în care - şi o ştiţi şi pe asta, că o ştie multă lume - peste 1 milion de persoane lucrează la negru în România, iar Gepa şi toţi angajaţii ei au plătite impozitele pe salarii, din 1990 până astăzi, la zi! Eu vă dau situaţia acesta şi vă mai dau ceva, vă mai dau bilanţul depus la Admnistraţia Financiară şi, cu toate cunoştinţele dvs., încercaţi să vedeţi care e profitul societăţii, da?

TB: Vă asigur că îl citesc foarte bine!

PG: În legătură cu creditul de care vorbiţi dvs., să ştiţi că mi se pare greşit să trataţi oamenii de afaceri în funcţie de creditele pe care le au. Trebuia să vedeţi altceva.

TB: Credite nerambursate, dle Gepa! George Pădure, da?

PG: Nu e adevărat! Nu are rost să minţim! Eu nu vreau să vă fac şi nu îmi permit să vă fac mincinos. Ce să vă spun când este vorba despre o minciună, că este o irealitate, ca să ştiţi ce vreau să spun? Deci e o irealitate, dle Băsescu, şi am să vă spun şi de ce. Trebuia să vedeţi că Gepa are un patrimoniu de peste 70 de miliarde de lei, iar creditul Gepa este un credit de 22 de miliarde. Creditul Gepa astăzi este plătit la zi şi a fost blocat datorită Bancorex-ului, care s-a blocat un an de zile, fiind, de asemeni, plătit la zi. Degeaba zâmbiţi! Dar o să. Staţi puţin, după afacerile mele, intrăm la TRITON, intrăm la VEGA, intrăm la cornete, că suntem oameni serioşi, intrăm peste tot.

TB: Sigur, intrăm peste tot.

PG: Decieu vă spun astăzi şi, dacă nu este aşa, cer Ministerului Finanţelor, Ministerului Justiţiei, PoliţieiRomâniei: „domnule, să închidă magazinul ăsta!”, iar dacă nu, vă rog să poftiţi să fiţi clientul nostru, în modul cel mai sincer, am auzit că aveţi bani, poftiţi şi cumpăraţi de la noi, pentru că e un magazin recunoscut drept cel mai civilizat în primii şase ani de comerţ şi de economie aşa-zisă de piaţă în România!

TB: Dle Pădure, astea le spuneţi dvs. cuinu ştie! Deci aveţi un mic ghinion.

PG: Ştiţi câte articole are Gepa? Vă spun eu, 40 de mii de articole, printre care şi nasturii şi acele au plătită taxa vamală. Într-adevăr, asta e de râs într-o ţară ca România.

TB: Asta face toată lumea!

PG: Asta face toată lumea? Sunteţi sigur? Şi avioanele de pe Otopeni?

TB: Domnule, aia se cercetează la Ţigareta 2.

PG: Dar cum puteţi să declaraţi, ca membru al Guvernului, că asta face toată lumea, când ştiţi câtă fraudă este în România?

TB: Dle Pădure, asta face toată lumea care e cinstită.

PG: Dle Ministru, dvs. nu ştiţi că este fraudă în România?

TB: Iar dvs. sunteţi unul din cei care fac fraude.

PG: Dle Băsescu, vă rog din toată inima, nu-i mai spun irealitate, dar vreau să ştiu ceva: dvs., ca membru al Guvernului, nu ştiţi că în România se fraudează?

TB: Vorbesc de firmele serioase, care îşi plătesc datoriile, deci nu aţi făcut nici-o favoare României că v-

aţi plătit datoriile. Numai că nu e aşa.

PG: Nu am făcut nici-o favoare, trebuia să plătesc şi eu, şi toţi, dar cât oare la sută plătesc astăzi?

TB: Iar infractorii trebuie arestaţi!

PG: Când îi arestaţi?

TB: Păi, hai să-i arestăm!

PG: Începeţi cu mine!

TB: Vorbiţi cu ministrul de Finanţe, coleg cu dvs. de partid, vorbiţi cu ministrul de Interne, colegul dvs. de convenţie, vorbiţi cu ministrul de Justiţie, colegul dvs. şi şeful dvs. politic, deci vorbiţi cu ei când îi arestăm. Eu v-aş spune altceva, ca să clarificăm

PG: Dar, dacă vorbesc cu ei, am să vă promit ceva, eu o să cer s-o ia cronologic, adică de când aţi început dvs. să fiţi ministru în Transporturi, adică '91-'92.

TB: Aţi face un mare serviciu României. Nu uitaţi că, spre deosebire de dvs., eu, atunci când am fost sub semnul întrebării, am avut puterea să plec din Parlament şi să mă pun la dispoziţia organelor de anchetă.

PG: Dar eu nu trebuie să plec de nicăieri, eu nu am imunitate!

TB: Dvs. nu aveţi nici-o grijă!

PG: Ştiţi de când spuneţi că mă ia? De 6 luni aţi spus toţi că mă ia. Tu ai făcut aia.

TB: Nu! Eu nu am spus aşa ceva! Doar acum am spus-o prima dată. Dle Pădure, aveţi un credit la Bancorex pe care nu l-aţi rambursat, în valoare de 1,4, de fapt e în valoare de 1,7 milioane de dolari, ştiţi foarte bine.

PG: Păi de ce spuneţi atunci 1,4? Cât e, 1,4 sau 1,7?

TB: Deci aveţi două mici probleme acolo. Dar haideţi să o lămurim..

PG: Şi care e problema creditului, dacă eu am construit pe Calea Dorobanţi un magazin de 2 milioane de dolari, pe care l-aţi văzut şi vă place?

TB: Nu i-aţi dat înapoi, iar magazinul acela... aţi cesionat deja veniturile lui către AVAB!

PG: Eu? Nu, domnule! Eu îmi plătesc datoriile din veniturile pe care le obţin prin închiriere şi prin vânzare. Nu! Greşiţi! Vă invit la magazinul Gepa de pe Calea Dorobanţi, mâine dimineaţă e deschis!

TB: Da, dar i-aţi cesionat veniturile către AVAB, dle Pădure!

PG: Dar nu aşa se rambursează un credit? Dle ministru, nu aşa se rambursează un credit? Nu aşa aţi învăţat?

TB: Nu aşa! După ce aţi ajuns la AVAB, după ce nu aţi plătit!

PG: La AVAB au ajuns 4 mii şi ceva de societăţi! Nu ştiţi, oare, care e motivul pentru care s-a ajuns la AVAB?

TB: După ce nu v-aţi plătit creditul la Bancorex şi aţi contribuit, cu foarte puţin, ce-i drept, la situaţia Bancorex-ului, aţi ajuns la Agenţia de Valorificare a Activelor Bancare! Să sperăm că o să reuşiţi să le plătiţi.

PG: Ce să reuşesc? Ca să înţelegeţi ceva şi dacă vreţi dvs., pe data de 2 a lunii viitoare, e doar vineri, o să aveţi în bancă, o să aveţi în presă, copia dispoziţiei de plată la zi! Deci pe mine nu mă apucă.

TB: Deci deja nu mai sunteţi la zi, dle Pădure!

PG: Iertaţi-mă! De data asta vă rog să mă iertaţi, indiferent care vă e funcţia, minţiţi!

TB: Sigur că da! Mulţumesc mult!

PG: Vă rog să mă iertaţi!

TB: Deci, dacă eraţi cu plăţile la zi, nu ajungeaţi la AVAB şi la reeşalonări, dle Pădure!

PG: Vă spun în modul cel mai. S-a plătit o parte a creditului! Nu ştiţi nimic din toată istoria asta!

TB: Ştiu mai bine decât credeţi!

PG: Vă spun eu! Nu ştiţi nimic! Deci s-a plătit o parte a creditului, iar o parte a creditului a fost reeşalonată, da? Şi se plăteşte la zi de câteva luni, iar în fiecare lună la data de 1, iar la data de 2 nu mai ai nici-o datorie. Asta înseamnă să ai datorii când nu plăteşti la zi! Ce? Dvs. dacă aţi avut credit, îmi spuneaţi că aţi luat credite de la Banca Mondială, aţi avut vreo problemă?

TB: Nu am avut niciodată întârziere la rambursare şi.

PG: Vă spun imediat, eu vreau să termin cu situaţia asta cu Gepa. Aş vrea să îmi spuneţi dacă mai aveţi situaţii din astea cu mine, ca să trecem la dvs., că e mai lung.

TB: Am multe, am multe!

PG: OK, cum vreţi dvs.

TB: Deci întrebarea mea este: cum aţi ajuns cu.

PG: Eu am crezut că vreţi să vorbim despre program, ăsta este programul meu, spre deosebire de cele două pagini ale dvs.

TB: Păi nu! Eu v-am sugerat sursa de unde daţi pensii suplimentare. Asta este sursa, că în rest sunt gogoşi.

PG: În rest nu sunt nici-o gogoaşă! V-am spus că numai din furăciunile din Primăria Capitalei, v-am spus şi repet şi sunt responsabil pentru ceea ce spun, pot plătii pensiile! Eu am spus că, dacă la 1 octombrie, Pădure nu plăteşte pensia, eu îmi dau demisia, domnule! Terminăm! Nu are rost! E mai ieftin să îmi

dau eu demisia şi să termin, se mai fac o dată alegeri, decât să stea un mincinos acolo. Maimult! Maimult, vă spun, aş face rău partidului meu! Partidului care mă sprijină, pentru că după 1 octombrie urmează alegerile generale, nu? Şi Pădure, care a minţit, nu mai poate să se prezinte în faţa electoratului să spună „votaţi-i pe ai noştri, că sunt buni!”

TB: Păi, dle Pădure, nu e singura minciună pe care a spus-o Convenţia bucureştenilor, aşa că ar intra în lunga listă de minciuni.

PG: Nu are rost să discutăm de Convenţie acum, pentru că am înţeles că sunteţi aliaţi cu Convenţia şi nu discutăm despre asta. Pe mine cine mă sprijină este Partidul Naţional Liberal.

TB: Dle Pădure, aş vrea să mai spun ceva şi cu asta închei, dându-vă posibilitatea să mergeţi la capitole care vă convin.

PG: Eu voiam să discut despre acest program, pentru că eu cred că fiecare are câte ceva de învăţat. Toata viaţa, să ştiţi, dle Băsescu, după părerea mea, poţi să ai şi 70 de ani, poţi învăţa!

TB: Categoric, iar eu vreau să învăţ şi singurul motiv pentru care...

PG: Dacă vreţi să învăţaţi, puteţi să vă luaţi un Sfat al Bătrânilor, mi-am luat şi eu, sunt nişte înţelepţi şi pot să vă înveţe anumite lucruri, dar primul lucru care o să vă înveţe o să fie următorul lucru: „Băi, mai termină cu ironiile şi aroganţa!”. Ăsta o să fie primul lucru pe care vi-l va spune Sfatul Bătrânilor!

TB: Dle Pădure, deci eu am deschis vorba despre cei 4,7 miliarde luaţi de la cetăţeni ca.

PG: Am înţeles! Eu v-am dat bilanţul acolo, nu cred că mai aveţi ce discuta despre asta, deja s-a arătat că

dvs. minţiti.

TB: Plus 1,4 milioane de dolari datorii la AVAB.

PG: Ştiţi să citiţi un bilanţ?

TB: Foarte bine! Dle Pădure, citiţi-l dvs. telespectatorilor!

PG: Ce scrie aici? Vă spun imediat. Profit rezultat brut al exerciţiului: 88 milioane 885 pe primul an de activitate. Dle Băsescu, e minciună ce spuneţi! Are ştampila Administraţiei Financiare? Dacă mai continuaţi aşa, înseamnă deja rea intenţie!

TB: Primul an de activitate a cui?

PG: A SC Gepa SA.

TB: Când aţi înfiinţat unitatea?

PG: La începutul anului '98. În '99, după primul an, după primul an de funcţionare profitul e de 89 de milioane.

TB: La fel a avut profit şi FNI.

PG: Domnule, dar nu mă interesează, vă rog frumos, dacă ştiţi că a avut profit la FNI!

TB: Păi sigur nu l-a anunţat? Nu dădea dobânzi de 8%?

PG: Nu cumva de la FNI se va apropia ceva şi de dvs?

TB: Dle Pădure, dacă se va apropia un leu de mine sau.

PG: Nu! Nu se va apropia leul, se va face o... aşa, o apropiere de imagine.

TB: În acel moment eu nu mai candidez. Uitaţi-vă că astăzi eu am atacat Fondul National de Investiţii!

PG: Dar dacă eu vă demonstrez anumite lucruri, vă retrageţi candidatura?

TB: Sigur că..., sigur că da!

PG: Haideţi să vorbim acum!

TB: Staţi numai puţin liniştit, pentru că mai am o întrebare, mai am o întrebare să mi-o clarificaţi, dacă îmirăspundeţi la ea, pe urmă trecem la punctul următor.

PG: Vă rog!

TB: Dle Pădure, deci, după părerea mea, nu veţi putea da pensii de pe la fundaţii.

PG: Asta e părerea dvs., fiecare e liber să aibă o părere.

TB: Nu veţi putea cere contribuţiica să se facă. De la cine cereţi contribuţii? De la cei care au un salariu mediu de 1 milion două sute, 1 milion trei sute? În Bucureşti, astea sunt salariile!

PG: Păi de ce nu le-aţi mărit salariile, dle Băsescu? De ce nu le-aţi mărit salariile, dacă tot plângeţi pentru ei astăzi?!

TB: Pentru că atât se poate plăti şi pentru că nu am nici-o calitate în industria Bucureştiului.

PG: Haideţi să nu vorbim de industria Bucureştiului, pentru că 1200000,1400000 au şi oamenii dvs. Am ceva să vă spun în legătura cu asta.

TB: Imediat! Deci aceste surse nu sunt adevărate şi dvs. Începeţi să fraudaţi alegerile prin minciună.

PG: Dle Băsescu, vreau să vă dau o sursă. Dvs. aţi auzit vreodată că turiştii care vin în Bucureşti ar trebui, potrivit lui Pădure, potrivit cu ceea ce a promis, că va institui taxa turistică... aţi auzit că de acolo se pot lua 5-6 milioane de dolari? Ştiaţi?

TB: Sunt extraordinar de mulţi turişti în Bucureşti şi trebuie să-i.

PG: Ştiţi câţi au fost?

TB: Da. Nu... Ascult cu atenţie!

PG: 680 de mii în anul '99. Dar staţi să vă spun

ceva..

TB: La 680 de mii, comparaţi cu Budapesta, unde au fost 7 milioane.

PG: A fost greşeala politicienilor în 10 ani că nu au fost mai mulţi. Şi au folosit pârghiile şi mecanismele economice ale dlui economist Băsescu, aşa spuneţi că sunteţi.

TB: Nu! Sunt inginer.

PG: Ştiam!

TB: Vă mulţumesc!

PG: Dar totodată ştiţi să folosiţi pârghiile, mecanismele, bugetele plus altele şi altele.

TB: Am probat asta! Am probat asta!

PG: Vă arăt imediat din realizările dvs. Şi vă promit...

TB: Am probat că am adus în ţara asta 22 de miliarde de dolari!

PG: Din greşeala politicienilor... Da. parcă i-aţi adus de acasă!

TB: Nu i-am adus de acasă, am găsit formule.

PG: Din greşelile.

TB: Dvs. câţi bani aţi adus, domnule Pădure?

PG: Eu am adus 3 milioane de dolari din banii mei de acasă. E diferit un pic, nu?

TB: E, e cu totul altceva.

PG: Şi culmea ştiţi care e? Că i-am adus înainte să mă fac politician. Nu m-am făcut politician şi pe urmă mi-am adus banii. Eu m-am făcut om de afaceri, mi-am făcut banii întâi, mi-am adus banii de acasă şi am făcut un magazin pe Calea Dorobanţi crezând în politica guvernării '91-'92, unde eraţi şi dvs. Şi totul a fost un fiasco.sunteţi de acord?

TB: Absolut de acord cu dvs.

PG: Atunci de ce îmi spuneţi că nu am profituri? Cine

are profituri în România? Cornetele de îngheţată ale dvs.? Asta da!

TB: Sigur! Da! Şi sunt mândru că fac o afacere care nu are nimic în comun cu activitatea mea.

PG: Dar nu aţi făcut cumva afacerea dinainte, cum am făcut eu cu 15 ani înainte şi să veniţi cu banii şi să îi băgaţi! Aţi fost ministru şi v-aţi făcut-o pe urmă. Nu aţi venit, ca mine, cu banii şi i-aţi băgat!

TB: Nu eram ministru, eram în opoziţie. Staţi liniştit!

PG: '91-'92 aţi fost ministru, pe urmă v-aţi deschis îngheţata, ca parlamentar!

TB: Mergeţi la Banca Agricolă şi vedeţi creditul PHARE. Pe care l-am rambursat, spre deosebire de dvs.

PG: Dacă dvs. aţi obţinut de la Banca Agricolă creditul PHARE, l-aţi obţinut pentru că eraţi în opoziţie un parlamentar şi fost ministru al Transporturilor în '91-'92!

TB: Dle Pădure, dvs. aţi obtinut 1,4 milioane de dolari şi nu i-aţi dat înapoi, eu am luat un credit PHARE pentru întreprinderi mici şi mijlocii şi l-am dat înapoi.

PG: Deosebirea dintre noi este mărimea, dvs. vindeţi cornete de îngheţată, vă trebuie jumătate de metru ca să vă desfăşuraţi, iar la mine este vorba de 1 400 mp.

TB: Domnule, eu atât pot să fac!

PG: Atât puteţi. Cu toate că eraţi parlamentar, puteaţi face un pic mai mult atunci, dar o să vă spun şi de celelalte, vă spun şi de TRITON, vă spun şi de

VEGA, pentru că la un moment dat aţi declarat că aţi vândut acţiunile de acolo. Sunteţi de acord cu mine?

TB: Categoric!

PG: Aţi declarat, asta era în decembrie '96.

TB: Că nu administrez societăţile, dle Pădure!

PG: Aţi declarat că aţi vândut acţiunile?

TB: Nu, domnule!

PG: Nu aţi declarat asta?

TB: Nu! Nici nu am cum să vând!

PG: Eu vă voi da declaraţia dată unui reporter Mediafax!

TB: Eu nici nu aveam cum să vând acţiunile!

PG: Ba da! Aţi spus textual următorul lucru.

TB: Dle Pădure, haideţi să terminăm subiectul şi să trecem la TRITON şi la VEGA.

PG: Textual aţi spus: „pentru a nu se interpreta, îmi voi vinde acţiunile, cele 20% pe care le deţin la TRITON şi la VEGA”. La TRITON, la VEGA încă e Traian Băsescu! Le administrează, se ocupă de ele!

TB: Dle Pădure, spuneţi o minciună, dar haideţi să o lămurim. Deci cele 3 milioane de dolari pe care spuneţi că le-aţi adus cine i-a folosit? Ce-aţi făcut cu ei?

PG: Ce am făcut cu ei?

TB: Cine i-a folosit?

PG: Gepa.

TB: Deciv-aţi făcut propria afacere. Nu spuneţi că aţi adus bucureştenilor 3 milioane de dolari!

PG: Nu, nu! Am pus pe Calea Dorobanţi o construcţie pe care o vede orice bucureştean şi care nu este o ruginătură, cum spuneaţi dvs. Într-o emisiune că este! Deci eu vă invit, vă voi arăta că este încălzire electrică în pardoseală datorită unei autorizaţii care mi-a fost dată de primarul de atunci.

TB: Este construcţia cu care aţi intrat neautorizat în domeniul public şi vreţi să faceţi din asta o regulă în Bucureşti!

PG: Nu, nu, nu! Nu trebuie să vedeţi asta aşa! Eu m-am dus la Primăria Capitalei ca orice om civilizat, am spus „uite, dle, vreau şi eu să fac construcţia asta. Îmi

permiteţi să o fac?”.

TB: Întâmplător, aţi făcut-o neautorizat!

PG: Iar e minciună!

TB: Păi atunci de ce vă reclamă omul ăsta?

PG: Vă rog să mă iertaţi, eu am crezut că am clarificat. Dle Diaconescu, în emisiunea dvs. am arătat Autorizaţia de Construire, eu ştiu că în general fanii dvs. se uită în permanenţă la aceeaşi emisiune, aşa că. Ce e asta, domnule?

TB: Nu, nu! Staţi numai puţin!

PG: Nu! Vă promit altceva, pentru luni, plătesc, în cel mai mare ziar, „Adevărul'', o copie a Autorizaţiei de Construire.

TB: Din ce plătiţi, domnule Pădure? Din cei 4,7 milioane de dolari de la cetăţeni?

PG: Haideţi, domnule, eu zic să terminaţi cu minciunile!

TB: O terminăm şi vă asigur că voi constitui asociaţia celor care au bani de recuperat de la Gepa.

PG: Lăsaţi, nu mai constituiţi, domnule, astea sunt manipulări ale dvs. şi, pentru că faceţi aşa ceva, o să trec să mă ocup de problemele dvs., ca să vedeţi despre ce e vorba. Acum, dacă tot dvs. spuneţi că aţi făcut şi aţi rezolvat toate problemele.

TB: Nu le-am rezolvat pe toate, domnule Pădure! E o copilărie să spună cineva că a rezolvat toate problemele. Am rezolvat atât cât am putut.

PG: Sunteţi de acord cu ce spune aici ziarul „Adevărul”? I-a uitaţi-vă!

TB: Ce spune ziarul „Adevărul”? „Băsescu şi Roman acuzaţi.”

PG: Citiţi dvs. singur!

TB: Asta este o minciună! Face parte din categoria

minciună.

PG: Deci”Băsescu şi Roman acuzaţi cu acte pentru jefuirea flotei”. Haideţi să vă spun în continuare. Vreau să vă citesc unele dintre realizările dvs. Vreţi să vi le spun? Ca să vi le spun, trebuie să mă ajutaţi. Câte nave avea România în 1991, când aţi preluat dvs. funcţia de ministru?

TB: 275 de nave şi am predat flota cu 275.

PG: Câte sunt acum?

TB: Nu ştiu, întrebaţi FPS-ul. Deci, în 1992, în decembrie, flota a fost trecută la Fondul Proprietăţii de Stat.

PG: Spuneţi-mi şi mie, ştiţi unde sunt vapoarele de agrement de pe Herăstrău, de pe Snagov, cele pentru care aţi dat dvs. aprobare pentru radiere la Registrul Naval? De ce vă apucă râsul?

TB: Dle, păi mă apucă râsul. Niciodată Ministerul Transporturilor nu s-a ocupat de navele din Herăstrau. Astea au ţinut de primărie.

PG: Da, şi cine trebuia să dea radierea?

TB: Păi radierea... În momentul în care se vinde o navă, te ducila notariat.

PG: De ce n-aţi intervenit atunci să daţi radierea?

TB: De ce să intervin?

PG: Nu Ministerul Transporturilor face radierea?

TB: Domnule, când dvs. veniţi cu Primăria.

PG: Deci dvs. nu ştiţi nimic de vânzarea vapoarelor de agrement. Nu era mai plăcut, după părerea dvs., nu era mai plăcut ca fiecare bucureştean să se urce într-un vaporaş din ăsta pe Snagov?

TB: Dle Pădure, dacă dvs. credeţi ca Ministerul Transporturilor se ocupă de navele de agrement de pe Snagov, vă înşelaţi.

PG: Haideţi că vă mai dau o realizare a dvs. pe lângă, pe lângă.

TB: Şi cea de pe urmă.

PG: O realizare mare de tot, că eu nu m-aş lăuda cu o realizare ca asta, că vă lăudaţi absolut peste tot că e o realizare deosebită.

TB: Dvs. aţi reţinut că flota de pe Snagov este a Administraţiei Locale?

PG: Nu! Eu am reţinut ce scrie ziarul „ Adevărul” şi reţin în continuare!

TB: Din ce dată?

PG: Este de acum un an, vă spun eu, este de acum un an!

TB: Nu! Hai, spuneţi data!

PG: Joi, 16 iulie 1998. Ce, adică de atunci până acum aţi adus flota înapoi? Nu mai este sau.

TB: Dle Pădure, dacă plecaţi de la premiza că din decembrie '92..

PG: Câţi marinari stau la ora actuală în străinătate din cauza Ministerului Transporturilor? Câte nave sunt arestate la ora asta din cauza Ministerului Transporturilor?

TB: Cum puteţi spune asta, când flota este la Fondul Proprietăţii de Stat?

PG: Ministerul Transporturilor nu are nimic a face?

TB: Nimic a face.

PG: De ce aţi luat dvs. atunci măsura să pregătiţi cei 40 de milioane de dolari - ordonanţa respectivă, da? - pentru revenirea marinarilor în ţară?

TB: Pentru că aveam o obligaţie.

PG: Extraordinar!

TB: Erau cetăţeni români abandonaţi!

PG: Nu, nu! Vă spun eu de ce! Ca să administraţi cei

40 de milioane de dolari împreună cu 3-4 armatori. Vă spun eu în modul cel mai sincer. Vă voi dovedi asta, prin presă, şi eu. M-aţi înţeles? Nu este normal!

TB: O să vă bată Dumnezeu!

PG: Nu mă bate, mă bate dacă nu îmi respect promisiunile, dar eu mi le respect!

TB: Nişte nemernici au abandonat nave cu echipaje cu tot în străinătate. Erau cetăţeni români în dificultate.

PG: Şi de ce nu aţi lăsat FPS-ul să se ocupe de asta?

TB: Era imposibil să aducă echipajele acasă.

PG: Şi dvs. sunteţi capabil să administraţi cei 40 de milioane de dolari!

TB: Da! Pentru că am plecat dintre oamenii ăia şi pot să vă spun că am luat banii din bugetul Ministerului Transporturilor, bani de la drumuri şi de la calea ferată, pentru că mii de oameni erau abandonaţi de nişte nemernici prin toate porturile lumii. Iar eu am plecat dintre oamenii ăia. Nu puteam să îi las. M-am dus la Guvern, am implorat ca FPS-ul să plătească repatrierea, nu au vrut să plătească, pentru că FPS-ul nu înţelege ce e marinarul, şi am decis atunci să iau din bugetul Ministerului Transporturilor, cu aprobarea Guvernului, şi să repatriez nişte oameni nevinovaţi. Abandonaţi de nemernici, nemernici care au avut şi ei datorii la Bancorex, ca şi dvs., 118 milioane de dolari, luaţi de diverse SRL-uri.

PG: Şi vă părea rău de ei?

TB: Sigur că da!

PG: Cum vă părea rău de sindicalişti în iarna când le-aţi spus băga-mi-aş şi face-mi-aş? Nu? Staţi un pic!

TB: Dle Pădure, eu nu am crescut în saloane de ambasadă.

PG: Am înţeles. Sunteţi un altfel de politician, vreţi să spuneţi?

TB: Da. Am crescut în porturi, întâmplător.

PG: Dar dvs. cum vi se pare ca în acele zile să spuneţi „nu am niciun ban”, arătându-vă, fluturându-vă buzunarele la televizor, în timp ce instituţii ale dvs. plăteau câte 30, 20 de mii, nişte zeci de mii de dolari să îşi facă publicitate, la NY Times, la Stern şi la alte asemenea jurnale? Cum vi se pare?

TB: Nu ştiu. Ştiţi cumva care sunt instituţiile alea?

PG: SNCFR-ul. Nu ştiaţi?

TB: SNCFR-ul este în programul....

PG: Bine! Vă promit că vi le dau în presă şi pe astea.

TB: Da.

PG: Nu vă supăraţi pe mine că o să vi le dau în presă! Dar vi se pare corect să spuneţi sindicaliştilor „băi băieţi, nu vă supăraţi, uitaţi-vă, buzunarele mele sunt goale”?

TB: Dle Pădure.

PG: Vi se pare corect ca în acelaşi timp să plătească ăla 20 de mii, ăla 30 de mii să facă publicitate, să-i apară un articol în străinătate? Să nu spuneţi acum că voiaţi să faceţi publicitate României!

TB: Dle Pădure, vedeţi că au fost reviste dedicate României.

PG: Nu, nu, nu! Erau directorii dvs. din SNCFR şi s-au plătit şi, dacă vreţi să insistaţi, vă aducem.

TB: Oportunităţi de afaceri, dacă nu aţi ştiut.

PG: Opa! Aţi trecut la oportunităţi de afaceri şi plăteaţi publicitate de 30 de mii, în timp ce oamenii aveau un milion două sute de mii.

TB: Eu nu am plătit nimic Ministerul Transporturilor nu a putut plăti niciun leu.

PG: În ograda cui stă SNCFR-ul? În ograda lui Gepa?

TB: În ograda dvs. se află datoriile de la AVAB, deci 1,4 milioane de dolari. Să ştiţi că nu din funcţia de primar o să le scoateţi.

PG: Până la urmă, telespectatorii or să constate că altceva nu aveţi! Ştiţi când puteaţi să mă acuzaţi? Haideţi să vă spun când puteaţi să mă acuzaţi. Puteaţi să mă acuzaţi la momentul când spuneai „băi Pădure, ai dat 40 de case lu ăla, 30 lu ăla, 20 lu ăla, ai făcut aşa”.

TB: Nu, dle Pădure. Dvs. aţi promis case la toţi bucureştenii!

PG: Obligatoriu! Dar ştiţi de ce am promis? Haideţi să vă spun!

TB: Ia spuneţi-mi, domnule, că e intersant!

PG: Ăsta e unul din cele mai interesante. Eu am spus aşa fiindcă am plecat de la promisiunea mea şi de la programul meu „O casă pentru fiecare” făcând o analiză. Analizând, am constatat un lucru, că există o presiune falsă asupra fondului locativ al Capitalei, care generează, de altfel, inechitate socială, prin faptul că... Vă dau un exemplu: Băsescu vine de la Constanţa şi se mută la Bucureşti, ia o vilă de 7 camere pe Aleea Aviatorilor.

TB: Nu! Domnule Pădure, ştiţi unde locuiesc?

PG: Staţi un pic! Păi vă spun şi unde locuiţi, aveţi răbdare!

TB: Pe Mareşal Prezan nr. 4.

PG: De cât timp locuiţi acolo, dle Băsescu?

TB: De 4 ani.

PG: Bun, dar 7 ani aţi locuit în Aleea Aviatorilor.

TB: Unde mi-a repartizat Guvernul locuinţa de serviciu.

PG: Păi, nu eraţi membru al ministerului, al Guvernului?

TB: Domne, am fost membru al Guvernului când am primit repartiţia.

PG: Nu, nu! Nu aţi fost membru al Guvernului în '91-'92. Aţi plecat după asta? V-a convenit să plătiţi chirie 900 de lei pe lună timp de 7 ani.

TB: Imediat ce mi s-a dat altă locuinţă, am plecat!

PG: Nu, nu! Pardon, 908 lei. În acelaşi timp s-a creat o presiune falsă pe fondul locativ al Capitalei şi dintr-un alt motiv.

TB: Băsescu a creat presiunea?

PG: Şi să ştiţi că vă arăt imediat cine şi să ştiţi că eram dator cu toate astea şi trebuia să vi le spun şi tocmai de asta am acceptat invitaţia d-lui Diaconescu. Deci, în acelaşi timp, dle Băsescu, dvs., atunci când se repartizau de la primăriile Capitalei apartamente către ministere, acea cotă pe care dvs. O dădeaţi lui X, lui Y, lui Vasile, lui Gheorghe.

TB: Pe vremea când se mai dădeau repartiţii.

PG: Dvs., în timp ce, vă dau un exemplu: directorului din Ministerul Transporturilor, pe care-l cheama Şuteu - şi ştiţi despre cine vorbesc -, şi care stătea în Constanţa pe Olteniei 32, îi daţi apartament pe Argentina 32, în spatele Guvernului: „Linişte, uite, ia de aici, să fii aproape”. Unu. Doi: în acelasi timp, îi daţi în Piaţa Victoriei apartament lui Călin Marinescu, un alt angajat al dvs., în timp ce el stătea la Constanţa.

TB: Secretar de Stat în minister, da?

PG: Da, domnule, dar nu mă interesează! Dar de ce Secretarul de Stat din Minister să aibă zece apartamente şi omul de rând, care stă şi asteaptă de opt ani, să nu aibă niciunul? Este falsă presiune!

TB: Stă omul ăsta în apartament aici?

PG: Nu! Păi se ia, se scoate, se vinde, se termină până. Păi se lucrează rapid!

TB: Dle Pădure.

PG: Staţi un pic! Nu, nu! Nu umblu cu nimic şi aveţi dreptul la justiţie şi dvs., şi eu pentru minciunile pe care le spun! Da? Şi dvs. la fel!

TB: Categoric!

PG: Dar ştiţi cum? Şi nu ştiu cum făceaţi că le dădeaţi la toţi să fie unul lângă altul, ba pe Argentina, ba în Piaţa Victoriei, apoi lui Mihai Sarescu îi daţi pe Iancu de Hunedoara, imediat după Guvern...

TB: Repartiţiile veneau de la Guvern, unde a avut Guvernul locuinţe.

PG: Nu avea voie Guvernul să faca aşa ceva! Nu! Primăria Capitalei, vă spun eu acum, dădea la RGAB, RATB, Ministerului Transporturilor, Parchetului, Poliţiei şi altora, iar dvs., ministru, spuneaţi „dă-i lui Vasile”. Este aşa? Este aşa?

TB: Decinumărul de apartamente se repartiza în '90, dv. vorbiţi de vremuri de demult!

PG: Da! Dle Băsescu, dar ştiţi ce constat din asta? Ca aveţi o afecţiune deosebită pentru Primăria Capitalei şi în special pentru Spaţiul Locativ din Primăria Capitalei.

TB: Categoric!

PG: Aveţi, nu?

TB: Pentru fraudele care s-au făcut la Capitală, am.

PG: O asemenea persoană nu poate candida, după părerea mea, la Primăria Capitalei. Afecţiunea dvs. este prea puternică.

TB: Dle Pădure, haideţi să vă spun ce tip de persoană poate candida la Primăria Capitalei. Deci dvs.

veniţi cu modul de repartiţie a locuinţelor din 1991.

PG: Nu! Aicieste vorba de un principiu, principiul echităţii, inclusiv pentru ministru. Ştiţi ce aş vrea? Să trăiesc vremurile, vă spun în modul cel mai sincer, şi vreau să fiu capabil să o fac poate chiar mandatul viitor, pentru că atunci când voi câştiga alegerile.

TB: Nu o să aveţi şanse, dle Pădure!

PG: Staţi un pic! O să vedem, ne spun cetăţenii, nu trebuie să ne spuneţi dvs., pentru că nu dvs. faceţi cărţile, chiar dacă doriţi!

TB: Să speram că o să ajungeţi să duceţi Primăria Capitalei.

PG: Aş vrea să ajungă unul ca mine, sau unul ca dvs., sau ca altul, „uite domnule, vreau şi eu să trăiesc din două milioane de lei pe lună”. Domnule, e posibil să mergem la Faur, la Republica, în alte părţi unde aţi fost şi dvs. Şi unde v-au spus oamenii, ca să vă spun ce mi-au spus şi mi-au spus că v-au spus şi dvs., că au un million două sute, un million patru sute în mână. Da? Şi când am întrebat o doamnă: „Doamnă, dar ce aţi mai vrea, ce aţi vrea să mai facă primarul?”, mi-a zis: „Ştiţi ce aş vrea, dle Pădure? Să ne lăsaţi să muncim, atât.” E posibil? E posibil aşa ceva?

TB: Dle Pădure, ca să ieşiţi din diversiunea repartiţiei de locuinţe.

PG: Păi da, repartiţia de locuinţe nu am făcut-o eu, aţi făcut-o dvs.! Eu am avut 70 de locuinţe în 4 ani!

TB: 70 de locuinţe...

PG: 70 de locuinte în 4 ani! În comisia de locuinţe era şi viceprimarul Partidului Democrat, care e la dvs., Murgeanu.

TB: Spuneţi-mi! La oamenii ăştia cu 1,2 milioane, spuneţi că aţi fost în fabrici, cum le faceţi locuinţele de

care vorbiţi dvs. în program?

PG: Nu am spus despre ei, am spus în condiţiile.

TB: Dar despre cine? Despre oamenii care au magazine în centru?

PG: Vedeţi dacă nu sunteţi atent? Şi un comandant de navă trebuie să fie, în mod obligatoriu, atent!

TB: Cred că unui ospătar pe navă.

PG: Nu am fost numai ospătar, am spălat şi maşini în viaţa mea, trebuia să îmi întreţin familia şi copiii pe care-i aveam! Asta era!

TB: Dle Pădure, haideţi să vedem: cum le faceţi locuinţe bucureştenilor dvs.?

PG: În legatură cu atenţia dvs., pe care nu o aveţi, nu aţi fost atent când eu am spus că „în cazul în care nu se va putea să îşi construiască cineva cu 20 de mii de dolari pe terenul primăriei, pregătit anticipat cu o infrastructură edilitară.”, adică apă, canal, curent electric, gaze şi aşa maideparte, cu drumuri, nu? în cazul acela noi, Primăria Capitalei, vom pune la dispoziţie locuinţe sociale, dar doar pe perioada cât ai o problemă socială, nu să ai trei Mercedesuri jos la uşă şi stai în locuinţa socială, cum este astăzi! Sunteţi de acord cu mine?

TB: Cine stă în locuinţă socială şi are Mercedes la uşă?

PG: Nu am spus de dvs.!

TB: Nu, nu, Doamne fereşte! Asta mai lipsea!

PG: Eu am spus că astăzi este o regulă că nu se urmăreşte. Noi am fost în Belgia şi sunteţi de acord cu lucrul acesta. Chiar vreau să vorbesc la un moment dat de mercurialul de acolo, din Belgia, despre care vorbeaţi într-o emisiune.

TB: Dle Pădure, vorbiţi încontinuu şi vreau să vă

spun că minţiţi cu neruşinare!

PG: Nu mint!

TB: Nu puteţi să faceţi nicicase de 22 de miide dolaripentru bucureşteni!

PG: Sunteţi de acord că în Belgia, atunci când treci de 13000 de franci venit (avem legea venitului global), îţi venea scrisoare acasă că în 3 luni trebuie să părăseştilocuinţa pentru că ai depăşit faza în care eşti îndreptăţit să primeşti ajutor social?

TB: La câţi aţi făcut asta în sector la dvs.?

PG: Staţi puţin, că nu vorbesc de România.

TB: Nu! La câţi aţi făcut-o? Îmi daţi exemple teoretice?

PG: Aici trebuie implementate printr-o hotărâre de consiliu criterii clare de atribuire a locuinţelor sociale. Pentru că sunt oameni cu probleme sociale, oameni fără probleme sociale, dar care nu doresc să-şi construiască, ci să stea cu chirie, şi mai sunt.

TB: Credeţi că se mai poate vorbi şi despre altceva decât despre ceea ce vrea dl Pădure?

PG: Şi mai sunt oameni. Iertaţi-mă, vorbim acum, la publicitate, amândoi şi pe urmă vorbesc eu din nou. Staţi un pic! Iertaţi-mă, o să vă las imediat! Şi mai sunt oameni care doresc să îşi construiască şi pe cuvântul meu de onoare că Pădure rezolvă problema locuinţelor. Ştiţi care e problema noastră aici, în România? Problema noastră în România a fost această corupţie, această minciună, această golănie şi acest domn Lis, ca să vă dau un exemplu, nici nu trebuie să-i mai pronunţ numele, vă dau un exemplu despre el, e normal ca în 10 ore..

TB: Haideţi să nu vorbim de altul, să vorbim de noi!

PG: O persoană, indiferent cine este, că e Gheorghe,

Vasile, care în zece ore de lucru nu are altceva de făcut decât să stea o oră la cafea cu unul, să-şi facă mendrele cu unul, altă oră cu una, altă oră cu ştiu eu cine? E normal că nu ai cum să scoţi planuri, proiecte, realizări, hotărâri, decizii, analize şi aşa mai departe. Aşa cum făcea Pădure şi vă spunea bine Murgeanu de la Sectorul 1, e candidatul dvs. de la Sectorul 1.

TB: Dle Pădure, se pare că..

PG: Dar, dacă este minciună, vă spun că minţiţi sau ridic mâna sus!

TB: Vă spun eu ce aţi minţit până acum!

PG: Nu! Dacă minţiţi dvs.!

TB: Nu! Dar vă spun şi eu cu ce aţi minţit până acum!

PG: Nu! Staţi puţin, este părerea dvs.!

TB: Şi eu etichetez ca fiind minciună ce aţi spus dvs. acum!

PG: Şi eu etichetez ce aţi făcut cu casele ca infracţiune, furt!

TB: Nu! Asta o aveţi de la Honcescu, povestea asta, şi s-a demonstrat că nu are nimic în comun cu realitatea.

PG: Am observat ceva! Vă deranjează foarte mult când cineva intră peste afacerile dvs. A intrat Ştefănescu peste flotă, da? L-aţi dat afară!

TB: Ce treabă are dl Ştefănescu cu flota?

PG: A intrat Valeriu Stan peste afacerea apartamentul? Aţi cerut imediat demiterea lui, că altfel ne supăram. Domnule, nu se poate!

TB: Dle Pădure, nu ţine cu d-astea!

PG: Ce nu ţine? Că ştie o ţară întreagă!

TB: Dle Pădure, reţineţi că şi. deci aş vrea să limpezesc dintr-o singură trăsătură de condei toată

cavalcada de minciuni pe care le spuneţi.

PG: Limpeziţi cu casele!

TB: Sigur că da! Când au fost astea?

PG: 1991.

TB: Şi raportul Parlamentului când a fost?

PG: Raportul parlamentarilor a fost în '95. De acord? Deci mint aici? Deci Parlamentul României.

TB: Dle Pădure, haideţi să vă spun unde minţiţi.

PG: Haideţi să vă mai spun minciuni. Aţi minţit, de exemplu, pentru că puteaţi obţine cele 7 camere. Eu nu am acasă 7 camere.

TB: Domnule, asta a spus numai Honcescu!

PG: Eu am casa cumparată de mine, îmi pare rău! Deci aţi minţit atunci că vor sta părinţii Dumitru Băsescu şi Băsescu Elena, care la rîndul lor aveau şi ei apartament în Arcului nr. 2!

TB: Honcescu a considerat că WC-urile sunt camere de locuit.

PG: Nu, nu, nu! Eu am notat 7 camere plus dependinţe!

TB: Deci a considerat WC-urile şi bucătăria camere de locuit!

PG: Sunteţi de acord să fac o schiţă? Vă fac o schiţă şi v-o public în ziar! Ce mai vreţi să public? Bilanţul, se poate?

TB: Dle Pădure, se poate vorbi?

PG: Da!

TB: Deci luaţi notă de următorul lucru şi cu asta am terminat! Deci lichelismul de tip rapoarte.

PG: Honcescu.

TB: Nu, că e valabil şi pentru alţii, nu numai pentru Honcescu. Ăla a fost făcut ca să denigreze. V-aţi făcut trompeta unor rapoarte politice cu rost politic. O clipă!

Ascultaţi numai puţin! Toate poveştile astea pe care le spuneţi.

PG: Vă dau cuvântul meu de onoare că nu ştiu de la Honcescu chestia asta!

TB: Toate lucrurile astea pe care le-aţi spus şi care aparţin perioadei de furie a rapoartelor le-am demontat plecând din Parlament, dacă mai reţineţi data la care spuneaţi dvs. de raport. Eu am plecat din Parlament pe data de 4 aprilie 1996, punându-mă la dispoziţia justiţiei. Acestea sunt făcături care dvs. credeţi că vă sunt de folos în campanie.

PG: Care este motivul? Păi staţi puţin: făcături? Am spus că eu vreau să-mi prezint acest program!

TB: Vă dau imediat posibilitatea să o faceţi.

PG: Dacă vreţi, opresc tot şi ne apucăm. Nu maispun nimic, dar terminăm cu prostiile!

TB: Dvs. le preluaţi pentru a le utiliza în campanie. Sunt minciuni pe care eu le-am demontat cu un singur gest, fiind singurul om politic ce a avut curajul să renunţe la imunitate şi să se pună la dispozitia justiţiei.

PG: Nu este aşa! Lăsaţi asta! Mai aveţi o lună până la alegeri şi aţi renunţat la imunitate. Haideţi, dle Băsescu!

TB: Aprilie nu e noiembrie!

PG: Nu aţi renunţat la nici-o imunitate pentru asta. Vă spun eu ce aţi făcut dvs. pentru asta! Aţi cerut demiterea lui Valerian Stan, apoi, imediat, aţi cerut demiterea celuilalt de la Ministerul Transporturilor, pentru că a intrat pe problemele flotei.

TB: Nu e adevărat! Dacă reluaţi aceleaşi minciuni. ca şi dvs., dacă era la fel de mincinos şi susţinea că flota e la Ministerul Transporturilor şi nu la FPS, bineînţeles că l-am dat afară!

PG: Dle Băsescu, vă promit că nu mai intru în afacerile dvs., dacă vreţi să discutăm despre ce am venit aici.

TB: Nu! Intrăm pe ce vreţi dvs., dle Pădure, dar reţineţi un lucru, când discutăm despre derbedeişi şnapani, să nu uitaţi că la ANVER aduceaţi echipajelor carpete, ăstora de care mă întrebaţi de ce i-am adus acasă, când nava dădea mola, când se desprindea de la cheu, şi erau carpete mâncate.

PG: Aţi văzut de ce m-am pregătit eu în seara asta?

TB: Şi erau carpete mâncate, erau carpete mâncate de molii! Asta vă e respectul pentru cei pe care mă acuzaţi că i-am adus acasă!

PG: Deja greşiţi mult. Dvs., într-o emisiune, aţi spus aici „o să vă spun eu cu ce se ocupă Pădure”.

TB: Sigur că da!

PG: Ei, problema e aşa! Ăsta e top 20000, adica primele 20000 mari societăţi din Belgia. Dvs. am văzut în CV că ştiţi limba franceză. Dacă nu, vă traduc.

TB:Da, sigur!

PG: Deschidem la pagina unde se află societatea dlui Pădure şi citim puţin.

TB: Cât aţi plătit ca să vă scrie acolo ce doriţi?

PG: Eu am crezut că dvs. consideraţi această societate care scoate Tendance Tresse o societate serioasă, nu una românească, care să publice ceea ce vreţi dvs.!

TB: Eu aş avea mai mult respect pentru societăţile româneşti decât aveţi dvs. Şi ştiţi foarte bine că se dau premii d-astea... de succes în Europa!

PG: Da, ştiu foarte bine la ora actuală că vă plătiţi articolele ca să daţi publicitate în ziare. Aici e vorba de o carte serioasă.

TB: Nu-mi vindeţi gogoşi de tipul ăsta!

PG: Iar Pădure se numea Directeur de Achats adică de cumpărături, director de vânzări şi de publicitate. George Pădure! Şi aveam locul 63 pe ramură, în Belgia. E mare lucru, dle Băsescu!

TB: La ce?

PG: Şi să vă mai spun ceva! Tot românul care a trecut prin Belgia, peste 85%, pe pariu, a cumpărat de la Pădure. Şi niciodată eu nu am vândut carpete. Ia uitaţi-vă ce scrie: electronice!

TB: Dle Pădure, aduceţi-vă aminte! După ce aţi fugit de pe navă, pentru că aţi fost ambarcat.

PG: Eu vă dau, pentru că am mai multe din ele. Verificaţi aici tot şi veţi vedea şi cifra mea de afaceri, care la ora aceea era de 20 de milioane de dolari.

TB: Îmi daţi cartea ori nu mi-o daţi?

PG: V-o dau, v-o fac cadou! Veţi învăţa ceva de aici şi să nu mai spuneţi minciuni niciodată.

TB: Dle Pădure, v-aţi făcut banii furând marinarii români! După ce aţi abandonat nava.

PG: Aoleu, ce aţi spus?! Vă spun eu acum, că m-aţi supărat.

DD: Dragi telespectatori este momentul să fac precizarea că toţi analiştii politici români s-au înşelat amarnic, toţi au spus că nu interesează pe nimeni campania electorală. Sunt în măsură să vă anunţ că este un real record de audienţă, aproape jumătate din Bucureşteni se uită la această emisiune şi sigur că la sfârşitul ei se va decide, probabil, cine dintre cei doi invitaţi ai mei, dl Traian Băsescu sau dl Pădure, va avea marea şansă să conducă Bucureştiul după 4 iulie încolo. Până atunci, câteva minute de publicitate şi ne întoarcem împreună rapid cu cei doi invitaţi.

PG: Păi staţi puţin, Băsescu e pe locul 4. Cum va avea mari şanse? E pe locul 4!

DD: Vom vedea.

TB: După care sondaj?

DD: Ne întoarcem la emisiunea „Dan Diaconescu în direct”' sub titlul „Bătălia pentru Primărie”. Aţi văzut, am început la 8:20 bătălia dintre Traian Băsescu, reprezentantul PardiduluiDemocrat, ministrul Transporturilor în acelaşi timp, şi George Pădure, reprezentantul Partidului Naţional Liberal. Două partide care fac parte fiecare din alt grup guvernamental se luptă ca propriul său candidat să câştige Primăria Capitalei. Înainte de pauză a fost un dialog, v-am promis că vă voi povesti ce se va întâmpla în timpul pauzei. În timpul pauzei, ambii contracandidaţi şi-au scos la suprafaţă dosarele secrete, foarte bine pregătiţi, e o primă apreciere a mea. Ambii candidaţi au staff-uri electorale puternice, se vede în această ultimă turnantă a campaniei electorale, multă documentaţie şi d-aia vreau să vă întreb pe dvs., dle Băsescu, iată ce a afirmat dl Pădure la un moment dat: „decât politician ca Băsescu, fără etică şi fără morală politică, mai bine administrator ca mine”. Şi vreau să vă întreb şi cum comentaţi această luare de poziţie a d-lui Pădure şi celelalte luări de poziţie de la începutul emisiunii?

TB: Dl Pădure nu poate fi comentat decât dacă îi cer şi eu să-mi dea echivalentul titlurilor trecute un titlu mare „George Pădure este acuzat de evaziune fiscală”. Ţineţi-l, vi-l dau cu dedicaţie. Şi dincoace: „George Pădure.

PG: Nu, nu, nu! Păi aici suntem în proces cu Primăria Capitalei, nu are rost să vă băgaţi!

TB: Dle, eu nu am niciun proces!

PG: Păi, i-am dat în judecată pentru calomnia pe care au lansat-o!

TB: Perfect! Eu nu am niciun proces pe titlurile pe care le-aţi scos! V-am ascultat şi am rugămintea să aveţi decenţa să mă ascultaţi!

PG: Nu, aveţi proces. Nu, nu, nu! Pentru că sunteţi de acord cu calomniile! Daţi în judecată ziarul „Adevărul” şi veţi vedea că va câştiga ziarul „Adevărul”.

TB: Eu am primit de la parchet, când am plecat din Parlament, neînceperea urmăririi penale.

PG: Eu l-am dat în judecată pe cel ce a declarat aici şi suntem la a treia înfăţişare!

TB: Eu când am plecat din Parlament am primit neînceperea urmăririi penale pentru toate poveştile astea.

PG: Trei luni de zile s-a scris despre mine detonate!

TB: Vă dau al doilea titlu, asta ca să vedeţi cum stăm cu ziarele.

PG: Deci primul este cu evaziunea fiscală.

TB: Da! Vă dau al doilea: „George Pădure a repartizat ilegal un apartament unui angajat al primăriei”. Ilegal, spune!

PG: Nu, nu!

TB: Deci „a repartizat ilegal un apartament”! Domne, sunt titluri de ziar!

PG: În primul rând, beneficiarul e handicapat, are o soţie, are un copil.

TB: Dle Pădure, nu asta spune în articol, ci că aţi repartizat ilegal unui angajat al Primăriei un apartament.

PG: Ilegal? Eu?

TB: Da! Sunt titluri de ziar! Citiţi titlul, e în ziarul „Ziua”, care susţine consistent PNL-ul. Vă mai pot da nişte elemente.

PG: Trebuia să lupte cineva şi să nu mai fiu eu candidatul.

TB: Deci nu-mi spuneţi, că acum spun eu! Aţi vorbit destul!

PG: În momentul în care eu repartizez ilegal un apartament, doresc ca justiţia să pună mâna imediat să-mi facă dosar penal!

TB: Acelaşi lucru îl doresc şi eu!

PG: Dar dvs. am înţeles că deja aveţi nişte dosare în care sunteţi verificat, vezi Petromidia. Vreţi să vi le citesc pe toate? Minerva.

TB: Citiţi-le, pentru că nu vă ajută la nimic.

PG: Eu nu sunt verificat penal în legătură cu acel dosar!

TB: Aţi rămas la poveşti vechi, demontate de mine demult. Haideţi să vă spun altceva vizavi de preacinstitul Pădure: v-aţi construit la domiciliu un garaj care depăşeşte limita de proprietate, ocupând trotuarul pe toata lăţimea sa.

PG: Pentru care am luat aprobarea Consiliului Local şi am plătit taxa obligatorie de ocupare a domeniului public.

TB: Zice aici „potrivit Legii 50 privind autorizarea construcţiilor de lucrări executate fără autorizaţie”...

PG: Vedeţi că nu ştiţi legea primăriilor unde vreţi să fiţi primar mâine? Legea primăriilor spune că doar consiliul local este cel. Ascultaţi-mă să vedeţi! Păi eu v-am lăsat!

TB: Nu m-aţi lăsat deloc, aţi vorbit singur întruna!

PG: Haideţi să vă învăţ ceva! Doar Consiliul local, şi

nu Primarul, este cel care administrează domeniul public! Iar Consiliul local a aprobat ocuparea domeniului public pentru că maşina mea este un pic mai lungă. Asta este!

TB: Nu Consiliul local a aprobat, ca dovadă inspecţia Consiliului local..

PG: De acord! În ziarul de luni va apărea hotărârea privind aprobarea Domeniului public. O scriu cu drag d-lui Băsescu în ziarul „Adevărul”. Rog pe telespectatori să cumpere ziarul „Adevărul” de luni, pentru că vor fi trei lucruri importante. De acolo o să reiasă că sunteţi mincinos.

TB: Sigur că da! E în regulă! Dle Pădure, pentru că văd că sunteţi un om cu foarte mulţi bani, aş avea rugămintea, dacă puteţi, să-mi plătiţi şi mie spaţiul să public documentul ăsta.

PG: Daţi-mi să văd!

TB: Numai o clipă, să vi-l citesc, pentru că mă..

PG: Staţi puţin!

TB: Deci: Consiliul local al Sectorului 1, ţinând seama.

PG: Staţi puţin! Viorel Lis a făcut multe hârtii în care spune ceva de genul „îl dau în judecată pe Pădure”.

TB: Deci aici nu vorbim de Lis, e vorba de oameni mai serioşi, mult mai serioşi.

PG: Am vrut să vă dau un exemplu. „Îl dau în judecată pe Pădure”, şi apoi îl cheamă pe Pădure: „Pădure, dacă te linişteşti, îţi şterg judecata”.

TB: Nu, nu! Aici este vorba de propriii dvs. angajaţi!

PG: Vedeţi să nu fi fost cumva în subordinea viceprimarului din partidul dvs.

TB: Nu, nu! Vorbesc de Consiliul local.

PG: Atunci nu vorbiţi de primar.

TB: O clipă! E o sesizare a Consiliului legată de celelalte contracte cu pieţele.

PG: Staţi că avem de lucru aici! La modul cel mai sincer.

TB: Deci iată ce spune Consiliul local. Spune aşa: „Consiliul Local al Sectorului 1, ţinând seama de faptul că contractele de asociere semnate de primarul George Pădure şi reprezentanţii celor trei SRL-uri cu care aţi semnat (sunt înşirate) nu au fost aprobate prin hotărâre de consiliu”, vă pune în vedere următoarele: „predarea-primirea pieţelor agroalimentare care au făcut obiectul contractelor de asociere mai sus menţionate pe bază de proces-verbal nu se poate efectua, întrucât acestea nu au fost aprobate”. Deci dvs., primarul Pădure.

PG: Am furat! Am furat pieţele!

TB: Nu, nu! Discutăm de legalitate, dle Pădure. Aşadar, v-aţi permis să faceţi contracte cu nişte SRL-uri!

PG: Nu numai contracte, ci mai multe.

TB: Deci discutăm de un alt Luţu, după mine seamănă a Luţu!

PG: Exact asta! Ştiţi cum e să mă comparaţi dvs. pe mine cu Luţu?

TB: Iar Consiliul local. Dle Pădure, tehnica întreruperii nu funcţionează! Pentru că eu o să spun până la urmă ce am de spus!

PG: De acord! Spuneţi, haideţi, spuneţi!

TB: Iar Consiliul local atenţionează Administraţia pieţelor că aţi procedat ilegal la acele contracte, nu se ştie ce obligaţii aţi avut cu SRL-urile.

PG: Răul de mine, nu am vrut să le dau consilierilor pieţele, ca la Sectorul 4, nu? Nu am vrut! Am fost o

răutate de primar!

TB: Dle Pădure, dar nu se poate face în baie un contract pentru pieţele publice! Pentru că de asta stimulaţi mafia în pieţe.

PG: Ştiţi cine e reprezentantul dvs.?

TB: Pieţele ţin de Domeniul public! Nu! Dar vorbesc de dvs. ca primar, că dvs. aţi semnat aceste contracte, în loc să semneze.

PG: Daţi-mi un răspuns la ceea ce vă întreb! Ştiţi cine e reprezentantul Guvernului în teritoriu? Domnule, răspundeţi-midacă ştiţi! Candidaţi la Primăria Capitalei!

TB: Aceste contracte nu sunt semnate de altcineva decât de George Pădure!

PG: Şi de prefect. Şi de prefect.

TB: Nu, nu! E semnat de Pădure.

PG: Alo! Pentru respect faţă de cetăţean. Dacă vreţi să vă auziţi singur, vă recomand în modul cel mai sincer un lucru. Dacă vreţi să vă auziţi vorbind, cântând sau altceva, vă luaţi o muzicuţă şi daţi-i drumul.

TB: Sigur, reţineţi dle Pădure, ironia nu vă ajuta la nimic şi nu vă scoate din dificultate.

PG: Ironia nu mă ajută la nimic! Vă rog din inimă, terminaţi cu acuzele şi ascultaţi puţin ce am să vă spun!

TB: Aici, la concesionarea pieţelor, a domeniului public, aţi procedat în mod abuziv, exact cum a făcut şi Luţu.

PG: Le-am furat şi nu le-am dat consilierilor dvs., nu?

TB: Trebuia ca două treimi din consilieri să vă aprobe aceste contracte, iar dvs. aţi semnat cu SRL-ul respectiv.

PG: Exact cum v-aş compara eu acum cu Alain

Delon, exact aşa mă comparaţi dvs. cu Luţu!

TB: Da, exact!

PG: Deci Prefectul Municipiului Bucureşti spune: „organizarea licitaţiilor şi încheierea contractelor este legală”. Semnează Ion Iordan, reprezentantul Guvernului în teritoriu. Luaţi-l, arestaţi-l, dacă...

TB: Dle Pădure, Ion Iordan este, ca şi dvs., din aceeaşi grupare politică, aşa că eu vă spun că în mod ilegal aţi contractat pieţele!

PG: Vă mai spun ceva. Aţi acuzat că nimeni nu a făcut contractul BERD. Ia uitaţi-vă ce a făcut Pădure! Piaţa Matache. cu banii BERD-ului.

TB: Nu! A făcut-o Primăria Capitalei! Aveţi decenţa să recunoaşteţi!

PG: Iar minţiţi! Nu e adevărat! Este semnătura luiPădure pe toate contractele, ca şi urmărirea realizării construcţiei.

TB: Dvs. aţi fost executant, contractul este al Primăriei Capitalei, iar mai înainte spuneaţi.

PG: Domnule, aveţi o funcţie, de ce mă puneţi în situaţia să vă denigrez funcţia şi să se creadă că şi miniştrii mint?

TB: Dle Pădure, nu e frumos ce încercaţi să faceţi! L-aţi făcut pe Lis albie de porci până acum, iar o finanţare..

PG: Şi v-aţi găsit să fiţi avocatul lui acum?

TB: Nu! Dar mi se pare că-i corect ca, dacă un om a făcut ceva, să recunoşti că a făcut.

PG: Ce a făcut Lis?

TB: Dvs. arătaţi o poză pe un contract de finanţare al Primăriei Capitalei.

PG: Ce a făcut, domnule, Lis? E minciună! Piaţa a făcut-o Primăria Sectorului 1: a organizat-o, o

administrează, a urmărit realizarea construcţiei şi a plătit-o la BERD, este achitată la zi fiecare rată şi arată în felul acesta!

TB: Aţi spus că aţi adus în Bucureşti 3 milioane de dolari!

PG: Mai mult: cele 4 pieţe sunt aici, am deja macheta celor 3, care vor fi gata la sfârşitul acestui an, cu sau fără bunăvoinţa consilierilor dvs. Eu de împărţit pieţele cu consilierii dvs., nu le împart! Clar!

TB: Nu! Dar aveţi obligaţia să respectaţi legea, dle Pădure.

PG: Dvs. ştiţi foarte bine ce e acolo pentru că v-au spus dl Murgeanu şi consilierii care fac parte din partidul dvs. ce s-a întâmplat acolo.

TB: Aţi făcut un caz Luţu!

PG: Am făcut cele mai frumoase pieţe.

TB: Alea sunt făcute de Primăria Capitalei!

PG: V-am spus eu cum e cu Luţu şi Alain Delon. Ia uitaţi-vă cum o să arate Piaţa Amzei! Uitaţi-vă şi dvs., ca să vedeţi.

TB: Vă arăt o poză cu cineva şi o să vă spun cum o să arătaţi dvs. În zeghe.

PG: Haideţi, domnule! Vă rog eu frumos! Hai să vă spun altceva, că Guvernul Românieişi Ministerul Transporturilor şi Ministerul Industriei ar putea să înveţe nişte lucruri de la ceea ce am făcut eu azi, ceea ce v-a spus presa la un moment dat că trebuie să faceţi cu toţii, inclusiv FPS-ul, şi anume că ar fi trebuit să faceţi un contract de monitorizare a derulării contractelor.

TB: Abia în 2000 aflaţi de astea? Se angajează firme care fac monitorizarea independentă de beneficiar.

PG: Nu, nu! Nu s-a făcut până acum. Ia uitaţi-vă ce

scrie aici: „în fiecare zi de miercuri, la ora 11:00, va avea loc la sediul Primăriei o întâlnire de lucru având ca obiectiv monitorizarea derulării contractelor”.

TB: Dle Pădure, a ajuns târziu informaţia aceasta la dvs. Nu există niciun credit extern care să se facă fără monitorizare.

PG: Păi şi atunci, dacă s-a făcut monitorizarea derulării contractelor, cum s-a derulat contractul cu IMGB-ul, de exemplu?

TB: Păi întrebaţi-l pe Sârbu!

PG: Vă spun eu: faceţi parte din Guvernul României şi trebuie să-mi răspundeţi la asta!

TB: Tehnica asta, că faceţi parte din Guvernul României, vă rog să v-o însuşiţi. La dezastrul Capitalei sunteţi copărtaş pentru că aţi fost primar la Sectorul 1 şi, dacă treceţi de Bulevardul Kiseleff, intraţi în gunoaie!

PG: Şi aţi făcut dvs. ceva? În care gunoaie?

TB: În gunoaie, în mizerie.

PG: Nu! Îmi pare rău! Mă puneţi să vă citesc unele din realizările mele, zece realizări la care dvs. vreau să spuneţi „minţi”! Sunteţi de acord că am rezolvat problema tarabelor în sectorul 1? Sunteţi de acord că sunt singura primărie care am bursa locurilor de muncă? Sunteţi de acord că am instituit Sfatul Bătrânilor?

TB: Spuneţi-mi: ce aţi făcut în Chitila, dle Pădure?

PG: Vă spun imediat: 9738 în de canalizare!

TB: Aşa...

PG: Pădure a tras-o!

TB: Nu! Viceprimarul cu investiţiile al PD-ului unde a dispărut?

PG: Vreţi să fiu un băiat corect? Am făcut-o

împreună cu viceprimarul care este din partidul dvs., pentru că este un băiat cu care am putut colabora. Dar Pădure le-a datat şi le-a semnat, că altfel dormeau toţi acolo. Şi am mai făcut ceva.

TB: Când e vorba de ilegalităţi, nu a semnat Pădure şi nu e responsabil. Fiţi cinstit!

PG: Am mai făcut ceva! 92 de km de asfalt de stradă a pus Pădure cu staţia de asfalt pe care a cumpărat-o Pădure din banii câştigaţi din comerţul stradal de la noile tarabe.

TB: Aveţi 1000 km de drumuri de pământ, de drumuri cu piatră de râu.

PG: În Bucureşti!

TB: În Bucureşti!

PG: Apropo! Dacă ştiţi câţi km avem, îmi spuneţi şi mie ceva? Aţi făcut o afirmaţie şi aţi spus că veţi termina această problemă. Nu? Bun! Dar dvs. cum puteţi spune aşa ceva, când nu aţi terminat în 7 ani 96 km pe autostrada Bucureşti-Piteşti?

TB: Am făcut 1800 km de drumuri în România, dle Pădure.

PG: Promişi, de altfel! Sunteţi de acord cu mine ca aţi promis că le veţi termina anul trecut în vară?

TB: Nu! Am promis ca o termin anul acesta în octombrie.

PG: Nu, nu! Iar minciună! Păi vă dau Mediafaxul. Vă dau presa în care aţi spus. Sunteţi de acord că la Cransmontana aţi spus că vom termina asta, Bucureşti-Piteşti?

TB: Unde?

PG: La Cransmontana.

TB: Nu am fost niciodată la Cransmontana.

PG: Ei, hai, vai de capul meu!

TB: Dle Pădure, nu am fost niciodată la Cransmontana şi minţiţi din nou. PG: Şi dacă vă arăt declaraţia dvs. de acolo?

TB: Sigur că da! Dacă îmiarătaţi declaraţia mea la Cransmontana înseamnă că.

PG: Presa minte!

TB: Nu! Nu presa minte! Nu avea cum să spună presa că am fost la Cransmontana când nu am călcat niciodată acolo.

PG: Domnule, îmi fac cruce că de acolo am luat, presa mi-a spus. Am luat din presă şi am citit „Băsescu declara.

TB: Ia arătaţi-mi unde spune presa!

PG: Nu, mi-am notat aici „Băsescu declara că până în '99, iulie '99.

TB: Dle Pădure, de unde aveţi astea?

PG: Dacă vreţi, vă dau în presa de luni.

TB: Sigur că da!

DD: Dle Băsescu, la Anvers v-aţi întâlnit vreodată cu dl Pădure?

TB: De multe ori.

PG: Chiar voiam să vă întreb ceva referitor la Anvers, la modul cel mai sincer.

TB: Da, dle Pădure, cel mai sincer!

PG: Dvs. eu am fost acolo, dvs. ştiţi că eu eram fugit din ţară.

TB: Aţi fugit de pe o navă.

PG: De pe o navă, am plecat pentru că nu mi-a mai convenit regimul, nu am mai fost de acord cu el şi am zis că, decât să stau acolo să îşi bată joc de mine, mai bine îmi fac un viitor. Mi-am luat familia şi am plecat. Nu ştiu cum trebuie apreciat acest gest, că nu am rezistat?!

TB: Părăsirea unei nave nu e bine apreciată niciodată.

PG: Era în port, nu am sărit în apă.

TB: Fuga de pe navă.

PG: Acum. Păi cum trebuia să plec? Fuga de pe navă! Dvs., în acest timp, eraţi acolo, am înţeles, reprezentantul agenţiei NAVROM.

TB: Eram şeful agenţiei NAVROM pentru nordul continentului.

PG: De acord! Ca şef al agenţiei Navrom, de fapt aţi şi declarat-o la un moment dat, mi se pare la emisiunea dlui Diaconescu, eraţi obligat să faceţi rapoarte către securitate cu ceea ce se întâmpla.

TB: Nu! Nu aţi înţeles bine.

PG:Cum?

TB: Comandantul de navă îşi făcea rapoartele la sosire.

PG: Deci dvs. nu aţi declarat că făceaţi rapoarte către securitate?

TB: Făceam rapoarte către companie, care, dacă ajungeau la securitate, nu e problema mea.

PG: Haideţi să vă întreb altceva!

TB: Dle Pădure, asta o lămurim uşor!

PG: În declaraţia pe care aţi dat-o la Primăria Capitalei, aţi afirmat că aţi fost sau că nu aţi fost colaborator al securităţii?

TB: Că nu am fost.

PG: Dar despre mine aţi scris vreodată din portul Anvers securităţii?

TB: Nu, niciodată!

PG: Nici Ambasadei din Belgia?

TB: Niciodată!

PG: Şi dacă o să vi se arate că aţi făcut aşa ceva?

TB: V-aş ruga să arătaţi aici, acum! Şi eu îmi întrerup candidatura la Primăria Capitalei dacă.

PG: Dacă vi se vor arăta?

TB: Păi, arătaţi-mi!

PG: Nu am eu aşa ceva! Vă întreb: dacă vi se vor arăta!

TB: Deci în acel moment am plecat din viaţa politică.

PG: Deci dvs. nu recunoaşteţi şi spuneţi că nu e adevărat că un şef al agenţiei NAVROM din Belgia trebuia să informeze securitatea cu ceea ce se întâmpla acolo?

TB: Nu! Îmi informam compania!

PG: Bine. Şi compania trimitea raportul dincolo.

TB: Deci e problema companiei ce făcea, eu făceam obligatoriu, la sosire, raportul de voiaj. Dacă aţi navigat, aţi auzit de raportul de voiaj al comandantului. Păi dvs. credeţi că o navă de 157 de mii de tone..

PG: Şi raportul de voiaj al comandantului cine îl prelua?

TB: Directorul companiei.

PG: Şi unde ajungea el?

TB: Nu ştiu, domnule! Întrebaţi-l pe director!

PG: Vă spun eu: se făceau copii la nişte aparate Xerox şi ajungeau la securitate o parte, la personal o altă parte şi apoi veneau oamenii la mama acasă şi o speriau cu tot felul de prostii.

TB: Nu, dle Pădure. Asta lăsaţi-o moartă, că.

PG: Nu o las moartă şi eu vă spun ceva, aş cere biroului electoral central să pună mâna să publice, spre cunoştinţa tuturor cetăţenilor, încă înainte de alegeri, cine a fost colaborator al securităţii.

TB: Da! Vor publica în câteva zile, pentru că toţi ne-am depus candidatura şi atuncis-ar putea să aveţi o

mare surpriză. Marinariicare cumpărau pe lei de la dvs. Îi predaţi pe lista consulului Marin Antonescu.

PG:Eu?

TB: Da!

PG: Păi vă contraziceţi!

TB: Nu!

PG: Păi, eu vă spun de ce. Eu aveam interesul ca marinarii să cumpere de la mine, nu să plece. Dle Băsescu, vreau să ştiţi un lucru, eu nu am intrat în ţară timp de şase ani şi îmi era dor de ţară. De mama, pe care nu am putut s-o văd.

TB: Avem amândoi zilele numărate din acest punct de vedere.

PG: Eu aş vrea ca, pentru dvs., această emisiune să fie o lecţie de comportament. Terminaţi cu aroganţa, terminaţi cu ironiile, vă recomand. De când, dle Băsescu, spuneţi dvs. ca preşedinte al unui partid: „ce crede el, că, dacă are urechile mailungi, e maideştept sau înşală electoratul?” sau „Smaranda Dobrescu e incoerentă, că e bătrână”.

TB: Dle Pădure, acel preşedinte de partid a avut ca misiune să ducă structuri vechi în cercurile de putere ale României!

PG: Nu este aşa!

TB: Şi cazul Costea demonstrează acest lucru!

PG: Ia uitaţi-vă ce spuneţi aici: „ţărăniştii sunt proşti”, dle Băsescu, sunt proşti, candidaţiisunt proşti, tâmpiţi, mincinoşi, Meleşcanu e mincinos, Smaranda Dobrescu e incoerentă că e bătrână, nu? Pădure e un dobitoc - şi unde ajungem?

TB: Partidul de care vorbeam a fost construit de Costea şi de Meleşcanu din afară.

PG: Dar unde ajungem cu asemenea afirmaţii?

TB: Dvs. Oţi fi trăit afară! Partidul de care vorbiţi a fost construit cu influenţă de-afară.

PG: Deci dvs., ca ministru al Transporturilor, puteţi să vă băgaţi, să vă scoateţi cât vreţi, dar trebuie să şi răspundeţi!

TB: Deci eu pot să spun ce vreau, sunt liber şi răspund!

PG: Înţeleg să băgaţi şopârle, dar nu înţeleg să spuneţi că ăla are urechile lungi, că, dacă vă fac dvs. portretul, nici pe departe nu ieşiţi Alain Delon.

TB: Sunt convins! Credeţi că am pretenţia asta?

PG: Vă rog eu!

TB: Din păcate, afirmaţiile mele au fost confirmate!

PG: Părerea mea e că trebuia să vă spună cineva toate acestea pe nume, într-o emisiune.

TB: Şi s-a găsit Pădure, transfugul Pădure!

PG: Lăsaţi cu transfugul! Am fugit de frica unor oameni ca dvs. şi ca alţii, care dădeau rapoarte în România. D-asta am fugit!

TB: Aţi fugit trădând nava pe care eraţi!

PG: Am fugit din cauza unui comandant pe care îl cunoaşteţi şi pe care-l chema Covaliov. Îl cunoaşteţi?

TB: E un comandant pe care ar trebui să îl respectaţi.

PG: Da, şi a fost demis de NAVROM pe vremea respectivă.

TB: Acel comandant poate fi respectat.

PG: Pentru ce?

TB: Că a dus nava, v-a dus de la un capăt al voiajului la altul.

PG: Că m-a adus acasă? Da unde trebuia să mă ducă? Eram marinar, vă spun eu, făceam curat pe navă.

TB: Aţi fost ospătar şi judecaţi comandanţi!

PG: Eu nu eram nici informator al securităţii, nici colaborator, nu mă plimbam prin străinătate.

TB: Aţi fost ospătar şi judecaţi comandanţi. Iar astăzi vă fabricaţi un CV în care uitaţi să spuneţi ce aţi fost pe navă.

PG: Nu, domnule! CV-ul meu a fost fabricat singur în toata viaţa, nu astăzi!

TB: Vă fabricaţi un CV în care vă spuneţi absolvent de drept!

PG: Şi vă mai spun ceva. De primar avem nevoie, nu de ministru. Spuneţi că Bucureştiul are nevoie de un ministru. Nu! Capitala nu are nevoie de un ministru!

TB: Dvs., în afară de măturat Bulevardul Kiseleff, aţi mai demonstrat ceva?

PG: Nu! Eu nu sunt măturătorul-şef! Eu sunt altceva!

TB: Sunteţi măturător-şef!

PG: Sunt exemplu! Eu sunt exemplu-şef! Asta trebuia să faceţi şi dvs., 15 m, potrivit regulamentului, de la calea ferată. Pe toată calea ferată de la Gara de Nord până în Chitila, pe care aţi lăsat-o plină de gunoaie. Vreau să vă duceţi mâine să măturaţi acolo şi vă spun „Să trăiţi, dle Băsescu!”.

TB: Dle Pădure, am ridicat de 70 de miliarde de tone de gunoaie la dvs.!

O să spuneţi oricum „să trăiţi”.

PG: Puneţi mâna să măturaţi la Chitila!

TB: Când o să fiu primar general. Dar dvs. nu vă luaţi gunoaiele de acolo şi.

PG: Deci puneţi mâna şi măturaţi tot la Gara Chitila! Aveţi obligaţia, potrivit legilor transporturilor.

TB: Am o idee asupra căreia vreau să vă fac precizări.

PG: 15 în să vă faceţi curăţenie!

TB: Păi dvs. nu le-aţi făcut containere de gunoi.

PG: Şi d-aia nu aţi făcut curăţenie? Vă aduc containere, promit, notez aici şi vă aduc luni containere.

TB: Puneţi containere la cetăţeni, nu pe calea ferată, că trece trenul.

PG: Atenţie că trec la amenzi, vă rog! Dacă lunidimineaţa pun containere şi nu puneţi mâna să vă faceţi curăţenie, la Chitila, în Bucureştii Noi,

15 m, aşa cum spune..

TB: A mai fost curăţată de trei ori linia acolo şi nu le-aţi pus containere.

PG: Ia luaţi trenul: vedeţi din tren, şi vedeţi şi pe timp pe noapte.

TB: Puneţi containere la cetăţeni şi nu o să mai arunce pe calea ferată.

PG: Vrea să acopere ceva care nu e normal. Aveţi obligaţia, conform regulamentului, să faceţi curat 15 în de la calea ferată?

TB: Sigur că da!

PG: De ce nu o faceţi?

TB: Facem ori de câte ori puneţi dvs. containere.

PG: Eu vă pun containere lunidimineaţă. Dar de ce să vă pun eu containere, şi nu încărcaţi în transportoarele pe care le aveţi şi le duceţi la Glina?

TB: Puneţi containere la cetăţeni! Pentru că cetăţenii, săracii, nu au unde arunca gunoiul acolo!

PG: Am pus, am pus! Dvs. spuneaţi că Lis a făcut treaba da?

TB: Da! Mai multă decât dvs.!

PG: Da, mai multă decât mine. mai multe gagici, sau ce?

TB: Aşa simplu cum e el, nu e versat, nu e ticăloşit.

PG: Vreţi să spuneţi că eu sunt versat! Da! Sunt marinar! Vreau să vă dau un catalog unde eu. arată poza mea aici. eram director.

TB: Cum! Dintr-odată nu mai sunteţi arhicunoscutul Gepa?

PG: De când eram director la Gepa în Belgia.

TB: Domnule, eraţi ospătar pe navă, aţi fost ospătar în Mamaia, ospătar pe navă!

PG: Nu e o ruşine să fii ospătar. Primarul este un servitor! Trebuie să vă învăţaţi să fiţi un servitor!

TB: Nu e o ruşine.

PG: Că, dacă vine o bătrână la dvs., nu o să puteţi să-i spuneţi că e incoerentă!

TB: Nu pot lăsa Bucureştiul la mâna unui ospătar! Să fii ospătar nu vă ajută să conduceţi!

PG: Lăsaţi tupeul de ospătar, dle ministru! Eu spun să vă păstraţi calmul funcţieipe care o aveţi şi respectul ei. Dacă nu vă respectaţi, nu vă voi respecta.

TB: Sunt foarte calm. Dvs. aveţi pe cine respecta.

DD: Haideţi să difuzăm un pic de publicitate electorală şi ne întoarcem cu cei doi rivali, dl Traian Băsescu, ministrul Transporturilor, şi dl George Pădure, primar la Sectorul 1, la ziarele de mâine dimineaţă şi la finalul acestei dezbateri.

DD: Ne reîntoarcem în direct. Alături de mine, dl Traian Băsescu şi dl George Pădure. Dle Traian Băsescu, de ce credeţi că veţi câştiga dvs. această bătălie pentru Primărie?

TB: Cred că o să câştig în primul rând pentru că nu mint. Angajamentele mele sunt strict legate de resursa financiară a Bucureştiului. Cred că o să câştig pentru că am reuşit să fac o Gară de Nord curată, mult mai

curată decât sectoarele Capitalei, am putut să fac un aeroport Otopeni, am putut să fac 1800 km de şosele în România, am putut să fac linia de metrou Gara de Nord - 1 Mai. Toate sunt probe ale faptului că pot să fac! Dincolo de asta, nu am decât să doresc succes limitat contracandidaţilor mei, iar mie succesul cel mare.

DD: Dle Pădure.

PG: Am o mică corecţie, Gara de Nord a fost făcută. Dvs. spuneţi că aţi zugrăvit-o?

TB: Am igienizat-o, am curăţat-o, am curăţat-o!

PG: Aţi spus „am făcut Gara de Nord”.

TB: Da. Am făcut-o curată, decinu maie cum era, e altceva decât Bucureştiul.

DD: Vă rog, dle Pădure.

PG: Decât să mai spun din promisiuni şi să spuneţi că mint, aş vrea să-mi permiteţi să spun nu zece porunci, ci zece realizări.

TB: Da.

PG: Dacă îmi permiteţi? Şi daţi din cap dacă sunteţi de accord cu ele.

TB: Deci eu. De ce îmi cereţi aprobarea după ce aţi vorbit? Cereţi cetăţenilor.

PG: Da... Gata... Dvs. uitaţi-vă la cameră şi consideraţi că vorbeşte un bucureştean.

TB: Sigur.

PG: Ia uitaţi-vă! Rezolvat problema tarabelor din sectorul 1.

TB: Cu tot cu mafie? Cu tot cu mafia pieţelor?

PG: Domnule, eu vorbesc de problema tarabelor, de comerţul stradal.

TB: Nu, nu! Dar mafia pieţelor aţi rezolvat-o?

PG: O să o rezolv ca primar general. Promit! Şi o să

vedeţi că se termină.

TB: Da de ce nu aţi rezolvat-o ca primar de sector, dacă aveaţi putere?

PG: Singura primărie care are bursa locurilor de muncă, instituirea sfatului bătrânilor, 62 de locuri de joacă pentru copii. nu unul, două, aşa ca înainte de campanie, făcute de acum treiani! După treiani, finalizarea proiectelor care nu s-au realizat fiind primarul Pomponiu.

TB: N-aţi avut noroc în viaţă!

PG: Proiectul BERT, da? A realizat Pădure proiectul Matache şi proiectul pieţei Mureş.

TB: Da! Ale Primăriei Capitalei.

PG: Astea au fost proiecte şi eu le-am pus în aplicare!

TB: Ei le-au finanţat!

PG: Le-au finanţat, dar eu le-am pus în aplicare! Că nu ştiau să le pună!

TB: Dvs. aţi fost diriginte de şantier.

DD: Vă reamintesc că nu putem sta o secundă peste ora 21:00.

PG: Am cumpărat cu banii câştigaţi de la tarabe o staţie de asfalt. Ştiaţi? Sunt prima primărie!

TB: Sigur că da!

PG: 73,6 km de stradă.

TB: Din 1 400, dle Pădure.

PG: Nu, nu! 1 400 e pe tot Bucureştiul.

TB: 1 400!

DD: Vă rog! Vă rog să finalizaţi şi pe urmă are cuvântul dl Băsescu.

PG: 9 738 în de canalizare, 9045 m.

TB: Cu Chitila ca în secolul 16.

PG: Am să vă spun ceva, un lucru foarte important,

am făcut legătura între mine şi cetăţean printr-o linie telefonică permanentă, telefon 094333555, unde mâine vă aştept pe toţi cetăţenii din sector să sunaţi să-mi spuneţi dacă aţi fost mulţumit de realizările mele.

DD: Mai aveţi zece secunde, dle Băsescu.

TB: Sunt mulţumit, dar e prea puţin ca să puteţi aspira la funcţia de primar general.

PG: Am spus... Am spus că dau doar zece dintre ele!

TB: E prea puţin!

PG: Dle, mai lăsaţi-ne o oră, mai lăsaţi-ne o oră!

DD: Atât pentru această seară! Din păcate, v-aş lăsa, dar legea interzice campania electorală după ora 22:00 în România. Vor maificâteva ore începând de mâine seară de la ora 20:00.

PG: Mai venim şi mâine seară!

DD: Nu vă promit acest lucru! Mâine seară, în orice caz, la ora 20:00 nu rataţi emisiunea „Dan Diaconescu în direct”, pentru că nici nu ştiţi ce pierdeţi! Iată acum un gest surpriză al celor doi rivali, dl Traian Băsescu şi dl George Pădure, dacă vreţi mai puteţi da o dată. Rămâne ca publicul să decidă cine va fi primar general între George Pădure şi Traian Băsescu. Ne revedem mâine seară, nu rataţi emisiunea, că nu ştiţi ce pierdeţi!

Patronul Primar

PE TIMPUL MANDATULUI meu la primărie, Gepa a avut cel mai mult de suferit, pe de o parte din cauză că am neglijat-o din lipsă de timp, pe de alta din cauza crizei tot mai profunde a economiei româneşti. Din aceste motive, în 1997 am hotărât să o închid, lăsând orgoliile la o parte şi dând câmp de afirmare eficienţei. Aşadar, decât să stau să număr banii pe care îi treceam lunar la capitolul „pierderi”, mult mai bine mi s-a părut să-i număr pe cei care veneau din chirii. Am trecut deci la închirierea întregului spaţiu. La început, am încercat să fac o galerie comercială cu 14 magazine mici. Nu am obţinut rezultatele scontate, fiindcă se căutau magazinele mai mari. Am împărţit cei 1200 de metri în trei spaţii egale şi le-am oferit spre închiriere. Primul venit a fost Ro Bank, actualmente OTP, urmat de Cosmorom. Apoi a fost o perioadă de aşteptare cu acumulare de datorii, până la venirea Băncii Comerciale. Acum, toate spaţiile sunt închiriate pentru cel puţin cinci ani. Vânzarea pe care ar fi trebuit s-o realizez pentru a avea un venit egal cu chiria primită ar fi fost de 250000 de dolari lunar, ceea ce era imposibil de atins atunci.

Orele de după primărie le petreceam cu o nouă cunoştinţă, Lavinia. A rămas doi ani alături de mine. Era o fată destul de frumoasă şi tânără - de aici lipsa de experienţă într-ale vieţii. Am întâlnit-o la una din

prezentările de modă la care am asistat, ea fiind singura care a ieşit în evidenţă. Teribilismul era principala ei trăsătură, secondat şi de egocentrism. Atât ea, cât şi cea care i-a luat locul nu au înţeles că, în relaţie fiind cu o personalitate, trebuie să ştii să te comporţi ca o personalitate, deoarece nu ai decât două alternative: ori te autoexcluzi, ori înveţi. Din păcate, Lavinia nu a reuşit să înveţe, obligându-mă să rup relaţia destul de repede. Am trăit alături de ea doi ani, dar unul l-am petrecut din constrângere, căci mă aflam în campanie electorală şi un scandal public era inoportun.

Laviniei i-am cumpărat un Mercedes decapotabil cu care îi plăcea să se plimbe - spuneau unii „cu 2 pe oră" - pentru a fi remarcată. Când, printre alte bijuterii, i-am oferit un colier greu de peste 100 g de aur, a venit a doua zi spunând că „bunica nu crede că-i aur". Tot ce făcea era teribilism, laudă de sine şi invidie. Ca şi pe celelalte, relaţia cu mine a marcat-o, de vreme ce, cu toate că s-a căsătorit, încă mă mai caută. Ceea ce a urmat o lungă perioadă de vreme mia demonstrat fără echivoc cât de rău i-a părut că ne-am despărţit. De altfel, mi sa relatat că multe dintre femeile pe care le-am iubit ar fi spus: „De voi mai fi cu altul, el trebuie să fie ca Pădure".

După o perioadă în care mi-am revenit, pe la jumătatea mandatului de primar, am cunoscut-o pe Aura, cu care am rămas următorii trei ani. „Lapte şi miere" era această relaţie la început, relaţie care a provocat unele controverse printre prietenele ei în special. Am crezut iniţial că va fi o aventură de scurtă durată, deoarece auzisem multe despre ea şi nu doream să mă „încurc". Avea o fizionomie obişnuită,

frumoasă fără a ieşi din comun, dar faptul că fizic ne potriveam foarte bine m-a făcut să continui a mă vedea cu ea zilnic. Am observat că imaginea ei se modifică treptat spre bine, tocmai datorită faptului că se îndrăgostea. Curând, ceea ce auzisem s-a dovedit neadevărat, motiv pentru care am hotărât să locuim împreună. În primul an şi jumătate, Aurei îi reuşise performanţa să se certe cu mine doar de patru ori, în ciondăneli ce duraseră de fiecare dată cel mult zece minute. În această perioadă, chiar ne gândeam serios să avem un copil şi să rămânem toată viaţa împreună. Alinturile mele pentru ea erau uneori comice şi ne amuzau copios. Îi spuneam „Riri” şi prima dată când i-am spus pe nume, Aura, şi-a dat seama că eram foarte supărat.

„Laptele şi mierea” din viaţa noastră au ţinut însă doar un an şi jumătate, după care relaţia a început să se degradeze. Simţeam că se schimbă şi i-am spus că purtarea ei trădează că se află în „noi căutări”. Era o fată mai bună decât cele cu care avusesem de-a face până acum, am încercat să o formez în aşa fel, încât relaţia să poată dura. O învăţam chiar unele lucruri împotriva mea. De foarte multe ori îmi dădea dreptate şi recunoştea că greşeşte. Lipsa autocontrolului şi obişnuinţa făceau însă ca greşelile să se repete şi să capete totodată consistenţă şi gravitate. Am pus totul pe seama faptului că nu avea o preocupare şi am hotărât să-i fac şi o afacere care să-i placă.

Înainte de asta însă, am plecat amândoi, împreună cu Adela şi Claudiu, pentru prima dată în Statele Unite, unde timp de trei săptămâni am participat la un curs despre administraţia locală şi parteneriatul public-privat. A fost mai mult o vacanţă, petrecută de toţi

patru pe coasta de est a Americii, vizitând Washington, Baltimore, Philadelphia şi New-York. În cele două turnuri, „Gemenii”, care erau încă la locul lor, am urcat până la etajul 105. A fost foarte frumos şi cred că toţi patru vom ţine minte toată viaţa această vacanţă.

Numai această distracţie m-a costat înjur de treizeci de mii de dolari, dar ea venea în urma altora în Franţa, Germania şi Grecia, destul de costisitoare. De altfel, indiferent cu cine eram, micile vacanţe în străinătate făceau parte din „program”, fiecare dintre cele care se lipeau de mine îmbogăţindu-şi cunoştinţele geografice cu câteva ţări. Din acest punct de vedere, Elena a fost mai avantajată, deoarece am călătorit împreună cel puţin o dată la două luni. Am vizitat Europa, apoi am mers în Egipt într-o foarte frumoasă vacanţă, una dintre cele în care m-am simţit cel mai bine în toată viaţa, şi nu neapărat datorită ei, ci întregului grup cu care ne-am însoţit. Atunci, timp de zece zile, am străbătut itinerare încântătoare de la Cairo până la Assuan, petrecând cu prietenii într-un autocar aproape două zile şi în deşert. Printre aceştia au fost Iosif Boda şi Dorel Abraham, datorită cărora această vacanţă s-a înfrumuseţat cu amintiri de neuitat.

Aura, spre deosebire de Elena, a văzut împreună cu mine doar Turcia, Grecia, Germania, Belgia, Olanda, Ungaria şi Franţa.

Tot în această perioadă m-am înscris şi la Facultatea de Drept, pe care am terminat-o atunci când am încheiat şi mandatul de primar. Sincer, mi-a fost destul de uşor, multe dintre lecţii reprezentând partea teoretică a practicii pe care o făceam la primărie. Mai greu le-a fost fratelui meu Viorel şi lui Claudiu, care hotărâseră să-şi facă studiile universitare odată cu

mine. Toţi am terminat însă cu bine, fiind astăzi absolvenţi ai Facultăţii de Drept.

În ceea ce mă priveşte, datorită Aurei m-am îndrăgostit şi mai mult de viaţa „la ţară”, mergând deseori la bunicii ei, la Săcăluşeşti, în Târgu Neamţ, lângă Humuleşti. Încolţise puternic în mintea mea visul de a ajunge prin acele colţuri de ţară, pe de o parte atras de farmecul locurilor, iar pe de alta de dragul celor doi bătrâni, pe care ajunsesem să-i îndrăgesc mult. Atât de mult, încât mă preocupam şi de sănătatea lor, în locul propriei lor familii. Pe unul l-am dus la o operaţie la ochi, redându-i vederea, iar celuilalt, tot printr-o intervenţie chirurgicală, i-am rezolvat problema unui adenom de prostată. Preferam să merg la ei în locul oricărei alte destinaţii din ţară sau din afara ei. Cu regret însă, despărţirea de Aura m-a obligat să uit acele meleaguri şi totodată pe cei doi bunici, ca şi pe cei doi pechinezi, Mimi şi Pix, pe care îi dusesem la ei.

După încheierea mandatului de primar, m-am ocupat de lansarea afacerii pe care şi-o dorea Aura. Ceea ce o atrăgea era să aibă un salon de frumuseţe. În doar două luni de la data când am luat noi decizia, acesta începea să funcţioneze sub numele „Beauty Corner”. Bine organizat de mine şi supravegheat îndeaproape de Aura, a obţinut rezultate foarte bune.

Cu toate că avea acum propria afacere, nu am ţinut niciodată cont de veniturile ei, ci am continuat să „investesc” ca pentru toate celelalte. I-am oferit, pe lângă salonul de frumuseţe, un jeep Honda, precum şi două apartamente, haine şi bijuterii de lux. Din păcate, după nişte episoade de telenovelă - după cum le-a denumit presa vremii -, am hotărât să rup această

relaţie.

Telenovelă sau nu, cert este că, după ce fosta mea iubită Lavinia a făcut şi ea un salon de frumuseţe la 50 de metri de al Aurei, aceasta s-a supărat atât de mult, încât, din invidie, i-a împrumutat şi ea puţin bărbatul. În această situaţie a trebuit să mă dau la o parte, măcar din demnitate şi bărbăţie. Şi tot din demnitate şi bărbăţie am considerat că un ultim gest de eleganţă se impune faţă de Aura: interesul meu pentru ea nemaiexistând, am chemat-o pentru a trece integral afacerea „Beauty Corner” pe numele ei prin act notarial. Nu mai spera la acest lucru. I-am arătat astfel, la sfârşit, că eleganţa comportamentului trebuie menţinută până la capăt, existând altfel riscul uitării definitive a tot ce a fost mai frumos între noi.

Nu atât despărţirea, cât şocul produs de „violenţa” ei a mirat pe foarte mulţi dintre cunoscuţii noştri. Nu ştiu dacă Aura a învăţat ceva din toată această poveste sau dacă cel puţin a înţeles-o. Viaţa îţi dă lecţii pentru care, dacă nu eşti capabil să ţi le însuşeşti, este posibil să ai curând de achitat o foarte scumpă „notă de plată”.

În ce mă priveşte, mâncând zilnic timp de 4-5 luni doar câte 7-8 ciuperci, separarea de Aura s-a lăsat cu o pierdere în greutate de 12 kilograme în două luni, care, din fericire, mi-a convenit.

Practic, procesul de despărţire începuse cu două luni înainte, când, la o petrecere, Aura şi-a arătat lipsa de interes pentru relaţia noastră, comportându-se ca niciodată până atunci. Văzând cum se poartă, am întrebat-o în acea seară: „Cât ai de gând să stăm?” „O să stau cât voi dori; am chef să mă distrez în seara asta!” mi-a replicat, adăugând ceva ce mi-a amintit şi

de Roxana: „Mi-e scârbă de tine!” I-am spus că mai stau puţin şi plec, iar ea mi-a aruncat un „poţi pleca! „ plin de nepăsare.

Am considerat necesar să-i las bani pentru taxi şi m-am întors acasă. Aici, din păcate, i-am găsit pe mama şi pe tata. Veniseră în aceeaşi zi în vizită la noi. De supărare, i-am rugat să plece dimineaţă la Constanţa, fiindcă voiam să rămân singur. Aura nu s-a întors acasă, hotărând să doarmă la o prietenă din Chişinău, cu al cărei nume însă nu vreau să murdăresc paginile amintirilor mele. Totul se petrecea cu trei zile înainte de ziua mea de nume, Sfântul Gheorghe, pe care doream să-l sărbătoresc cu tata, iar după două zile urma ziua mea de naştere. Nu am mai serbat nici Sfântul Gheorghe, nici ziua de naştere şi nici Paştele, care a fost după zece zile. De altfel, în toată această perioadă nu am putut gusta bucuriile primăverii sau ale sărbătorilor. Trei săptămâni am stat despărţiţi, timp în care i-am trimis Aurei scrisori şi poezii, rugând-o să mă ierte. Cu toate că nu eu eram vinovatul, am ales să joc rolul celui care „a greşit” şi îşi cere iertare. Fără să-şi dea seama de acest lucru, Aura a intrat în „joc”, „m-a iertat” şi a revenit acasă, unde după doar o lună nu a mai rezistat: a plecat în Grecia, lăsând doar un bilet pe masă, ceea ce m-a făcut să „reziliez” colaborarea cu ea definitiv. După doar trei zile de „doliu” după mine, Aura se plimba cu soţul Laviniei pe plaja din Mamaia. Acesta însă, după numai o săptămână, s-a împăcat cu fosta nevastă.

În acest interval, m-am luptat să repun Gepa „pe picioare”, înlocuind gama de articole electronice, pe care le vindeam în mod tradiţional, cu mobilier decorativ, canapele din piele naturală şi ecologică şi

articole de iluminat modern. Imediat după mandatul de primar încercasem comerţul cu produse speciale şi arme şi, timp de 16 luni, am trimis peste 4 500 de corespondenţe în străinătate, printr-o nouă firmă denumită Rom-Trade-Special, dar nu am obţinut niciun rezultat, deoarece nu făceam parte din niciun „club”.

Aceasta a fost şi perioada în care, fără măcar să-mi dau seama, am scăpat de un mare handicap al meu, învăţând să lucrez foarte bine pe computer şi internet, ceea ce nici măcar nu visam vreodată. Am fost în această chestiune un autodidact.

În acest timp, Claudiu a revenit să lucreze cu mine, după şapte luni de despărţire. Mă supărasem pe el fiindcă, cerându-i să mă garanteze cu casa lui la o bancă pentru un credit, m-a refuzat. Casa i-o cumpărasem eu. Mi-a arătat astfel că nu mă pot baza pe el decât până la un anumit punct. În cele şapte luni, un prieten al nostru, ca să-l ajute, l-a luat pe lângă el în distribuţia articolelor Samsonite în România, dar în scurt timp Claudiu a plecat singur de la el: n-a suportat regimul. Mi-am dat seama că, în ce mă priveşte, şi-a primit lecţia şi l-am reangajat.

Ca un făcut, perioada care a urmat după despărţirea de Aura începuse să fie din ce în ce mai îmbelşugată atât pentru tranzacţii, cât şi pentru mine, personal. Cifra de afaceri creştea permanent, iar eu mi-am rezolvat marile probleme financiare care mă apăsau de câtva timp. Ajunsesem să vând uneori doar într-o singură zi dublu faţă de cât vindeam pe vremea Aurei într-o lună întreagă. De altfel, când eram cu Aura, ea deseori se întreba dacă nu cumva îmi merge prost din cauza ei.

Cu toate că sunt foarte superstiţios de fel, n-aş

putea afirma că din pricina unei persoane poate să-ţi meargă bine sau rău, chiar dacă se spune că „femeia te ridică, femeia te coboară”. În cel mai rău caz, cred că femeia de lângă mine a contribuit numai la „tonus”, fără să-mi influenţeze însă cariera. Fiecare dintre cele cu care am rămas mai mult timp şi-a avut simbolul zodiei, alături de al meu şi al lui Claudiu, pe faţada casei, sculptat într-o placă de marmură de cincizeci de centimetri pătraţi. Astfel, au apărut rând pe rând un săgetător, pentru zodia Elenei, un berbec, semnul Laviniei, şi o balanţă, pentru Aura. Pentru altele, până să mă gândesc eu la schimbarea însemnelor de pe faţadă, operaţia devenea inutilă, trecerea efemeră a noii venite clasându-se la capitolul aventuri. Dăltuirea în marmură a însemnelor zodiacale dovedea temeinicia hotărârii mele de a rămâne definitiv cu acea femeie.

Deşi intenţiile mele erau din cele mai bune, toate au arătat că se satură repede din „tortul” pus la dispoziţie, luând doar câteva „felii”, fără să-şi dea seama că-l puteau lua cu totul. Iar eu abia acum înţelegeam că întregul tort l-ar putea lua numai o femeie adevărată şi că cele adevărate nu prea există până la 30 de ani. Mai ales că, de regulă, ele devin „adevărate” cu trecerea timpului şi nu se nasc aşa. În funcţie de cel din preajmă sau de familie, unele reuşesc realmente, după 30 de ani, să ştie ce înseamnă să fii cu adevărat femeie şi chiar să şi fie. Din cele trei calităţi ce trebuiau îndeplinite...înpat,...în gospodărie şi...în societate, ultima era cel mai greu de atins. Prezenţa în societate îngloba totul şi totul costa: ţinută, igienă, comportament, comunicare şi multe altele. Erau perioade când preferam unei legături oarecare singurătatea, combinată cu aventura. În

viziunea mea eram îndreptăţit să fiu pretenţios, fiindcă investeam, „dădeam” de fiecare dată sufleteşte, sentimental sau chiar material celei de lângă mine şi socoteam că merit să primesc, la rândul meu, la fel. În general, bucuria oferită celei de lângă mine, indiferent prin ce gest, mă făcea să mă simt fericit.

La fel cum simţeam şi atunci când, primar fiind, puteam soluţiona cererea vreunui cetăţean ce venea la mine să i-o rezolv. Cele mai mari bucurii le-am făcut celor pe care i-am putut ajuta cu locuinţa. Nu am repartizat multe locuinţe ca primar, dar am făcut-o pe criterii judicioase şi verificând situaţiile pe teren. Ţineam cont foarte mult de propunerile şefei de serviciu locativ, deoarece, lucrând mult timp în primărie, avea o vastă experienţă, astfel încât nu am avut, pe vremea mandatului meu, niciun scandal pe teme locative. De altfel, mă înconjurasem de lucrători în vârstă şi cu experienţă în primărie, ştiind că sunt deprinşi cu disciplina din perioada ceauşistă şi că pe aceştia mă pot baza. Pe mulţi dintre ei i-am oprit şi după pensionare lângă mine.

Din păcate, succesorii mei nu au avut considerente asemănătoare pe aceste teme. Cu toate că bugetul le-a fost substanţial mărit prin descentralizarea produsă de guvernul Năstase, ambii primari ce mi-au urmat au fost preocupaţi doar de cheltuirea cât mai uşor a banului public, cât mai multe lucrări fiind atribuite direct şi nu prin licitaţie, astfel încât să se poată face plăţi pentru „toată” lumea, fără prea mult zgomot. Şi când spun că bugetul a fost substanţial mărit, spun că el a crescut faţă de bugetul pe care eu îl aveam de peste 1000 de ori. Unul dintre primari a reparat foarte multe borduri cu firma proprie, iar celălalt a plantat

foarte multe panseluţe şi a făcut reabilitare termică. Ambele sau realizat prin sistemul de pulverizare a banului public în buzunarul tuturor, fiecare având câte ceva ca la „Cina cea de taină”, astfel încât să existe mulţumire şi linişte.

La terminarea mandatului de primar, am strâns toţi funcţionarii primăriei ca să le mulţumesc şi i-am rugat totodată ca, doar după şase luni de la despărţirea noastră, să tragă concluziile în legătură cu colaborarea ce am avut-o, pentru a putea face comparaţii. Şi într-adevăr, după şase luni, întreg personalul primăriei declara peste tot că „aşa primar bun nu a mai avut niciodată Sectorul 1”. Bineînţeles, în afara noilor primari aleşi după mine, care încercau uneori sămi denigreze activitatea. Ţin minte o întâmplare care m-a făcut să constat până unde poate duce mitocănia unui om. După patru ani de când terminasem mandatul, noul primar care i-a urmat lui Vasile Gherasim a fost Andrei Chiliman. Cunoscându-l foarte bine din vremea în care am candidat din partea lor, am decis să merg la el după câştigarea mandatului, pentru a-l felicita, a-l asigura de sprijinul meu şi pentru a-i duce cadou un stilou de aur Mont Blanc, pe care gravasem numele „Andrei Chiliman”. Ei bine, când m-am dus, m-a văzut prin uşa deschisă, dar mi-a transmis prin secretară că, dacă doresc ceva, trebuie să vin la audienţă. (Sic!)

Mulţumirea, ce o simţi când foşti angajaţi te vorbesc de bine chiar fără ca tu să fii de faţă nu poate fi decât sufletească, mai ales că, la terminare, ştiam că am făcut totul doar pentru „glorie”. Acesta cred că a fost şi motivul pentru care întoarcerea mea în lumea afacerilor mi s-a părut firească şi s-a produs fără să întâmpin greutăţi. Le-am spus tuturor că în viaţă poţi

să urci sau să cobori în funcţii fără ca asta să-ţi schimbe firea sau comportamentul. Nu mi-a plăcut să epatez sau să mă dau în stambă nici ca om politic şi nici ca om de afaceri, controlându-mă cât puteam de mult prin modestie, chiar dacă în vremurile când deţineam demnităţi erau oameni care îmi spuneau că doresc doar să mă atingă. Eram conştient că, indiferent de ce eşti, cine eşti sau câţi bani ai, dezbrăcat eşti la fel ca oricare altul, Dumnezeu fiind doar unul. Mulţi mă întrebau câţi bani am, ce mai doresc de la viaţă, ce-mi place mai mult şi rămâneau surprinşi când le spuneam că nu doresc decât să fiu sănătos, că cel mai mult îmi place să citesc stând pe iarbă la umbra unui copac. Dar nu m-am grozăvit niciodată cu câţi bani am şi nici să stau cu poza-n Top 300. Apropo, ce ar fi să comparăm valoarea oricărui bogătaş din Top 300 cu valoarea lui Octavian Paler, de exemplu? Dar oare câţi din Top 300 ştiu ceva de Octavian Paler sau i-au citit vreo carte?

În perioada de după despărţirea de Aura, apariţiile mele în presă s-au înmulţit tocmai datorită modului în care relaţia cu ea a luat sfârşit. Unele ziare şi reviste mă sunau cu întrebări din cele mai diverse, iar eu încercam pe cât posibil să nu dau curs curiozităţii jurnalistice. Posturile de televiziune Acasă şi OTV au fost cele cărora le-am onorat invitaţiile, discuţiile vizând aspectele vieţii unui om de afaceri în raport cu traiul de toate zilele. La postul de televiziune Antena 1, am acceptat invitaţia realizatorului, condiţionând-o însă de programarea ei într-o sâmbătă la ora 9 dimineaţa. Discuţia trebuia trebuia să fie axată pe „timpul liber”, vacanţă şi alte asemenea.

Dar nu emisiunea a fost ceea ce merită povestit, ci

cunoştinţa cu o fată, Corina, pe care, când am remarcat-o, l-am întrebat direct pe colegul ei dacă nu ar vrea să plece să mă lase singur cu ea. Se spunea despre ea că „era foarte sexoasă” şi, într-adevăr, când am văzut-o, mi s-au înmuiat picioarele. Nicidecum din cauza camerelor de luat vederi, ci din cauza pieptului ei, care dădea pe afară ca laptele pe foc. Ceea ce m-a bucurat a fost că, la finalul emisiunii, am reuşit neaşteptat să-i obţin numărul de telefon. Am sunat-o, dar lucrurile nu stăteau aşa cum mi le închipuiam eu. Nu a fost de acord să ne vedem decât după câteva încercări, întâlnirea urmând să aibă loc la mine la birou. Într-un sfârşit, „sexoasa” a sosit, dându-mi fiori numai la gândul că stă cu mine de vorbă în birou. Şi Corina s-a dovedit să aibă pe atât de multă minte, pe cât de mult piept avea. Era o moldoveancă venită de şase ani în Bucureşti, pe care însă nu reuşise nimeni să o contamineze prea mult cu virusul figurantelor de pe aici. Bune sau rele, aceste însuşiri ale ei mi-au plăcut, ceea ce m-a făcut să perseverez. Într-un sfârşit am reuşit să-i smulg o promisiune de a ieşi împreună la un restaurant. A venit la prima noastră întâlnire direct de la serviciu, fără aranjamente protocolare sau de decor, „decorul” purtându-l permanent cu ea, între şolduri şi gât. Şi, ca să se înţeleagă, trebuie spus că, atunci când am vrut să-i fac un cadou, m-am gândit să-i iau un set de lenjerie fină. Sutienul a fost cel mai mare pe care îl aveau în stoc: numărul 3B.

Înainte de a termina cina la care ieşisem împreună, i-am propus să vină să-mi vadă căţeii, Rita şi Coca, doi bişoni albi de o mare frumuseţe. Nu atât să-mi vadă căţeii mă interesa, cât să-mi accepte invitaţia de a veni cu mine acasă.

Foarte natural însă, Corina m-a anunţat că ea merge acasă la ea, iar eu la mine. Şi totuşi... îmi căşunase pe ea. Începusem să ne trimitem mesaje scrise prin telefon şi în scurt timp am căpătat şi la acest capitol o experienţă de invidiat. Simţeam din mesajele ei că în scurt timp „ciocnirea” va avea loc. Şi, într-adevăr, a avut loc, la mine acasă, după care am primit unul dintre cele mai frumoase mesaje de la ea: „Eşti cea mai frumoasă întâmplare a vieţii mele. Ştiu că nu sunt aşa cum meriţi tu, dar poate voi deveni pentru că te iubesc. „ M-am simţit foarte bine şi totodată mi-am dat seama că se năştea o nouă iubire.

De această dată însă, din mai multe motive, ea trebuia să stea la ea, iar eu la mine. Pe lângă agitaţia ce o caracteriza, Corina începea să se agite şi pentru locul ei de muncă, la care ţinea foarte mult. Totodată, deşi am încercat să ne apropiem şi să obţin reciprocitatea sentimentelor mele, m-am lovit de o reţinere pe care mi-a fost imposibil să o înlătur. Avea un comportament deosebit, frumos, dar era prea timidă şi preocupată să-mi demonstreze conduita ei de o rigidă moralitate, precum şi cuminţenia ei. Totodată, simţeam că este absorbită de problemele profesionale, că viaţa ei se desfăşoară pe mai multe fronturi. Acestea au fost motivele pentru care, până la urmă, nu s-a înfiripat o relaţie trainică.

Timp de cinci luni, atât ea cât şi multe altele se programau seară de seară, pe parcursul unei întregi veri, uneori fiind chiar obligat să refuz pe vreuna dintre ele. Deoarece aveam un prieten, Nicu, cu care ieşeam, le recomandam şi lor să-şi ia câte o prietenă, antrenul fiind mult mai plăcut.

Am continuat să zbor „din floare-n floare”, până

când o altă femeie a reuşit să mă oprească: Petra.

O nouă viaţă: Petra

ERA TOAMNĂ TÂRZIE deja şi trecuseră mai bine de cinci luni de la despărţirea de Aura. Îmi revenisem, eram în formă şi zilnic, la ora şapte seara, ieşeam cu bunul meu prieten Nicu să mâncăm şi, de ce nu, să ne distrăm.

Nicu era un fost bodyguard, atlet simpatic şi bine făcut, care a lucrat pentru mine în timpul campaniei electorale din 1998 şi după aceea. Firi compatibile la multe „rele”, am rămas prieteni, de multe ori mergând chiar împreună în vacanţe.

Venise sezonul ploilor, frunzele începuseră să cadă şi nu se mai putea sta la mese afară. Terasa Angel’s era plină de apă, iar în parcul Herăstrău mai bine te aruncai în lac decât să te plimbi. Am dat un telefon să rezerv o masă la Bote, un mic bar cochet, cu restaurant, dar care niciodată nu m-a atras, fiindcă alegeam întotdeauna localuri mai mari, cu mai multă lume şi antren. Era o zi de joi, ziua în care începea weekend-ul pentru cei care nu mai aveau răbdare sau serviciu, din păcate şi eu numărându-mă printre cei din prima categorie. Ştiindu-mă de client bun, băieţii mi-au spus, „sigur, puteţi veni”, chiar dacă atunci când am ajuns nu aveau nici-o masă liberă. Aşa se face că am fost mulţumit că ne-au aşezat la o masă mai mare, ocupată parţial de două fete: Petra şi Agata.

Poza 11 Întâlnirea cu Petra (făcând cunoştinţă cu Petra)

Şi aici s-a rupt filmul ultimelor şase luni. Petra a spus: stop! Cum a făcut ea, cum n-a făcut, fata mi-a plăcut, chiar dacă am văzut-o la lumina lumânării aprinse pe masa la care mă aşezasem. Mai târziu aveam să înţeleg că este, practic, cam ceea ce îmi doream: ca zodie o răcuşoară, tânără, frumuşică, cuminte, fără fiţe, ţărăncuţă de prin Argeş, care putea, cu mici retuşuri, să stea lângă oricare alta pe podiumul româncelor frumoase. Mai mult, nici nu mă cunoştea, ceea ce mi-a convenit şi îmi doream de mult.

Am deschis câteva sticle de şampanie, wisky etc. Am dansat, am vorbit, mi-am ars din greşeală haina costumului cu ţigara şi, tot din greşeală, mi-am dat seama că se făcuse ora 5.00 dimineaţa. Am rugat-o pe Petra, bineînţeles, să vină să-mi vadă căţeii. Şi a venit, şi am vorbit despre prezent şi despre viitor, despre mine şi despre ea, încercând să o fac să înţeleagă că mă interesează.

După două săptămâni în care am stat când la ea, când la mine, ne-am hotărât să locuim împreună la mine, unde aveam toate detaliile puse la punct. Un lucru a fost foarte bine făcut din capul locului: stabilirea „regulilor” de convieţuire. Am sesizat încă de la început un anume mod al ei de a vorbi în cazul în care nu-i convenea ceva, mod care mi-a displăcut încă de la primele discuţii. I-am spus atunci că, dacă vom fi împreună, trebuie să evite răspunsurile arogante, pentru că acestea ar putea pricinui ruperea legăturii noastre.

Relaţia cu Petra s-a dovedit a fi cea mai bună dintre cele avute cu alte femei din viaţa mea. Dacă pe aproape toate celelalte iubite la un moment dat le

înşelasem cu altele, pot spune că la acest capitol, dar şi la ieşiri în străinătate, Petra a fost privilegiată. Din punct de vedere financiar înfloream, amândoi ne simţeam bine unul cu altul, ea era o gospodină desăvârşită, weekend-urile le făcea mai mereu la ţară la ea, mă asculta, mă respecta, amândoi nu aveam ochi decât unul pentru celălalt. Toate acestea au avut ca rezultat faptul că legătura noastră a durat cel mai mult. Cei peste şase ani petrecuţi împreună m-au făcut să mă depărtez de viaţa publică, căci ei nu prea îi plăcea să mă plasez „în faţă”.

Poza 12 După două luni, în Egipt cu Petra

În ceea ce mă privea, totul era bine şi frumos. Împreună cu Petra, Claudiu şi viitoarea lui soţie am fost din nou în Egipt şi Thailanda. Au urmat apoi vacanţe petrecute numai cu Petra în Grecia, Turcia, din nou Thailanda (doi ani la rând), Singapore, Hong-Kong, Bruxelles, Paris, Caraibe şi, nu în ultimul rând, o croazieră „eşuată” pe Marea Mediterană.

Ne spusesem că, dacă tot am văzut atâtea, hai să vedem cum este şi pe unul din cele mai mari vapoare de croazieră din lume, cel al companiei Royal Caraibean „Voyager of the Seas”, nedându-ne seama că un asemenea vapor, cu 16 etaje, 4000 de turişti, 8 restaurante şi multe altele, nu este ceva potrivit pentru noi. Nouă ne plăceau vacanţele relaxate, când te trezeşti la ora la care vrei, mănânci ce şi unde vrei şi, mai ales - cu excepţia regulilor de bună convieţuire - nu ai reguli. Or, atunci când urci pe un vapor, primele lucruri de care iei cunoştinţă sunt regulile. Greşeala a fost că am crezut că vom vizita porturile din Mediterana, fără să ne dăm seama că vaporul urma să

rămână ancorat în radă, iar noi vom ajunge pe uscat cu un autobuz sau o şalupă. Şi de aici şi regulile: trezeşte-te la 6.30 ca să mănânci la 7, ca să prinzi autobuzul la 7.30. Altminteri, trebuia să stai toată ziua pe navă. Cam aşa s-a întâmplat atunci când, după primele trei zile, am dat telefon acasă să ni se ia două bilete de avion şi, la Roma, am plecat retur spre Bucureşti, lăsând goală cabina noastră de pe vas. Am fost mulţumit cel puţin că a văzut şi Petra cum este pe o navă, cum se văd marea şi spuma ei la plecare, la sosire, la ancorare, şi multe, multe altele pe care eu le ştiam de pe timpul vieţii de marinar.

Cele mai frumoase vacanţe au fost cele petrecute în Thailanda, Singapore, Hong Kong şi Insulele Caraibe, unde, la o asemenea depărtare de ţară, pe timpul iernii, când acolo respirai aer de început de vară, gândul mă făcea să compar aceste locuri cu cele pe care speram să le întâlnesc în rai.

Poza 13 Cu Petra în Thailanda
Poza 14 Cu Petra şi doi tigri la Zoo Phuket

Atât pe durata legăturii mele cu Petra, cât şi înainte de aceasta, a trebuit să mă ocup de o serie de rude, care apelau la mine pentru toate soiurile de tratamente şi controale medicale. Chiar dacă nu eram doctor, ştiau că între cunoştinţele mele existau specialişti pentru orice afecţiune. Aşa am ajuns de 4-5 ori cu mama la Spitalul Militar, la cardiologie, cu fratele Viorel o dată, dar bine, şi cu tata de alte câteva ori. Alţii, ca fostul socru sau chiar rude ale prietenelor, au avut parte de asistenţa mea pentru diverse operaţii. Viorel a avut o complicaţie la inimă, o endocardită, pentru care a şi tras trei luni, operaţia pe cord fiind cea

care i-a salvat în cele din urmă viaţa.

Oricum, toţi aceşti medici m-au ajutat şi pe mine să aflu care mai era starea propriei mele sănătăţi, în situaţia în care eu eram cel care trebuia să ţin în viaţă, la propriu şi la figurat, pe alţii. Aşa am aflat, după controale pe care le făceam anual, că ajunsesem la vârsta de 55 de ani destul de bine. Inima dădea totuşi semne că trebuie să fiu atent cu ceea ce băgam în gură, mai ales că, la această vârstă, încă fumam. Chiar dacă nu renunţasem la ţigări, fusesem, de felul meu, un ipohondru înrăit. Citeam foarte multă medicină, ceea ce m-a ajutat să mă apăr. Am lăsat fumatul şi toată viaţa am luat suplimente de vitamine şi minerale. Mai nou, de trei ani, nu rămân o zi fără o mică aspirină, omega 3 şi un anticolesterol.

După primul an, Petra începuse să se plictisească acasă, ceea ce m-a făcut să-i caut o preocupare. Împreună cu ea, m-am gândit să se apuce să confecţioneze aranjamente florale printr-o firmă pe care i-am deschis-o, aranjamente pe care urma să le vând eu în magazin. A început cu elan, deşi nu era deloc uşor, iar vânzarea lor nu era atât de motivantă.

La începutul verii 2005, trei greci au venit la magazinul meu şi mi-au oferit mobilă grecească în consignaţie. Multe dintre afaceri le-am făcut fără niciun capital propriu. Cu toate acestea, cei care mă cunoşteau îmi ofereau mărfurile spre vânzare bazându-se pe seriozitatea şi cinstea mea. Am hotărât împreună cu ei să facem un plan de afaceri şi să mai deschidem magazine cu mobila lor şi cu alta românească sau de prin alte ţări, mai ales că eu am socotit întotdeauna că mobila este un articol bun, vandabil şi aducător de profit.

Primul magazin i l-am făcut Petrei. S-a întâmplat la fel cum s-a întâmplat cu magazinul GEPA. Am căutat un spaţiu mic, bun şi ieftin, dar am găsit unul mare bun şi ieftin. Am umplut magazinul cu mobila grecilor şi cu produse ale unor fabrici româneşti, livrate toate în sistem de consignaţie, am stabilit sistemul de lucru şi am angajat oameni, Petra dovedindu-se cea mai bună ucenică. După opt-nouă luni, nici nu mai trebuia să trec pe la magazin. Primeam zilnic rapoarte după scheme concepute de mine, iar prezenţa mea nu mai era necesară. Micul meu magazin începuse acum să nu mai meargă. Când cineva căuta mobilă de la Gepa, se ducea la marele magazin al Petrei, denumit cu multă pompă şi reclamă „Mobilă Gepa”.

În acest timp, principala mea preocupare era să aprovizionez cele 24 de magazine Metro cu canapele. Aveam camioanele noastre, care în fiecare luni dimineaţă plecau pe trei-patru rute în toată România. Vindeam câte patru mii de seturi de canapele pe an, deţinând în acea perioadă exclusivitate de livrare în reţeaua Metro pentru aceste produse. Ajunsesem să dezvoltăm, împreună cu fabricanţii, anumite modele cerute de piaţă. Mai mult, am început asamblarea seturilor într-o secţie improvizată, luând perna, scheletul şi materialele de la trei furnizori. Am reorganizat activitatea, am închis magazinul cel mic şi am închiriat birouri de unde să pot coordona totul.

Visul meu era însă altul: să intru pe piaţa imobiliară. Pentru aceasta trebuia să vând mai întâi magazinul de pe Calea Dorobanţi. Afacerea cu Metro s-a dovedit a fi mai cu seamă „asistenţă socială” pentru clienţii Metro şi angajaţii Gepa, ca urmare neputând să cresc preţurile.

Între timp, reuşisem să deschid împreună cu Petra şi alte magazine la Galaţi, Turnu Severin, Buzău, pe care însă, la cererea viitorului partener, a trebuit să le închid după şase luni de funcţionare.

În primăvara anului 2006, am reuşit să vând magazinul, iar acest lucru s-a întâmplat tocmai atunci când Leo, partenerul meu „de-o viaţă", s-a întors, având aceleaşi planuri ca mine: afacerile imobiliare.

Stresul era foarte mare şi zilnic atât eu, cât şi Petra plecam dimineaţa râzând la serviciu, iar pe seară reveneam amândoi stresaţi, nervoşi şi fără chef. Poate acestea, poate altele au făcut ca, încet, încet, Petra să se schimbe. După mai bine de patru ani, relaţia începea să se deterioreze. Nu am avut niciodată motive să o acuz de infidelitate, dar erau o serie de cuvinte şi în special aroganţa ei care mă deranjau enorm. Simţeam din ce în ce mai mult că nu mai pot suporta. Ajunsesem să ne întrebăm amândoi de ce n-am observat acest comportament al ei în primii noştri patru ani. De ce au început discuţiile? Era nemulţumită fiindcă trecusem doar o parte a casei pe numele ei? Fiindcă îi cumpăram maşini, în şase ani un Golf, un Sportage şi un Mercedes ML? Sau fiindcă aveam mereu faţă de ea gesturi de tandreţe? Îi făcusem şi un testament, gândindu-mă că, nefiind deocamdată căsătoriţi, dacă mi s-ar fi întâmplat ceva, să-i rămână jumătate din avere. Cu toate că ne iubeam, începusem să ne certăm. Vedeam amândoi că alţii se ceartă din pricină că se înşelau, că beau, că n-aveau bani, că se jigneau şi provocau scandaluri ori se băteau, dar noi nu păcătuiam cu niciuna din toate acestea. Uneori chiar nu ştiam de la ce pornea cearta noastră.

Personal, am pus această schimbare a ei pe seama

felului în care mă comportam eu. Cu cât făceam mai mult, cu atât reacţionam mai intens la orice gest al ei. Petra spunea însă că eu m-am schimbat, deoarece, cu cât fac mai mult, cu atât aştept şi de la ea mai mult, or ea este aceeaşi. Mi se părea că nu mai există apreciere şi respect între noi. Ajungeam uneori la certuri destul de violente, chiar dacă niciunul din noi nu îl lovea pe celălalt decât prin vorbe. După câteva zile în care păream a trăi ca doi străini, niciunul nu dorea să-şi asume responsabilitatea vreunei decizii care putea fi regretată mai târziu. Astfel, treceam din nou peste toate şi o luam de la început.

Într-adevăr, era o gospodină desăvârşită, ne înţelegeam binişor şi căuta să mă susţină când îi ceream ceva, dar atunci când trebuia să-şi motiveze ideile, de multe ori greşite, uita de tot. Avea un stil de a contrazice, de a vorbi şi chiar jigni în astfel de situaţii, de te făcea să-ţi muşti limba ca să te abţii şi renunţai la orice argument.

Îşi dăduse seama că nu sunt zgârcit - şi i-o demonstrasem din plin -, dar avea probabil nesiguranţe în ce priveşte viitorul ei, multe dintre discuţii plecând chiar de la bani. Nici măcar testamentul formulat de mine nu o mai interesa. Banii şi familia ei, alcătuită din mamă, tată şi frate, erau două subiecte tabu, lucru pe care eu l-am înţeles mai târziu. Orice considerente legate de prietenie sau de sentimentele noastre dispărea atunci când ceva referitor la familia ei era pus în discuţie. Modul în care ne certam pornind de la orice îi privea pe-ai ei m-a făcut ca, după şase ani, să nu mai cred că prietenia cu Petra va dura la nesfârşit. Ne certam destul de des, iar Petra punea foarte multă pasiune în toate aceste

discuţii, uitând care e rolul şi locul femeii în familie, dorind de fiecare dată să aibă ultimul cuvânt. Cu toate acestea, avea în purtarea ei lucruri care compensau neajunsuri, lucruri care echilibrau relaţia noastră, ceea ce m-a făcut să rămân alături de ea atâta timp, în comparaţie cu oricare alta dinaintea ei. Cu toată rigiditatea dovedită în multe dintre situaţii, Petra era şi rămânea un Rac, cu o sensibilitate rar întâlnită la multe dintre femeile pe care le-am cunoscut, coordonata principală a preocupărilor ei fiind familia, împlinită în toate laturile ei. Timpul a dovedit că, într-adevăr, era o gospodină perfectă, o doamnă în societate şi, mai târziu, o mamă cum puţine sunt. Şi poate tocmai faptul că ne iubeam era ceea ce ne făcea ca uneori să ne certăm. Cu timpul, atât ea, cât şi eu, lăsam de la noi, încercând prin flexibilitate să evităm certurile. Şi ceea ce era de asemeni foarte adevărat era că atât eu, cât şi ea eram două firi foarte, foarte temperamentale.

La fiecare două-trei săptămâni ne plăcea să plecăm din Bucureşti şi stăteam de vineri până duminică seara la părinţii ei, la ţară. Era atât de frumos, încât uitam şi de Poiana Braşov, lăsând orice alt loc pentru o curte plină de iarbă şi flori, cireşi, meri şi viţă-de-vie, cu o casă bătrânească aşezată la capul unui sat, printre dealurile judeţului Argeş, pe malul Topologului, în satul Bârseşti, lângă Tigveni. Aici am înţeles ce înseamnă adevărata ţuică de prune, creşterea animalelor, jocul popular - în special sârba -, viaţa la ţară şi am descoperit oameni pe care îi preferam multor bucureşteni. De şase ani, Paştele şi Crăciunul nu-l mai serbam în altă parte decât aici.

Îmi plăcea foarte mult să stau în curte, să respir

aerul curat al dimineţilor acestor meleaguri, să stau la umbra unui copac pe iarbă şi să citesc, visul meu de totdeauna. Uneori chiar adormeam în curte, nefiind nimic care, chiar din greşeală, să facă vreun zgomot pentru a mă trezi. Ne plăcea atât de mult şi ne simţeam atât de bine, încât chiar ne gândeam ca, peste câţiva ani, să venim să stăm mai mult pe aici. De multe ori îi luam şi pe ai mei, mama, ajunsă la 78 de ani şi tata la 87, care adulmecau ca nişte miei, încă de când soseau şi până în ultima clipă dinaintea urcării în maşină, la plecare, tot ce putea să le amintească de tinereţe şi copilărie.

Am început în vara anului 2006 primul meu proiect imobiliar prin cumpărarea terenului. Găsisem lângă podul Constanţa aproape 6000 de metri de teren liber, pe care, după ce m-am gândit îndelung, l-am cumpărat cu aproape două milioane de euro. Am dat drumul planurilor de arhitectură pe un PUZ gata aprobat, astfel încât la sfârşitul lui octombrie eram aproape gata cu toate actele.

Am mai făcut unele modificări, sfătuit fiind de Moshe, Leo şi Serge, cărora mai târziu le-am vândut 70% din firmă, deoarece m-am gândit la susţinerea financiară promisă de ei şi la faptul că urma să împărţim totul jumătate-jumătate, deciziile urmând a le lua în unanimitate, eu fiind directorul companiei.

În primăvara 2007, proiectul meu, denumit Metropolis, a început lucrările de construcţie. Totul a mers conform graficului, cu o echipă formată din doi oameni care mi-au devenit prieteni: Michael, din partea firmei Manager de Proiect „Gleeds”, şi Vasile, constructor şi totodată cel de la care cumpărasem terenul. Am obţinut o finanţare de 20,5 milioane de

euro şi, după o foarte bună campanie publicitară, în 5 luni proiectul a fost vândut. Era „febra imobiliarelor” şi am prins-o exact atunci când puteam spune că avea peste 40 de grade la umbră. De altfel, acesta a fost norocul nostru, deoarece, la terminarea vânzărilor celor aproape 300 de apartamente, ne-am pomenit cu criza: criza imobiliarelor din America ajunsese şi în România.

Cel de-al doilea proiect, Sigma Residence&Gardens, cu 1500 de apartamente, a trebuit să-l întârziem tocmai din cauza crizei, în final asociaţii cerându-mi să adopt calea insolvenţei întregii afaceri, urmare a lipsei finanţării promise de bancă cu doar o lună înainte ca economia românească să înceapă să decadă.

La sfârşitul anului 2008, aşa cum era prevăzut atât în contractele clienţilor, cât şi în contractul pe care îl aveam cu constructorul, Metropolis ajungea la momentul predării. A fost o muncă foarte grea, dar foarte frumoasă şi plină de reuşite. Intrasem cu dreptul în această lume a imobiliarelor şi am realizat unul din proiectele cele mai de succes din România, cu o valoare de 48 de milioane de euro. Totul, absolut totul, se desfăşurase sub bagheta mea. Moshe şi Leo veneau câte două zile, o dată sau de două ori pe lună. Cu toate că aproape de sfârşitul lui 2008 credeam că voi avea şi rezultatul în buzunar, nu a fost să fie. 129 de apartamente cumpărate de un grup spaniol şi câţiva români mi-au fost returnate, avansul de 30% rămânând totuşi în posesia noastră. Contractele erau foarte bine întocmite, ceea ce m-a făcut să cred că aceiaşi cumpărători vor reveni după ce îşi vor rezolva problemele. Mi se părea că toată această operaţiune de reziliere unilaterală a contractelor este de fapt o

acţiune în forţă pentru ca, pe timp de criză, să coborâm preţul la care vândusem, ceea ce însă nu am făcut. Neavând niciun fel de datorie, am decis să aşteptăm vremuri mai bune. Ori, poate, o autoritate cu nevoie de case, care să le cumpere la pachet.

Surprize, surprize, la 55 de ani

ÎN ACEASTĂ PERIOADĂ am hotărât cu Petra să luăm o minivacanţă şi să plecăm, la propunerea Violetei şi a lui Dorin, doi dintre prietenii noştri, în insulele Caraibe, la Punta Cana, în Republica Dominicană. Şi nu ne-a părut rău. Am avut parte de o frumuseţe de plajă, un hotel acceptabil pe sistem all-inclusive, o vreme deosebită şi un grup de prieteni cu care ne-am simţit foarte bine. Am stat o săptămână, iar cu trei zile înainte de plecare am primit şi am transmis, la rândul meu, o veste care avea să mă facă să retrăiesc viaţa, acum, la 55 de ani: Petra mi-a comunicat că este gravidă. Deşi aproape de bătrâneţe, ştirea era pentru toţi mai mult decât o surpriză.

Vestea a fost primită cu bucurie, băutură şi dans sud-american, aşa cum era obiceiul, de către cei cu care eram acolo. La întoarcerea în ţară, bineînţeles că i-am anunţat pe toţi, căci în Dominicană simţeam că nu mai pot de nerăbdare să le dau vestea cea marea atât alor mei, cât şi, în special, părinţilor Petrei. Surpriza i-a făcut fericiţi, iar pentru că în scurt timp erau atât ziua numelui, cât şi aniversarea mea, am hotărât să facem o masă mare şi să petrecem împreună şi cu prietenii. Am chemat peste şaizeci de oaspeţi din toate categoriile de prieteni, pe care i-am aşezat la mese în funcţie de legătura de rudenie sau amiciţie ori de relaţiile profesionale. Astfel, rudele şi prietenii mei şi ai

Petrei la o masă, iar juriştii, judecătorii, procurorii împreună la altă masă. Doctorii la fel, iar politicienii cu mine la o altă masă. Pe la ora 10 noaptea m-a sunat şi Mircea Geoană, scuzându-se că nu a putut fi prezent.

În timp ce primeam zilnic ştiri încurajatoare şi notificări din partea clienţilor care nu luaseră apartamentele la Metropolis, fiecare anunţându-şi decizia de a plăti şi semna contractele, Petra vine cu ultima şi cea mai importantă surpriză: înainte de Crăciunul lui 2009, viitorul tătic Pădure va avea doi gemeni. Aşadar, nu era o surpriză, ci două la un loc. Acest anunţ, cât şi emoţiile fireşti şi lacrimile ei de bucurie m-au determinat să-i fac şi eu o surpriză.

În urmă cu şase luni, divorţasem, de comun acord, de a doua mea soţie, Gina, plătindu-i o despăgubire de 300000 de euro, după ce îi stabilisem de bună-voie o indemnizaţie lunară de 1500 de euro, considerând-o îndreptăţită să primească acestă sumă, ca mamă a lui Claudiu, pe întreaga durată a vieţii. De altfel, noi nu mai eram împreună de aproape douăzeci de ani.

Acum era momentul să legalizez legătura cu Petra şi i-am propus să ne căsătorim înainte de naşterea celor doi bebeluşi, astfel încât şi ei să beneficieze de statutul unei familii reunite oficial. Sincer, la aceşti doi copii nu m-am gândit decât atunci când, în urmă cu câţiva ani, Petra mi-a spus că, la o întrerupere de sarcină, doctorul a constatat alţi doi gemeni. Chiar îi spusesem Petrei că îmi părea foarte rău că nu am ştiut. Acum mă gândeam că va fi un copil, fată sau băiat, care va creşte fără să bag de seamă cu ajutorul mamei, care, aşa cum consideram eu, avea tot dreptul să aibă un copil cu mine după atâta timp. Totul în mintea şi comportamentul meu s-a schimbat atunci când am

aflat că voi avea din nou doi gemeni, cel mai probabil băiat şi fată.

Între timp, spaniolii au revenit şi au plătit încă 65 de apartamente, astfel că pe acea vreme de mare criză am încasat 9 milioane de euro. Rămâneau însă în posesia mea alte 117 apartamente, cu care trebuia să mă lupt în aceste condiţii vitrege. Am devenit ostatic al unei averi existente doar pe hârtie, iar activitatea mea zilnică nu consta în altceva decât să păzesc această avere prin diminuarea şi evitarea costurilor şi administrarea problemelor juridice. Altceva nu mai făceam. La jumătatea verii am luat, împreună cu Petra, decizia de a închide magazinul de mobilă. Eram proprietarii lui de cinci ani şi acum criza ne provoca şi aici costuri nedorite.

Astfel, Petra a putut reveni acasă, ocupându-se exclusiv de sarcina cu cei doi gemeni, care deja începuse să o marcheze. Am hotărât să mai ieşim o singură dată în străinătate acum, cât încă mai putea s-o facă. Împreună cu Claudiu, Nicu şi familiile lor, am rezervat pentru zece zile un hotel la Katerini, în Grecia. A fost o nouă vacanţă, unde cu toţii ne-am simţit foarte bine, fiindcă în perioada aceasta sezonul era încă la început şi hotelul nu fusese ocupat decât pe jumătate.

La întoarcere Petra a programat vizite la doctori, astfel încât, cu cea mai mare atenţie, sarcina să poată evolua ca la carte. Eram şi eu preocupat de toată această situaţie din ce în ce mai mult. Constatam că, spre deosebire de perioada tinereţii, când a venit Claudiu pe lume, acum îngrijorarea mea era mult, mult mai mare, căci devenisem mai conştient decât fusesem la naşterea lui.

Petra ajunsese în luna a cincea şi fiecare zi care

trecea aducea noi schimbări în viaţa şi în felul ei de a fi. A venit momentul când, după o vizită făcută unui medic specialist, am aflat amândoi că cei doi gemeni care urmau să se nască erau un băiat şi o fetiţă, perfect sănătoşi la acel moment. După ce am parcurs şi a şasea lună de sarcină alături de Petra, am început, atât cât puteam în acel moment, să pregătim venirea pe lume a celor doi copii, care, gemeni fiind, aveau să se nască prin operaţie cezariană, la opt luni. Îmi dădeam seama tot mai mult că, dacă până acum spuneam că nu voi fi nicidecum eu cel care se va ocupa de un eventual viitor copil, acum vederile mele se schimbaseră. Cu toate că aveam posibilitatea să angajăm încă o femeie - pe lângă cea pe care o aveam deja - pentru ajutor, am hotărât să nu mai luăm pe nimeni, urmând să fiu eu cel care o va ajuta pe viitoarea mămică, seara, la băiţa copiilor. Chiar dacă, la vârsta mea, oamenii se gândesc mai mult la modul în care îşi vor petrece bătrâneţea, eu mă rugam la Dumnezeu să fiu sănătos, astfel încât să-mi pot creşte cel puţin până la douăzeci de ani şi aceşti copii, cărora le-am ales împreună cu Petra şi viitoarele nume de botez. Pe băiat urma să-l cheme George (un alt George al neamului Pădure), iar pe fată Carla Ioana.

Modul în care i-am spus Petrei că vreau să facem oficierea căsătoriei i s-a părut nepotrivit, căci eu nu doream niciun fel de tam-tam, neavând nici timp şi nici chef de nuntă sau alte petreceri, pe când ea visa ceva mai fastuos. Dar era criză şi am căzut de acord, în cele din urmă, că trebuie să simplificăm întreaga ceremonie. Important era să oficializăm relaţia noastră în primul rând în aşteptarea copiilor, care trebuiau să poarte acelaşi nume cu al mamei şi al tatălui lor:

PĂDURE.

La sfârşitul lunii iulie 2009, am hotărât amândoi ca pe viitorii naşi ai copiilor, Mircea şi Corina Ene, să-i invităm şi la oficierea căsătoriei, alături fiindu-ne şi prietenii noştri Dorin şi Violeta.

Momentul naşterii se apropia şi Petrei îi era din ce în ce mai greu. Încercam uneori un sentiment de milă de ea, şi totodată şi un sentiment de respect atât pentru ea, cât şi pentru toate gravidele pe care le ştiam sau le întâlneam. Una dintre ele o aveam chiar în firma mea, ca economistă, sarcina ei fiind de aceeaşi maturitate ca a Petrei. Din proprie iniţiativă i-am cerut ca, începând cu luna a cincea, să lucreze doar cinci ore pe zi (fără reducerea salariului), astfel încât să-i uşurez şi ei eforturile. Mai târziu, cu o altă angajată am procedat la fel.

Cel puţin până în luna a opta, presa nu aflase încă nimic în legătură cu marele eveniment al naşterii celor doi gemeni ai lui Pădure, căci, dacă acest lucru s-ar fi întâmplat, ar fi trebuit să petrec multe ore prin studiourile televiziunilor. Or acest lucru, spre deosebire de mulţi alţii, chiar politicieni, nu mi se părea normal. De ce trebuie să stea toată ţara să ne vadă pe mine şi consoarta mea la televizor, pentru că eu voi avea doi gemeni, cu care lumea nu avea nici în clin, nici în mânecă? Eram eu oare în distribuţia vreunui program de divertisment?

Încercam din ce în ce mai mult să mă mobilizez psihic până la momentul naşterii, spunându-mi în sinea mea că doar primele patru-cinci luni vor fi mai grele pentru noi, urmând treptat ca la primăvară, când şi copiii vor împlini şase luni, implicarea mea să se reducă.

Şi a sosit multaşteptata zi: pe 11 noiembrie 2008, la ora 6 dimineaţa, Petra împreună cu Oana, soţia lui Claudiu, au plecat către spital. Am rămas în lacrimi acasă, fără să mai pot însă adormi. Am stat o oră, după care am plecat şi eu la maternitate, ca să fiu pe aproape. Operaţia cezariană trebuia să înceapă dintr-un moment într-altul. Nu am intrat în clinică, Oana şi fratele Petrei, împreună cu soţia lui, alcătuiau echipa curajoşilor care nu se depărta de blocul operator, în vreme ce eu făceam dese incursiuni de recunoaştere doar până în pragul clădirii.

Pe la ora 8.45 am fost sunat de asistenta doctorului Lemnete, care m-a felicitat pentru cei doi copii abia născuţi, care, ca şi mama lor, se simţeau foarte bine. Carla şi George veniseră pe această lume cu 2,700 kilograme fiecare, spre liniştirea tuturor celor care îi aşteptau. Mulţi se interesau din pură curiozitate, urmare a faptului că erau doi gemeni, băieţel şi fetiţă. Nu am vrut să urc ca să-i văd: nu-i puteam întâlni pe cei trei eroi fără să le duc un buchet de flori. M-am dus la spital abia spre seară, lăsând-o pe Petra liniştită în cursul zilei, ca să-şi revină din operaţie şi anestezie. Ca să-mi mai treacă timpul, i-am luat pe Claudiu şi pe Cosma, fratele Petrei, la restaurantul Mc.Moni’s pentru a cinsti această zi sfântă. În sfârşit, seara, reuniţi toţi patru, noi, părinţii, şi nou-născuţii, am dat ochii unul cu altul, iar din acel moment am început să mă liniştesc. Peste doar câteva zile i-am scos din spital, iar peste alte câteva, mama Petrei a venit să stea la noi, ca s-o ajute cu bebeluşii.

Fără măcar să-mi dau seama, viaţa mea s-a schimbat profund. Pregăteam sfârşitul de an, sărbătorile de iarnă, fără să mă mai gândesc la

vacanţele exotice cu care deja mă obişnuisem. Crăciunul şi Noul An le-am petrecut la ţară, unde am şi avut parte de o zăpadă de jumătate de metru.

Constat pe fiecare zi ce trece că, odată cu apariţia celor doi gemeni, viaţa mea a luat o întorsătură de 180 de grade. Nimic nu mai este cum a fost înainte şi toată libertatea avută nu o mai am. Mă adaptez destul de greu la noua situaţie. Orice îmi programez, trebuie să ţin cont de copii, care s-au instalat într-o casă pe care, până acum, o ocupam doar eu şi fiinţa care îmi era alături. Chiar şi timpul pe care-l petrec la birou l-am redus, pe de o parte din cauza crizei economice, iar pe de alta din dorinţa de a veni mai repede acasă, la Carla şi George, care cresc în fiecare zi şi dau sens fiecărui ceas petrecut lângă ei. Carla seamăna cu mine, dar are o piele un pic mai deschisă la culoare. E grăsuţă şi pufoasă, bună, cuminte şi lipicioasă cum rar îţi este dat să vezi. George era un tip atletic încă de la naştere, semănând întru totul, inclusiv la temperament, cu Petra. Este totodată deosebit de sensibil la tot, la mâncare, la oamenii din jurul lui. El a fost cel cu care am experimentat lupta cu colicii nou-născuţilor. Amândoi sunt foarte frumoşi şi fiecare zi le aduce câte o mică schimbare a trăsăturilor.

Din dorinţa de a fi o adevărată sărbătoare unde să se poată veni la costum, fără paltoane şi şube, programasem botezul copiilor destul de târziu, la vârsta de şase luni, pentru data de 8 mai. Cum deplasarea era mai grea pentru cei din Argeş, am hotărât să-i aducem pe bucureşteni să petreacă un weekend la ţară într-o perioadă în care, pe lângă faptul că merii, cireşii şi prunii erau în floare, era primul weekend după 1 Mai. Plătisem deja pentru două zile pe

cei care trebuiau să asigure programul artistic, fiind vorba de Petrică Mitu Stoian, Constantin Enceanu, Niculina Stoican, Adrian Copilul Minune, Florin Salam şi alţii mai puţin cunoscuţi. Tocmai din dorinţa de a-i avea pe ei şi în acelaşi timp restaurantul cu hotel Posada din Curtea de Argeş, unde luasem toate cele 65 de camere, într-o perioadă a anului în care natura îşi arată frumuseţea, a trebuit să găsesc o dată liberă şi convenabilă tuturor, chiar dacă acest lucru a însemnat să botez copiii când împlineau şase luni.

Împreună cu Cosma, fratele Petrei, am stabilit meniul, din care nu a lipsit nimic, nici măcar purceii de lapte sau mieii la cuptor. Iar asta încă nu era totul.

A doua zi după botez, am pus la cale încă un ospăţ, de această dată în curte, la ţară, cu mesele pe iarbă, toată mâncarea, cu excepţia ciorbei de burtă, fiind asigurată de grătare şi proţap făcute acolo, „la botu' calului". Voiam să fie o sărbătoare pe care toţi cei care participau, că erau din Argeş, Bucureşti, Constanţa sau chiar Belgia, să nu o uite niciodată. Aveam în jur de 180 de invitaţi, atât din Argeş cât şi din Bucureşti, printre aceştia numărându-se şi Adrian Năstase şi Victor Ponta. Şi a fost cu adevărat o sărbătoare cum mulţi participanţi au spus că nu au mai văzut, referindu-se, bineînţeles, la organizare şi petrecere. Botezul propriu-zis a avut loc, cu voia părintelui Dan Obrocea, la Mănăstirea Curtea de Argeş. Acesta, împreună cu alţi trei preoţi şi un cor impresionant, a ţinut o slujbă cum puţine poţi vedea, scăldând apoi cei doi îngeraşi în apa preasfinţită.

Poza 17 Carla şi George, cu mami şi tati la botez

Poza 18 Cu mama, tata, mamaia şi tataia de la Constanţa, veniţi cu toţii la botez

Poza 19 Ne-au cântat o noapte întreagă, dar nu ne-a fost de ajuns (cu Niculina Stoican, Enceanu şi Mitu)

Poza 20 Carla şi George la botez. Încă nu puteam să stăm în picioare

Pe întreg parcursul evenimentului nu m-am putut abţine nici măcar o clipă din plâns. Nimeni nu înţelegea de ce plâng. Le-am spus tuturor că lacrimile mele sunt cauzate de emoţii, fiind impresionat de prezenţa atâtor prieteni, lume bună, care au venit să-i vadă pe cei doi îngeraşi, băiatul şi fata lu' Pădure. Toţi erau curioşi cum arată, cu cine seamănă şi, bineînţeles, dacă seamănă între ei. Nu în ultimul rând, întreaga organizare, chiar făcută de mine, mă emoţiona la maximum.

Totul a ieşit conform aşteptărilor, într-un cadru în care dominau culorile crem şi vişiniu, inclusiv în hăinuţele copiilor şi cele ale noastre. Petrecerea a durat două zile, istovitoare pentru mine şi cei câţiva din familie care m-au ajutat şi care, după două nopţi nedormite, au căzut răpuşi nu numai din pricina lipsei de somn, ci şi... a ţuicii de excelentă calitate.

În anul 2009 nu am făcut altceva decât să lupt cu criza şi efectele ei, criza ce am spus mereu, de la finele anului 2008, că în România este indusă şi impusă. Mi se pare că această situaţie îmi dă mai mult de lucru decât însăşi construirea proiectului Metropolis. Cred că avocaţii trăiesc cele mai bune vremuri.

Activitatea mea este împărţită în câteva capitole mari: probleme juridice (procese cu cei ce returnaseră apartamente şi doreau să-şi recapete avansurile, insolvenţa Sigma etc.), probleme cu noua Asociaţie a proprietarilor, care doreau în continuare să profite cât mai mult de dezvoltator, probleme din ce în ce mai multe privitoare la garanţia dezvoltatorului în legătură

cu diverse remedieri ale proiectului, Gepa, care nu mai funcţiona, dar avea un stoc de peste două sute de mii de euro, foarte greu de valorificat, şi multe altele. A trebuit să preiau obligaţiile constructorului în ce priveşte garanţia şi remedierile necesare, deoarece acesta reziliase unilateral contractul pentru că nu-i plătisem ultima factură, aproximativ un milion de euro. Şi nu i-o plătisem tocmai din pricina unor probleme de construcţie pe care le avea şi cărora nu mai dorea să le asigure garanţia. Aşa se face că, în primăvara lui 2010, acesta, într-adevăr un pic inconştient, ne-a chemat în judecată la Curtea Internaţională de la Paris, aşa cum prevedea contractul. Inconştient, pentru că tocmai asta aşteptam ca să adauge, la valoarea cerută de el, penalităţile şi daunele pe care le aveam eu în vedere şi care depăşeau cinci milioane de euro. Remedierile de care mă ocupam erau destul de importante, de la infiltraţiile de apă ale subsolului, care fusese complet inundat, până la refacerea asfaltului întregii curţi, ce se surpa după fiecare ploaie.

Tot acum, Asociaţia, nemulţumită de negocierile interminabile cu mine, a reclamat la toate autorităţile probleme privitoare la neîndeplinirea obligaţiilor dezvoltatorului în legătură cu paza împotriva incendiilor, adăpostul ALA şi altele. Autorităţile au venit, au amendat şi au dispus diverse măsuri, pe care am fost obligat să le duc la îndeplinire.

Îmi trebuiau câteva luni şi peste un milion de euro pentru a face reparaţiile necesare şi a îndeplini tot ceea ce autorităţile au dispus. Am tras aer în piept, mi-am făcut un plan de lucru şi am început clarificarea tuturor problemelor existente, cu care trebuia să mă lupt de unul singur. Îmi plănuisem acum să termin totul

în trei luni, în timpul primăverii, urmând ca, până în toamnă, să fac toate reparaţiile necesare.

Munceam zilnic mult, uneori chiar mai mult decât în perioada în care a fost construit Metropolis. Munceam însă de luni până vineri la prânz, când mă urcam în maşină şi plecam la ţară, ca să petrec sfârşitul de săptămână alături de Petra şi de copii, care se înălţau văzând cu ochii. Ei stăteau acolo alături de mama lor şi de părinţii ei, care ne ajutau foarte mult. Aerul curat, vegetaţia, liniştea şi grija tuturor i-au ajutat să crească foarte sănătos. De dimineaţa până seara la ora nouă erau plimbaţi ba în braţe, ba în căruţ, prin zăvoiul alăturat casei de la ţară. La nouă luni George avea 10,5 kg, iar Carla 8,5 kg.

Mă îndrăgosteam în fiecare săptămână tot mai mult de ei şi vedeam într-înşii adevărate comori ale familiei noastre. Ei simţeau şi începuseră chiar să plângă ca să-i strâng la piept pe amândoi în acelaşi timp. Uneori nu voiau nici la mamaia, nici la tataia şi nici măcar la mami, tati fiind cel „pedepsit” să-i ţină în braţe. Mă rog la Dumnezeu să mă ţină sănătos ca să-i pot creşte cât mai mulţi ani.

Criza devine tot mai profundă, concursul şi incompetenţa politicienilor forţând România să parcurgă una din cele mai grele perioade. Mulţi spun că parcă ne-am întors în timp la anii ’90. Oamenii îşi dau seama că programele care le-au fost prezentate în campaniile de alegeri n-au fost decât „poveşti electorale”. Important a fost însă cine a oferit, pentru a fi ales, cea mai frumoasă poveste şi a dat alegătorilor cel mai mult, nu cine era cel mai bun. De altfel, criza a avut şi părţile ei bune: ne-a arătat fiecăruia dintre noi adevărata faţă, greu de descoperit fără existenţa ei, ba

ne-a dezvăluit chiar şi incompetenţa multora despre care nu ştiam că deţin această „calitate”.

Am hotărât să restructurez întreaga activitate, să mut birourile la unul din apartamentele noastre nevândute, să trec la închirierea celorlalte, să disponibilizez toţi acei oameni care nu mai aveau de lucru, să reduc salariile şi toate celelalte costuri. Am fost obligat de vremuri să intrăm în contracţie, altfel riscând să pierdem tot ce câştigasem în ultimii ani.

Copiii au crescut şi nu mai era mult până împlineau un an de la naştere. Am hotărât cu Petra ca, în primul weekend după ce vor împlini anul, să sărbătorim acest lucru în Bucureşti şi să tăiem şi moţul. Am început din nou pregătiri în acest sens, restaurantul ales fiind, ca de obicei, Mc. Moni’s. Am făcut rezervare pentru patruzeci de persoane, participanţi la această sărbătoare fiind cei foarte apropiaţi şi familia. În ziua în care au implinit un an, George a fost cel care a început să meargă, Carla urmându-l o săptămână mai târziu. Este o mare bucurie pentru un părinte să vadă cum copilul lui face primii paşi. De altfel, am constatat că bucuria de a avea un copil este mult mai intensă atunci când acest lucru se întâmplă la o vârstă mai înaintată. Ţin minte că bucuria venirii pe lume a lui Claudiu, la vârsta de douăzeci de ani pe care o aveam, nu sa putut compara cu cea a venirii celor doi gemeni, Carla şi George, la vârsta de 56 de ani. Este o diferenţă enormă a intensităţii bucuriei cu care trăieşti fiecare asemenea moment alături de cei mici.

Cu toate că era jumătatea lui noiembrie, am avut parte de o zi frumoasă de toamnă la sărbătoarea organizată cu ocazia împlinirii unui an al copiilor. Ne-au venit toţi invitaţii şi, după începerea petrecerii, a sosit

şi momentul cel mai important, când celor doi răsfăţaţi ai familiei Pădure li s-a tăiat moţul. I-a revenit Oanei, soţia lui Claudiu, îndatorirea de-a o face, nu înainte de a le da fiecăruia să aleaga un obiect de pe o tavă pregătită dinainte, aşa cum se obişnuieşte la asemenea ocazii. George a ales o mingiuţă, iar Carla o sticluţă de parfum. Doamne ajută! am spus fiecare, eu personal gândindu-mă dacă ceea ce au ales ar avea vreo legătură cu faptul că am spus încă de la naştere că George va ajunge un mare sportiv al ţării, iar Carla o mare artistă. După tăierea moţului, s-au întors cu mamaia şi mami la ţară, unde aveau să petreacă şi iarna aceasta, tati fiind cel care venea lângă ei în fiecare vineri, întorcându-se la Bucureşti în fiecare duminică. Au avut parte de o iarnă normală, nu foarte geroasă, dar destul de bogată în precipitaţii. Au văzut şi au înţeles pentru prima dată zăpada, frigul, gheaţa, bucurându-se uneori şi de câte o porţie de soare cu dinţi. Parcă nu mai aveam răbdare să vină primăvara, să-i vedem jucându-se în iarbă, mergând cu maşinuţele pe alei, alergând, după ce împlineau un an şi jumătate, în curtea şi livada ce-i aştepta.

Începând din aprilie şi până în toamnă, când au împlinit doi ani, George şi Carla se trezeau dimineaţă, erau schimbaţi şi la ora 9 ieşeau afară, în curtea verde, plină de flori, căpşuni, zmeură, cireşe şi mere. La ora 13 veneau acasă de prin zăvoi sau de pe islaz, purtaţi în braţe de mamaia şi tataia. Nici nu era de mirare că adormeau, după atâta joacă şi alergătură, dar şi „treburi” pe care le făceau cu multă seriozitate: îi ajutau pe cei mari să dea mâncare puilor şi curcilor din curte. Nu era o bucurie mai mare pentru ei!

Crescuseră, erau roşii în obraji şi pot spune că ne-a

ajutat Dumnezeu ca, până la vârsta de doi ani, să nu aibă absolut nici-o boală şi nici-o răceală.

Bucureşti - Bruxelles, Bruxelles - Bucureşti şi retur

ÎNTR-ADEVĂR, MĂ PASIONA în continuare politica, dar ceea ce vedeam zilnic pe ecranul televizorului mi se părea că nu mi se mai potriveşte. Toate soiurile de impostori, foşti escroci, curve sau bişniţari ne vorbeau acum despre democraţie, inflaţie şi reguli ale economiei. Pe deasupra, mulţi din aceleaşi categorii sociale sau chiar foşti şoferi, mecanici sau doar absolvenţi de liceu se transformaseră peste noapte în ziarişti, redactori şi producători, şi ei în goană după bani şi privilegii. Ţin minte chiar doi redactori ai unuia dintre marile cotidiene naţionale cărora, pe timp de campanie, trebuia să le plătesc săptămânal, lunea, câte 250 de euro doar ca să nu mintă. Atâta le cerusem: să nu mintă pe timpul campaniei, aşa cum ştiam că procedează din dispoziţia şefului lor. Nu cred că există vreo persoană publică în România, care să facă sau să fi făcut politică, fără să fie împroşcată cu noroi de un aşa-zis ziarist. Ba mai mult, unii chiar insulta! Nu am înţeles niciodată de ce ziariştii au dreptul pur şi simplu să insulte, în timp ce de la tine aşteaptă să-i tratezi cu un nemărginit respect.

Oamenii politici adevăraţi, cu valoare, competenţă, morală şi principii nu mai au loc să ia cuvântul. Trebuie să-i asculte pe „noii politicieni” sau „ziarişti”. Se cere reformarea clasei politice, fără ca, totodată, cineva să

propună în primul rând reformarea presei din România, în condiţiile în care multe dintre probleme izvorau tocmai de aici, prin modul ziaristului - în general - de a înţelege rolul de informare al presei şi nu (cum greşit se practică) de adversar al cititorului, de luptător, de discreditare a interlocutorului, pe care urmăreşte să-l dărâme cu orice chip. Ce păcat că nu a reuşit nimeni să-i reunească pe adevăraţii ziarişti (căci avem destui) la un singur ziar sau post TV, astfel încât să nu asistăm la acest amestec al celor cu şi fără talent, cu şi fără şcoală, cu şi fără bun-simţ, cu şi fără caracter etc. Mulţi spun că este o criză de valori, dar nu observă că avem o criză de bun-simţ, de moralitate şi de ideal. Tocmai din acest motiv mi s-a părut că, cel puţin în acest moment, eu nu am ce căuta în politică sau în viaţa publică românească, atât de bolnavă şi răvăşită de interese meschine. Abstinenţa de la viaţa publică, pe care mi-am impus-o, mi s-a părut mult mai interesantă. Ura între oameni se întindea ca o pecingine, îmbolnăvind încet, dar sigur întregul corp al unui muribund, România devenind aproape depresivă. Am auzit că într-unul din cartierele bucureştene, în noaptea slujbei de Înviere, a fost chemată Poliţia ca să ceară preotului să reducă volumul boxelor, astfel încât respectivii să poată dormi. (Sic!)

La „capul peştelui" se afla atunci Traian Băsescu, după părerea mea, cel mai pervers dintre politicienii Europei. De altfel, în perioada lui tabloidizarea presei a atins apogeul. Mai mult, se pornise un război pe faţă între presă şi Băsescu, război care, la douăzeci de ani de la Revoluţie, a reuşit cel puţin un lucru: să obosească auditoriul, aducându-l într-o derută, o debusolare şi o lehamite totale. Atacul sub centură şi

mai ales şantajul au devenit, pentru mulţi dintre jurnalişti, mijlocul cu ajutorul căruia reuşeau să-şi mărească veniturile, influenţa sau participarea la privilegii.

Tot în această perioadă au avut loc alegerile pentru preşedintele României, Băsescu autoproclamându-se câştigătorul celui de-al doilea mandat. România a fost obligată să continue să suporte experienţa ultimilor cinci ani.

Chiar dacă politica şi viaţa publică îmi plăceau în continuare, de câte ori mă gândeam să revin, găseam singur motive care mă astâmpărau imediat. Mulţi dintre cei care mi-au cunoscut notorietatea din anii 1990-2000 m-au întrebat dacă nu-mi vine greu să mă abţin, să dispar deodată din viaţa publică. Alţii au conchis că sunt falimentar, neţinând cont de faptul că unul ca mine, cu experienţa şi cartea de vizită nepătată pe care o deţin, poate reporni oricând de la zero. Totodată, cu toate că eu NU m-am putut lăuda cu averi de trei-patru sute de milioane de euro, am oprit, atunci când a fost cazul, afaceri păguboase, şi am luat totul de la început, fără să cer vreunui partid un post în vreun minister, la parlament sau în vreo centrală sau să beneficiez de vreo privatizare deocheată.

Ce e drept, uneori îmi era jenă că unora - superficiali în analiza lor - le păream un om de afaceri mediocru, căci, după douăzeci de ani, fără să beneficiez de vreo privatizare precum mulţi alţii şi să culeg rodul oportunităţilor valorificării economiei româneşti, atât de fraudulos derulată de mulţi dintre cei ce s-au aflat, după revoluţie, la împărţirea bucatelor, eram obligat să-şi achite totul „la zi”. Uneori chiar presa - pentru care devenisem acum neinteresant ca personaj - făcea

mare tam-tam şi chiar îi trata cu respect pe marii beneficiari drept bogaţii României, fără să se întrebe însă de unde atâta bogăţie sau, în cel mai fericit caz, amintind doar discret sursa bogăţiei. A te îmbogăţi, indiferent de sursă, a devenit astfel o virtute în România, mass-media lăudându-te. Românii nu mai aveau justa măsură şi valoare a banilor, vorbind de zeci de milioane de euro fără să cunoască însă realmente valoarea lor.

În acest timp, societatea românească se degrada, ajutată de mulţi dintre cei care se aflau la putere şi care parcă luptau, prin politica ce-o promovau, ca să dispară ei înşişi definitiv. Ajunşi la momentul prezis de Brucan, după două decenii de libertate, România trece printr-o criză tot mai profundă, în toate segmentele societăţii: politic, economic, moral etc. Cei aflaţi la putere au promis reformarea statului ca singura cale de a prospera a românilor. Dupa 20 de ani însă, România se întorcea de unde a plecat, intra în involuţie, precum corpul unui bolnav incurabil, cu toate organele funcţionând haotic sub imperiul incompetenţei.

Eu nu mi-am căpătat experienţa în România sau în Belgia, ci în cele peste 50 de ţări prin care am trecut, reuşind foarte bine să mă înţeleg cu cei pe care-i întâlneam, în română, greacă, engleză, franceză sau olandeză. De la fiecare am cules câte ceva din tainele vieţii şi la fiecare am putut observa specificităţi proprii acelei ţări. Nu pot spune însă că există vreun popor mai abil în „a se descurca” decât românii sau grecii. Dar şi vulpea este abilă. Este oare aceasta principala calitate a unei fiinţe în ceea ce priveşte supravieţuirea?

Fie că răspundem cu DA sau cu NU, mi se pare însă superficial ca noi, ca popor, să ne mulţumim doar „să ne descurcăm”.

De la cel mai înalt nivel, se face apel la români să-şi iubească ţara şi să vadă partea ei frumoasă. Cei care le cer aceasta nu înţeleg că românii nu s-au săturat de ţara lor, ci de apucăturile şi anormalitatea existente aici. Aproape nimic nu mai funcţionează corect şi firesc. O ţară cu atâţia inşi capabili este dezamăgită şi pesimistă din pricina lucrurilor pe care le văd întâmplându-se, dar şi din pricina celor simţite direct. Românii, cărora li se promite în fiecare campanie electorală şi apoi în fiecare an că va fi mai bine, au fost minţiţi, iar minciunile au fost acoperite prin deturnarea atenţiei către faptele diverse etalate pe prima pagină. Mai mult, populismul şi goana după voturi îi face pe unii politicieni să producă tot soiul de „perle” şi propuneri care mai de care mai deocheate. Aşa se face că, într-o societate ca cea a României actuale, se redeschide discuţia despre controlul averilor, prin reactivarea prevederilor fostei legi 18 (legea veniturilor ilicite), dar în acelaşi timp se propune legalizarea prostituţiei şi a consumului de droguri. Mă întrebam cum îmi vor calcula mie veniturile anilor dinainte şi după ’89. Se înghesuie care mai de care la televizor cu declaraţii despre binele obştesc, iar pentru profitul propriu sunt capabili să-şi vândă şi propria mamă. În acest timp, ţara nu mai are din ce să trăiască şi se vorbeşte să se pună o taxă chiar şi pe fast-food şi alta pe manele.

Mă gândesc dacă nu cumva sunt eu un pic cam pesimist sau dacă nu contemplu dezamăgirea multora prin ochii unuia frustrat de vreun eveniment nedorit.

Dar nu este aşa! Privesc cu ochii tatălui celor doi gemeni şi mă gândesc la viitorul lor: pe ce trotuare vor merge? ce vor întâlni pe drumul spre şcoală? ce vor învăţa acolo şi alături de ce fel de colegi? în ce spital se vor trata la nevoie?

Sunt conştient în acelaşi timp de nivelul de viaţă şi civilizaţie la care am renunţat părăsind Belgia. Compar calitatea vieţii oamenilor din cele două ţări şi mă întreb unde pot trăi mai bine. Mai ales că preşedintele ne-a îndemnat la asta cândva, urându-ne „Să trăiţi bine!”, fără să ne precizeze în ce ţară. În perioada 2000-2004, cu patru ani înainte ca Băsescu să intre în campania pentru prezidenţiale şi să lanseze îndemnul cu minciuna „Să trăiţi bine!”, ca să-l votăm, începusem să lupt, prin articole plătite în presă sau apariţii în diverse emisiuni tv, împotriva acestui personaj pe care îl vedeam a fi exact contrariul unui preşedinte bun pentru România. Cu toate că l-am combătut patru ani, ieşind în presă cel puţin o dată la două luni, privind în urmă pot spune că NU am reuşit. Asist la triumful acestui regim clientelar şi corupt şi mă abţin de la orice acţiune de asanare a climatului politic, considerând că, în condiţiile date, orice efort este inoperant.

Mi-am îndreptat preocupările spre mărirea confortului domestic. Am extins casa cu două dormitoare şi am construit şi o piscină, atât de exterior, cât şi de interior, în micuţa noastră curte. Schiţam, împreună cu Petra şi Claudiu, o strategie de reîntoarcere în Belgia, dar asta undeva peste cinci-şase ani, atunci când copiii vor trebui să înceapă şcoala.

Analizam - revoltător! - chiar o schimbare a

statutului meu de cetăţean. Puneam ipoteza renunţării din nou - ca formă de protest - la cetăţenia română, rămânând doar cu cea belgiană. Într-adevăr, privind înapoi, ar fi o evoluţie paradoxală: să pleci în anii ’70-’80 din România ceauşistă şi să te întorci - reluându-ţi, după şaisprezece ani, cu toată încrederea, cetăţenia română - ca, după ce ai trăite douăzeci de ani de „democraţie” românească, să revii în Belgia, dezamăgit de ceea ce se întâmplă în ţara ta. Înseamnă oare asta că eu nu-mi iubesc ţara? NICIDECUM! Dar trebuie să înţelegem ceva: la fel cum valoarea omului politic nu este dată de discursurile sale, ci de faptele şi realizările lui, nici noi, ca popor, nu ne putem declara patrioţi cu câteva zeci de drapele montate exclusiv pe Kiseleff şi doar cu emisiuni care întreabă „De ce iubim România?”. Dar de ce nu începem prin a ne întreba „De ce NU este iubită România”? Mai ales că NU vom dovedi nimănui dragostea noastră faţă de ţară prin afirmaţii demagogice, atâta vreme cât în douăzeci de ani nu am reuşit să facem nici măcar un spital.

Poate singurul lucru care m-ar putea ţine în România ar fi revenirea mea în viaţa politică sau, mai bine spus, în administraţie. Dar nu-mi place nici să stau pe holurile partidelor, în aşteptarea vreunuia care m-ar ruga să-i aduc umbrela uitată de acasă. Iar ipoteza câştigării alegerilor este cu totul nerealistă pentru independentul Pădure.

Mai am doar câţiva ani şi sunt obligat să iau o decizie privind reîntoarcerea în Belgia cu toată familia sau rămânerea mea în continuare în Bucureşti. Cum întotdeauna este bine să compari, Belgia apare mereu ca favorita întregii familii.

Cât priveşte chestiunea cu cine a mâncat şi cine nu

salam cu soia, ne gândim să lăsăm porţiile noastre absenteiştilor de la vot, dar o mică parte şi lui Jeffrey Franks de la Fondul Monetar International, cel ce ne spune cu cât trebuie să trăim - angajat sau pensionar -, mai ales dacă acesta se va hotărî să se mute într-o zi cu familia în România, să-şi cumpere un apartament prin Titan sau Drumul Taberei, să se uite duminica la emisiunea „România, te iubesc!” şi „De ce iubim România”, trăind dintr-o pensie de 800 de lei pe lună.

Cu toate acestea, spiritul meu întreprinzător nu tolerează morbul delăsarii. Caut şi acum diverse afaceri pentru viitor, chiar dacă criza e la ea acasă în România. Aştept de la diverşi agenţi oferte pentru cumpărarea de structuri finalizate, aşa-zisele proiecte „distressed”, pe care să le închei până la momentul încetării crizei. Câteva structuri în valoare de cel puţin zece milioane de euro mi-ar suplini lipsa proiectelor şi activităţii din timpul crizei. Îmi spun că, indiferent de ţara în care trăiam, trebuie să continui câteva proiecte, cel puţin pentru a-mi păstra vie capacitatea de iniţiativă.

Nu e bine să stai cu mâinile încrucişate, să aştepţi să pice para mălăiaţă Creionez în continuare planuri de afaceri, prin preluarea unui hotel, construirea unei fabrici de producţie şi îmbuteliere sucuri şi apă, construcţia unui bloc de garsoniere şi organizarea şi administrarea unei grădiniţe de copii.

Dacă voi reuşi toate acestea, vom vedea cu toţii în anii ce urmează, indiferent ce voi decide în legătură cu întoarcerea mea în Belgia, mai ales că acolo trebuie, măcar uneori, să merg. Cel puţin pentru a vota, votul fiind obligatoriu pentru fiecare cetăţean din aceasta ţară. Şi poate chiar asta face într-adevăr diferenţa

nedorită de politicienii României.

Poza 21 La 16 ani
Poza 22 Claudiu şi soţia lui Oana
Poza 23 Şi Marina Almăşan a dorit să semneze în faţa mea
Poza 24 Mai toată familia Pădure
Poza 25 Lansarea independentului George Pădure
Poza 26 Cu unul dintre oamenii de securitate de la World Trade Center
Poza 27 Cu Petra în Hong-Kong
Poza 28 şi Poza 29 Carla şi George la doi ani